

Giới thiệu Thuốc Lãng Quên

Vị hoàng tử của nước Minh Ngọc nhỏ bé bị đưa đến nước Hường Ngọc làm con tin.

Do làm con tin nên biểu hiện của chàng lúc nàng cũng lạnh lùng, không giao tiếp với ai, còn tự cô lập bản thân mình.

Trong khi đất nước Hường Ngọc to lớn của nàng có 11 vị hoàng tử, chỉ duy nhất mình nàng là nữ nhi. Cũng vì thế mà nàng được nuông chiều, nên tính cách ngang bướng, lắm điều, luôn luôn phiền đến cuộc sống của hân.

Sau sáu năm, cuối cùng mọi thứ thay đổi nhưng không chỉ mình chàng thay đổi, còn kéo theo công chúa yêu đời ở Hường Ngọc thay đổi theo.

Trích:

"Huỳnh có muốn về hoàng cung của mình không?"

"Người hỏi để làm gì? "

"Ta và huỳnh cùng nhau trở về thăm nơi đây. "

...

- Muội có muốn trở về hoàng cung của mình không?

- Hoàng cung của muội không phải là nơi này sao?

- Nếu muội muốn trở về. Ta và muội cùng nhau trở về nơi đây. "

.....

- Muội có từng yêu ta không?- Máu từ miệng Thiên Uy học ra, khẽ răng đến đôi môi tanh nồng mùi máu sặc sụa. Dường như hơi thở yếu dần cô gắng nhìn nàng để nhận câu trả lời nhưng đáp lại là ánh mắt lạnh lùng sắc bén đáng sợ kia. Cuối cùng thì cũng đến ngày nàng hận ta. Ngay từ đầu tất cả là tại ta nên dòng tộc nàng mới mất tất cả, cũng như là đã trả tất cả nợ máu hôm nay, nhưng hôm nay e là không kịp nói lời yêu nàng.

Canh Mạnh Bà có thể làm người ta chết đi rồi quên đi tất cả đau khổ trên thế gian này để hóa thành kiếp sau. Nhưng ta nguyện 1000 năm ở dưới sông ngâm mình lặng lẽ nhìn nàng thay đổi hóa kiếp để đến khi 1000 năm trôi qua ta có thể nhớ được nàng, tìm nàng và yêu nàng thêm một lần nữa.

- Đợi ta.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một

Phần I: Nơi này thật ấm áp.

Chương 1: Một.

Bệ hạ đi qua lại trước sân với nét mặt lo lắng trên khuôn mặt. Theo sau là và tên lính cùng ngự y và nô tì chạy ra chạy vào hồi hả liên tục. Tiếng rên rĩ bên trong không ngừng vang lên, mồ hôi đầm đìa của hoàng hậu dần thấm ướt chiếc áo trắng, gần xanh trên tay hân lên nén vào dây buộc ở tay lộ rõ sự đau đớn. Mọi người dốc hết sức vuốt ngực, đỡ sinh cho hoàng hậu cũng không kém phần lo sợ đến thân thể của người, miêng luôn an ủi suýt xoa.

Cuối cùng tiếng khóc cũng vang lên, mọi người liền thở dài đưa trẻ trên tay, quần lấy tấm lụa mượt để giữ hơi ấm. Bệ hạ nôn nóng bước vào, mọi người liền quỳ xuống với khuôn mặt hoảng hốt.

- Bệ hạ... là con gái. Tiểu công chúa thật đáng yêu.

Thượng Cung Nhược Mẫn nhẹ nhàng đặt lên tay bệ hạ. Tiểu công chúa chưa kịp mở mắt, đôi môi kia run lên khóc lớn làm nét mặt bệ hạ liền dần ra, giảm đi phần lo lắng trên khuôn mặt, nụ cười người cũng hiện ra.

- Phải, tiểu công chúa thật đáng yêu. Cuối cùng Hường Ngọc này cũng đón nhận được một tiểu công chúa.

Hường Ngọc xưa nay là một vương quốc hùng mạnh khắp lãnh thổ, song vương quốc hùng mạnh này nhiều năm về trước liên tục sinh hạ nhiều tiểu hoàng

tử,tổng cộng gồm mười một người,ai cũng mang nhiều tính cách khác nhau nhưng vẫn không được bệ hạ ưng ý,người vẫn mong trong lòng có một tiểu công chúa để được vui chơi,được tâm sự mỗi ngày,ngày hoàng hậu mang thai người luôn mong rằng đó con gái,đến ngày sinh thật sự chu đáo quan tâm cuối cùng cũng như mong đợi.

Ngày hôm sau,các huynh đệ,quan chức cùng những vương phi khác đến thăm tiện thể xem xét khuôn mặt đáng yêu của công chúa của bệ hạ. Quả nhiên trông rất đáng yêu,sau này lớn lên chắc hẳn sẽ là một mỹ nhân thiên hạ.

* * *

Trên đám cỏ mượt mà,bầu trời xanh thẳm,đàn bướm lượn quanh về lên bức tranh phong cảnh dưới đôi chân mãi mê rong chơi kia. Nắng hoàng hôn bắt đầu lặn xuống,thân hình nhỏ bé ngã xuống giữa vùng trời bao la. Một nô tì chạy hốt hải đến với hơi thở dốc làm xua tan đi sự thoải mái của cô công chúa.

- Ta không về hoàng cung đâu.

- Trời sắp tối rồi thưa người.

- Mặc kệ.

- Hoàng thượng đã trở về. Người muốn gặp công chúa.

Hai từ "Hoàng Thượng" vừa thốt lên,ánh mắt long lanh chất chứa bao tủi hờn,yêu thương dẫn đường cho những bước chân vội vã chạy về hoàng cung. Những ngày qua,hoàng thượng rời đi,chôn này chẳng ai quan tâm đến công chúa bé nhỏ này cả,lại còn bị các huynh đệ phất lờ,thật sự rất chán chường,nghĩ đến hoàng thượng sẽ vui chơi bên mình,nó tức tốc chạy nhanh hơn.

Dọc đường gặp Lương Bán - hoàng tử thứ hai của hoàng thượng,con của nương phi đang hăm hực đi ra từ cung điện bệ hạ thấy nó hốt hải chạy lại,liền ngó ý mĩa mai với ánh mắt khinh thường.

- Muội lại đến gặp phụ hoàng để nịnh bợ đấy ư?

Nó dừng chân,grọng quay ngất lại lườm Lương Bán một cái,tính bỏ đi lại bị giữ lại.

- Muội cuối cùng cũng chỉ là một tiểu công chúa,sau này phải gả đi xứ khác. Hà tất phải thân thiết với phụ hoàng như thế. Thay vào đó,muội nên đối xử tốt với ta thì hơn. Sau này,ta làm điện hạ sẽ phong cho muội một danh phận nào đó để giữ lại quê nhà.

Nó nuốt cục tức xuống họng,tay nắm chặt lại kìm nén. Tên Lương Bán quả thật đáng ghét,nương phi rằng dạy toàn những thói hư tật xấu cho hắn,còn dạy luôn cách độc mồm độc miệng như thế.

- Ai nói Lương Bán nguoi sẽ được làm điện hạ cơ chứ. Các sư huynh của ta không lẽ sẽ dưới trướng nguoi sao. Thật nực cười,còn nữa mặc dù nguoi hơn tuổi ta,nhưng theo vai vế ta có thể sánh bằng nguoi đấy đồ xấu xa.

Lương Bán bưng mặt tròn tròn nhìn nó,trước cung điện không dám làm càn,bằng không sẽ cho con nhỏ này một bạt tai.

- Oách con,nguoi quả đúng là không ai muốn thân thiết.

Bóng dáng hắn rời đi,ánh mắt đắc ý của nó cũng dừng lại,quả thật chỉ mới tí tuổi này lại phải chịu đựng những lời mĩa mai của các sư huynh thật đau lòng. Chợt nghĩ đến phụ hoàng đang đợi ta,nó vui vẻ quên đi những mệt mỏi ban nãy,những lời Bán Bán nói. Vừa bước vào cung điện,ánh mắt hoàng thượng hiện từ đang tay ôm nó vào lòng. Miếng bội xanh ngọc được đeo vào cổ nó trên đó còn khắc tên Nhượng Hy.

- Hy Hy của ta. Tặng miếng ngọc này cho con mong muốn sau này con mãi vui vẻ,hạnh phúc chạy nhảy trên con đường con chọn.

Nó mũi mẩn nằm trong lòng hoàng thượng cười khúc khích gật đầu yêu thương.

- Phụ hoàng,sau này con lớn thêm một chút nữa sẽ giúp người cai trị đất nước,chính tay chăm sóc cho người. Người mãi sống bên con.

Lời hứa năm xưa vang lên bên tai cùng tiếng cười giòn dã. Sau này,nó mới biết không chỉ nước mắt mà nụ cười cũng không bao giờ tồn tại lâu dài.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hai

Những tia nắng vừa len lỏi,hoàng thượng cùng các vị quan thần bàn bạc về chuyện bách tính,về tình hình nước nhà. Gần đây người dân đói kém,mất

mùa,nạn đói xảy ra. Sắc mặt mọi người ai nấy cũng ủ rũ thờ dài,hoàng thượng bên trên thấy rõ nỗi sầu đành đích thân xuất cung tham quan tình hình. Nhược Hy nghe tin liền lều đèo chạy đến nung nịu muốn xem xem ở ngoài cung sẽ như thế nào,nghe nói bên ngoài nhiều điều vui thú lạ,nghe đến những điều đó trong lòng lại thích thú hẳn lên.

Nhìn con gái cứng đầu bám mãi theo bên mình,Hướng Minh cũng đành gật đầu, ngay tức khắc nó cõ y phục công chúa khoác lên mình đồ thường ngày của những tiểu thư nhà giàu có khác. Không những thế,hoàng thượng cũng diện cho mình y phục của nhà buôn bán giàu có. Vài tên lính và trợ thủ được sắp xếp thành dân thường theo sau,kiệu khởi lên bước ra khỏi hoàng cung lớn lao này. Dọc đường nhìn mọi cực khổ buôn bán,lại còn vài kẻ ăn xin bên lề đường thấp thỏm với chén bẻ trên tay,trước mắt như một đất nước nghèo đói sắp lìa tàn. Nhược Hy ngồi bên cạnh thấy ánh mắt xót xa dành cho bách tính cũng không hiểu được phần nào. Nó chỉ vừa mới quay sang bên cạnh,một bé gái rách rưới chạy đến té nhào ra trước đường chân kiệu của hoàng thượng.

Đôi tay đầy vết thương bầm tím,khuôn mặt bần thiêu nhợt nhạt kia run lên,bé gái cố gắng với đầu gối đã trầy xước lếch đến trước kiệu,hai hàng nước mắt chảy dài bộ dạng thật sự rất thảm. Nhược Hy chợt giật mình nhìn người trước mắt,trong lòng có chút bối rối không biết nó sẽ làm gì.

- Xin người...cho con xin ít tiền.- Đôi môi thều thào thờ dốc buồn ra từng chữ.- Mẹ của con...người ấy cần thuốc...

Hoàng thượng trầm luân,ánh mắt thông cảm hiện kên,nén bạc rơi xuống tay cô bé,ánh mắt như ra lệnh đi nhanh kéo còn kịp. Cô bé lau vui nước mắt,đầu chấp xuống cảm ơn không ngớt lời,sự chân thành làm mọi người xung quanh cũng bàn tán. Hoàng thượng vội gật đầu rồi lại tiếp tục lướt qua. Nhược Hy ngồi bên cạnh nhưng ánh mắt vẫn ngoảnh lại nhìn cô bé đó. Có một chút xót xa khó tả. Chỉ mong rằng mẹ cô bé nọ chóng hồi phục.

* * *

Giữa bãi cỏ xanh,đôi chân đen rạm,ánh mắt quyết chí,hơi thở dốc đang hốt hải chạy nhanh về một phía nào đó. Nơi sâu trong khu vườn xanh ngọc của bầu trời bao la này,hang động tối tăm dần hé ra. Bóng dáng ốm yếu với thoi bạc trên tay định lại hơi thở bước từng bậc xuống nơi hẻo lánh đây.

- Con có tiền rồi. Xin ông hãy chữa bệnh cho mẹ con.

Một lão lão với bộ đồ trắng ngồi đầy đặn đang mãi mê pha chế những lọ thuốc từ những thảo dược tự nhiên,dường như đứa trẻ trước mặt chưa hề tồn tại.

- Con chỉ mong mẹ con được sống. Xin ông hãy giúp con. Con biết ông có thể cứu mẹ con.

Tiếng khóc nức lên vang dội trong không trung. Lão lão bấy giờ mới ngược lên nhìn mặt đứa bé. Ánh mắt bình tĩnh và nhu mì như dòng sông phẳng lặng không động tĩnh.

- Mẹ ngươi không cứu được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ba

Con gió thoảng nhẹ, người như đang mơ mộng vừa mở mắt ra,bầu trời kia đã sáng lên, ánh hoàng hôn hắt nhẹ trên khuôn mặt, những vết dơ bẩn vẫn quệt lên, bàn tay khô rất xoa nhẹ lên má, đôi môi mấp máy như đang muốn nói gì. Minh đã ngủ ở đây từ bao giờ? Ánh mắt đờ đẫn lên, hoàng hôn cứ dần trôi về chân trời. Lão lão đó cuối cùng cũng không chịu giúp mình. Bất chợt, nước mắt nó dâng lên, có tiền trong tay cũng không thể đem một thầy thuốc đến chữa trị cho mẹ, có phải quá bất công?

Nước mắt cứ chảy dài nhòa cả trước mắt, mọi thứ chìm trong ngân nước.

- Ngươi sao lại ở đây mà khóc?

Một giọng nói vang lên thanh thót, khuôn mặt bầu bình hiện lên trong mắt nó. Là người con gái ngồi kiệu với buôn gia giàu có kia. Nó ngồi dậy lau đi nước mắt nước mũi nhìn sang nhưng hoa gắm lụa mặt mày sáng sủa bên cạnh.

- Ngươi không chữa bệnh cho mẹ ngươi sao?

Nhược Hy bó đến ngồi bên cạnh nhìn vào đôi mắt đen long lanh còn ậm nước,trong tay áo lấy ra chiếc khăn thêu hình bông hoa nhỏ ở giữa lau nhẹ nhàng lên khuôn mặt đen vì dơ bẩn kia.

- Trông ngươi cũng đáng yêu ghê. Hihi....ta là Nhược Hy.

Nhược Hy xòe bàn tay mũm mĩm ra kết bạn. Nó hết nhìn bàn tay lại nhìn Nhược Hy,ánh mắt khó hiểu nhưng không dám hỏi.

- Sao vậy?

Nhược Hy tròn mắt ngây thơ nhìn nó, dần dần thụt tay lại gần đầu gương cười phá tan bầu không khí. Nó nhìn sang cũng bật cười thành tiếng, ánh mắt trở nên dịu dàng nhìn Nhược Hy.

- Mẹ ngươi sao rồi? Đã được chữa trị rồi chứ?

Đôi môi đang nở nụ cười khựng lại, ánh mắt trở nên đau xót, nhìn về phía hoàng hôn không nói thành lời. Sau khi van xin lão lão, tỉnh dậy là một nơi khác thật sự đây là đầu nó còn không biết, không biết mẹ đã như thế nào.

- Mẹ của tôi chắc không qua khỏi.

- Vậy sao ngươi còn ở đây? - Nhược Hy hốt hoảng nhìn sang nó.

- Sau khi mang thôi bạc của cha ngươi đến van xin lão lão trong hang động kia chữa trị cho mẹ ta, ông ấy không những không chữa trị lại còn đem ta ra đồng cỏ này, ta còn không biết đây là đâu.

- Biết bao nhiêu thầy thuốc, vậy tại sao ngươi chỉ nhờ lão lão kia?

- Mọi người ai cũng không chữa trị được. Ta được biết lão này rất tài nghệ, có thể chữa tất cả bệnh, liền chạy đến.

Nhược Hy thờ dãi im lặng một hồi cuối cùng cũng đứng dậy ra về một công chúa trừng trạc, ánh mắt khẽ nhìn nó cách nghiêm túc.

- Được rồi. Ta sẽ kêu thái y của ta đến chữa trị cho mẹ ngươi. Mau theo ta.

- Cái gì? Ngươi là ai mà có thái y cơ chứ? - Nó giật mình đứng dậy tròn mắt nhìn Nhược Hy.

- Suyt....- Tiểu công chúa làm ra vẻ bí mật cười khúc khích rồi nắm lấy tay nó kéo đi qua cánh cửa nhỏ sau hoàng cung.

Nhược Hy liền sai người kiểm cho nó bộ y phục của người hầu nhỏ tuổi trong cung, dắt đến thái y của triều đình gọi cửa. Dọc đường đi nó không khỏi trở mắt nhìn xung quanh, bao nhiêu năm nay nó mới thấy một ngôi nhà lớn như vậy, đi mãi không hết lại còn người người hầu hạ, không những thế còn rất giàu, mọi người ai cũng ăn ngon mặc đẹp. Ánh mắt ngưỡng mộ lần ngạc nhiên cứ dán khắp nơi làm tiểu công chúa quay sang bật cười.

- Sao nhà ngươi giàu vậy? Ngươi quả là hạnh phúc.

- Hạnh phúc với phụ hoàng ta thôi.

Nhược Hy đứng trước cửa thái y liền chỉnh giọng cất lên, mọi người hầu cúi đầu mở cửa cho hai người vào. Nó liền hiểu ra, cũng gật đầu lại với mọi người.

Vừa bước vào, sách lẫn những vị thuốc dán lên, mùi nhẹ nhàng của thảo dược lan tỏa, hương trà vẫn còn ấm. Nhược Hy đứng đấy ra dáng ung dung vắt tay sau lưng đi đến thái y đang chăm chỉ bốc thuốc, nó vẫn đứng đấy hít hà ngửi lấy mùi hương thơm.

- Hần Minh... ca ca ta đâu? - Tam hoàng tử Lý Thuần là con trai thứ ba của hoàng thượng, con của hoàng hậu. Lý Thuần xưa nay dịu dàng, hiền lành, không ưa võ nghệ, không nghĩ đến ngai vàng, chỉ thích chữa bệnh, sống quanh năm với thảo dược là học trò ưu tú của Hần Minh thái y.

- Con gió nào cuốn tiểu công chúa của hoàng thượng đến thăm tam hoàng tử vậy ạ? - Hần Minh mặc dù tay vẫn đang bốc thuốc nhưng vẫn trả lời lại Nhược Hy đang đứng trước mặt.

Nó đứng sau lưng chợt nhận ra những gì mình nghe được và mình đang ở đâu, trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng, rồi bồi, ánh mắt nhìn Nhược Hy khác hẳn.

- Thôi được rồi, ta vào vấn đề chính vậy. Ta muốn thái y đến chữa bệnh một người.

Bây giờ, Hần Minh mới ngừng tay nhìn lên Nhược Hy đang nũng nịu nhìn mình, ánh mắt liếc sang nó đang đứng sau lưng.

- Không được.

- Tại sao, ta chưa nói người ấy là ai cơ mà.

- Thứ lỗi công chúa. Tam hoàng tử đi lấy thảo dược sắp trở về rồi.

- Hần Minh thái y đại từ đại bi xin người đấy. Mẹ của nô tì này bị bệnh nặng, nếu không chữa trị kịp thời... e là không qua khỏi. Người cũng biết rồi đấy, cứu người là trên hết. Đàng này, thái y lại là người tài giỏi, chữa được nhiều bệnh, cái đó có là gì.

- Thái y này không dám nhận.

- Thái y....- Nhược Hy bắt đầu sụt sùi, sống mũi cay cay tỏ ra đau lòng quay lưng nháy mắt với nó.- Người cũng nên nghĩ cho cô gái này, từ nhỏ đã phải lang thang, nay mẹ bị bệnh nặng, nếu không qua khỏi, sau này sẽ như thế nào. Nghĩ đến thôi là bồn công chúa này đã đau lòng cảm thông. Không lẽ thái

ý có đức chữa bệnh là thấy người chết không cứu. Hức.... Hường Ngọc ta thật không đáng, thật không có phúc.

Hần Minh đứng đằng sau liền bật cười vuốt chòm râu đen của mình nhìn công chúa diễn kịch. Hạn Minh vẻ mặt nghiêm túc nhưng cũng không mấy khó tính lúc đầu nhìn đành thờ dài.

- Thôi được. Suốt ngày cứ nói công chúa với Hường Ngọc chúng ta không có phúc.- Đúng lúc, Lý Thuần liền trở về. Vừa thấy Nhục Hy mặt mày rạng rỡ chạy đến ôm tiếu muội mình cười hiền lành.- Được, Lý Thuần chữa trị giúp người của công chúa hộ ta.

- Vâng.- Lý Thuần ân cần, tay cầm một ít thuốc đi theo nó và Nhục Hy.

- Vẫn là tam ca thương muội nhất.- Nhục Hy cười hạnh phúc.

Đi được ra khỏi hoàng cung, nó liền quỳ gối xuống trước mặt hai người, nước mắt lưng tròng miệng không ngừng cảm tạ, đỡ mãi nó mới thôi việc lạy cảm ơn. Sự chân thành đó làm thôi thúc việc nhanh chân đến chữa trị cho mẹ nó.

Nó sống với mẹ ở ngôi nhà hoang rách nát, nghèo tàn tuy nhiên vẫn giữ được sạch sẽ. Đi vào là thân hình ốm yếu gầy gò đang nằm trên tảng đá lạnh lẽo với mảnh chiếu nhỏ. Nó lập tức chạy đến lay người bà, nhưng mãi vẫn không động đậy.

Lý Thuần liền đặt dĩa thuốc ở đây, ngồi bên cạnh bắt mạch, hai hàng lông mày co giãn rồi bắt chợt thờ dài, hai tay hắn xoa nhẹ nhàng đặt lại vị trí cũ.

- Người này đã chết vài canh giờ rồi.

Nhục Hy nghe xong liền bàng hoàng, nhìn sang bên cạnh. Nó vẫn không tin vào gai mình, ôm lấy thân hình lạnh lẽo của bà mà khóc than, tiếng rên rỉ vang lên hòa vào nước mắt lẫn nước mũi mà không rõ lời. Mái tóc bù xù kia làm vẻ đau đớn cùng nhau lẫn lộn. Nhục Hy sợ hãi bước ra sau vài bước, Lý Thuần liền đi đến đỡ lấy.

- Bây giờ phải làm gì đây hả ca ca?

Lý Thuần lắc đầu thờ dài:

- Mai táng, người đã mất rồi.

- Không...mẹ chưa chết...mẹ không thể bỏ con lại được. Làm ơn...mẹ ơi, con có tiền rồi, con sẽ may cho mẹ một bộ đồ mới, cùng ăn cơm ngon, cùng ngủ dưới hàng vì sao, mẹ đã hứa sẽ cùng con lớn lên cơ mà. Mẹ mau tỉnh lại cho con. Mẹ.... mẹ....đừng bỏ con.

.....

Dưới chân núi, nơi cỏ dại mọc xanh lã, làn gió cứ thế ve vãn hài hòa, mảnh vải trắng phát phơ theo làn gió, nước mắt dường như khô lại trên khuôn mặt nhợt nhạt. Trước lúc ra đi, bức thư vẫn còn hiện lên trong làn nước mắt. Nhưng cũng chỉ tròn vẹn vài chữ, đó là điều mà người mẹ đã để lại cho nó, điều mà bà mong muốn nhất trong cuộc đời này. Thứ nhất, đó là tìm được phụ thân của nó, thứ hai đó là sống tốt từng ngày. Miếng ngọc bội trên tay là điều duy nhất mà mẹ nó để lại.

- Xin lỗi, nếu lúc đó ta và ca ca đến sớm hơn một chút thì đã không như thế.- Nhục Hy cùng Lý Thuần đứng sau lưng, ánh mắt cũng không kém phần đau xót nhìn ngôi mộ và bộ đồ mới. Sống trên đời, ăn mặc rách rưới, đến khi gần đời chưa kịp mặc bộ đồ mới thì đã ra đi.- Sau này, người hãy ở với ta.

Sau khi nghe sự tình, hoàng thượng liền gật đầu đồng ý cho nó bên cạnh công chúa, lấy tên là A Mẫn, được tướng quân Bạch Luân dạy võ nghệ, mãi đến gần hết đời đều bên cạnh, vừa làm tri kỉ, vừa hầu hạ, vừa bảo vệ Nhục Hy.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bốn

Hoàng thượng ngồi trước đại điện với vẻ mặt trầm luân nhìn đứa trẻ trước mắt với đôi mắt long lanh nhìn mình rụt rè sợ hãi, tay nắm lấy người bên cạnh không có ý định buông ra.

- Hôm nay Minh Ngọc các người đến đây làm gì?

Bây giờ lão thần bên cạnh mới nhẹ nhàng cúi đầu chào lễ với hoàng thượng trước mặt. Nhìn sang đứa trẻ bên cạnh, ánh mắt trĩu mến nhưng âu chứa nỗi xót xa.

- Bẩm hoàng thượng Hường Ngọc. Minh Ngọc của chúng tôi hôm nay đến đây muốn gửi tiểu điện hạ ở lại đây đến đủ 18 tuổi.

Hoàng thượng ngạc nhiên chuyển hướng sang nhìn đứa bé kia có vẻ như không muốn ở lại nơi này.

- Lại có chuyện này ư? Thế lý do các người gửi đứa trẻ này đến đây?

- Bẩm hoàng thượng, Tiểu điện hạ Thiên Uy của Minh Ngọc chúng tôi từ bé đã là người thông minh. Chỉ mới nhỏ đã am hiểu sách sử, tài về như tranh, chưa kể bây giờ còn đang học với nghệ, học ra trận nhưng đã dần được 7 8 phần thành thạo. Hoàng thượng Minh Ngọc muốn gửi Thiên Uy đến mong hoàng thượng xem như con mình, cũng như xem tình hữu nghị hai nước càng tình sâu.

- Tình hữu nghị hai nước tình sâu? Người cũng biết Hường Ngọc ta vô số hoàng tử, có sao lại thêm một hoàng tử vào đây? Ý các người là gì?

- Vâng, bẩm hoàng thượng, biết là hoàng thượng Hường Ngọc nhiều hoàng tử, chỉ có một cô công chúa bé hơn tiểu điện hạ này bốn tuổi, Minh Ngọc chúng tôi gửi gắm Thiên Uy lại mong có thể kết tình như thanh mai trúc mã với công chúa Nhượng Hy, sau này lớn lên nếu có duyên, mong hai nước có thể kết duyên cho đôi lứa.

Hoàng thượng bấy giờ mới dịu dàng lại. Thiên Uy trước mặt không phải không lọt mắt. Tuấn tú, ưa nhìn, mới nhỏ đã có tài nghệ, lớn lên có thể là anh hùng kiệt xuất, văn võ song toàn. Nhượng Hy có được nơi nương tựa như thế cũng yên tâm.

- Việc thanh mai trúc mã, kết duyên còn quá sớm. Nhưng người và hoàng tử Thiên Uy từ xa đến đây ta không thể từ chối. Thiên Uy có thể kết bạn cùng Nhượng Hy. Sau này Thiên Uy sẽ được xem như con ta, ở đây học hỏi, sống như ở Minh Ngọc, không gò bó nên con cứ yên tâm. - Hoàng thượng hiền hậu ra hiệu cho Thiên Uy lại gần.

Hoàng tử sợ hãi nhìn sang quan thần đang nhìn mình gật đầu, nhẹ nhàng đi lên đứng gần. Hoàng thượng gật đầu đưa tay lên vuốt tóc hắn, ánh mắt trìu mến tựa như máu ruột của mình, dịu hiền mà hắn chưa từng được thấy từ người cha nghiêm nghị của mình. Thì ra Hường Ngọc có người cha thật hiền hậu.

Trong khi đó, Nhượng Hy mãi mê đi nhặt quả ở rừng với chiếc dỏ đan, người bé nhỏ vác lên mình chiếc dỏ trông rất đáng yêu.

Hang động của lão lão ngày trước hiện ra, nhìn từ bên ngoài giống như một hang sâu đi xuống lòng đất nhưng khi bước vào từ dưới nhìn lên đã có khoảng nhìn khác. Ánh sáng bầu trời dịu nhẹ, mây trôi qua rồi mây khác đến hòa vào màu hồng nơi đây, xung quanh đá là cây cối bò sần lên, màu lục của thiên nhiên bao phủ sự đen tối của hang động. Ở đây còn có chim, có sóc và cả hoa. Là một bức tranh ẩn chứa thú vị.

Nhượng Hy nhẹ nhàng đi về phía góc của hang động, cây cối vắt qua hai bên vòm đá tạo nên chiếc võng của cây, lão lão nằm trên đó, mắt nhắm lại yên lặng lạ thường.

- Lão lão sao còn chưa tỉnh ngủ nhỉ? A Mẫn đi nhặt củi sắp về rồi cơ. Con mang trái cây về rồi đây. - Giọng nói nhỏ nhẹ thấp thỏm bên tai làm lão lão cười hiền mở mắt nhìn sang.

- Người còn chưa về sao?

Nhượng Hy đứng im nhìn lão lão tay nắm chặt dỏ trái cây, vẻ ái ngại nhìn đáng yêu làm sao.

- Con đã nói rồi. Muốn lão lão nhận con làm học trò cơ mà.

Lão lão bước xuống đi về phía bàn đá, Nhượng Hy lèo đèo theo sau.

- Người nghỉ đi, nơi này tiền cảnh đẹp như thế lại sống một mình. Nếu thu nhận Nhượng Hy ngày ngày ở bên làm bạn với người, phụ giúp người chế thuốc, giúp người chăm sóc chim chóc, kể chuyện người nghe có phải quá tốt không.

- Chỉ vậy thôi sao? - Lão lão nhẹ nhàng nhấp ly trà lên từ từ thưởng thức.

- Đúng vậy. Lão lão nhận con nha.

- Không nhận. - Lão nhìn dỏ trái cây rồi cả khuôn mặt thất vọng của nàng.

- Tại sao? Hay người sợ tuổi thọ đã cao nên sợ dạy Nhượng Hy chưa kịp đã ra đi. Nhượng Hy xin hứa sẽ cố gắng mà. - Ánh mắt chân thành với quyết tâm nhìn vào lão lão.

Lão đặt chén trà xuống bàn, cười nhẹ nhàng nghĩ điều gì đó. Từ trước đến nay, lão đã sống ở đây nhiều năm, không rõ đã là năm thứ bao nhiêu. Hằng ngày làm thuốc nhưng rất ít khi chữa trị cho ai. Chỉ xuất hiện như một vị tiên trên trời, màu trắng thanh khiết không thì màu xám u tối giản dị. Chỉ biết thân phận lúc trước là một thái y ở Minh Ngọc đã quy ẩn.

- Ta đã già như vậy rồi sao? - Ánh mắt điềm tĩnh vẫn ở đây. - Ta sẽ suy nghĩ lại sau.

Đúng lúc A Mẫn từ bên ngoài bước vào, bó củi bên cạnh với tay cầm con gà rừng đã bắt.

Mắt Nhượng Hy sáng lên chạy đến khen A Mẫn không hết lời. Từ khi ở bên Nhượng Hy, A Mẫn trở nên ít nói hẳn đi. Miệng chỉ cười nhẹ nhàng, ánh mắt điềm đạm.

- Chúng ta chuẩn bị về thôi.- A Mẫn nướng gà giữa đồng củi đang đốt lên. Lão lão bên cạnh vẫn tiếp tục thưởng thức trà hương nhẹ nhàng.
- Còn sớm cơ mà.- Nhượng Hy loay hoay với đùi gà trên tay, mặt mày đã dính khói của củi đốt.
- Nghe nói Minh Ngọc gửi đến một vị hoàng tử sẽ sống bên cạnh cung của công chúa.
- Sao cơ? Không phải phụ hoàng của ta đã có nhiều con trai rồi ư? Minh Ngọc muốn làm gì?
- Hình như là muốn hai nước thêm tình sâu nghĩa nặng. Quan thần đã trình diện có ý muốn sau này công chúa và hoàng tử Minh Ngọc sẽ kết duyên.
- Ta không muốn. Ta không muốn. Hồng tử đó đến đây nhất định là có ý đồ. Ta sẽ về nói với phụ hoàng.- Nói rồi Nhượng Hy ném đùi gà lại bỏ chạy, không kịp chào hỏi lão lão.

A Mẫn đành xin lỗi rồi cũng rời đi. Lão lão bây giờ mới biểu cảm, ánh mắt tĩnh lặng nhìn về phía hai đứa khuất bóng. Hoàng tử Minh Ngọc đến đây học hỏi, kết duyên? Thế thì tội nghiệp cho hoàng tử quá. Còn bé đã phải gánh vác trọng trách nặng nề phía sau rồi. Chẳng phải là Minh Ngọc đang có ý đồ gì đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Năm

Công chúa Nhượng Hy đứng trước đại điện, mặt mũi lấm lem nhìn hoàng thượng mắt uрон ướt.

- Phụ hoàng... Người không thể kết duyên con với hoàng tử đó được. Hy Hy không muốn.

Hoàng thượng đi xuống chỗ nàng đứng, ánh mắt vẫn trĩu mến lấy từ tay áo ra chiếc khăn thêu lau khuôn mặt lấm lem của Nhượng Hy.

- Ai làm mặt mũi Hy Hy của ta như thế này đây?

Nhượng Hy cong môi ôm lấy hoàng thượng nũng nịu, ánh mắt thoát lên vẻ đáng yêu của cô bé gái nhỏ nhắn.

Hoàng thượng vỗ về nàng, nụ cười hiền hậu cứ mãi vang bên tai.

- Ta đâu con kết duyên con. Chỉ là nếu lớn lên hai con nghĩ như thế nào. Nếu Hy Hy của bổn quân không thích thì không ai có thể ép được.
- Vậy sao phụ hoàng lại giữ hoàng tử đó bên cạnh?- Nhượng Hy ngược lên nhìn người, tay vẫn cầm chặt chiếc khăn thêu.
- Thật ra vị hoàng tử kia cũng rất đáng thương. Nói là đưa đến đây để học hỏi, kết giao tình với nước chúng ta nhưng thực chất là con tin. Nhắm mang đến để phòng chúng ta sang xâm chiếm Minh Ngọc.
- Phụ hoàng định xâm chiếm Minh Ngọc đó ư?- Nhượng Hy như được kể chuyện hay chồm dậy chống cằm lắng nghe.

Hoàng thượng bật cười vuốt tóc Nhượng Hy nhìn ra bên ngoài.

- Nếu là nhiều năm về trước thì có thể. Nay ta đã già yếu, tuổi đã cao, lại còn được sống trong hòa bình, muôn dân đang ngày càng an yên, có sao lại đi xâm chiếm nước khác để lại đời khổ cho bao người.

Nhượng Hy gật gù như hiểu ra điều gì. Ít nhất cũng biết được Minh Ngọc muốn đề phòng trong khi phụ hoàng lại không nghĩ đến việc xâm chiếm nước khác.

- Hy Hy... Sau này con nên đến chơi với hoàng tử kia.
- Sao lại là con? Trong cung có nhiều ca ca lắm mà.- Nhượng Hy lập tức phản bác lác đầu.

- Hoàng tử đấy ở gần cung của con. Con tiện hơn các sư huynh. Con xem... Sư huynh ai cũng có việc bận, nào là học hành, văn võ, y dược, giao lưu, sổ sách, công văn, bài sư,... Chỉ có con là con tuổi vui chơi. Xem nào.. Ý chỉ này Nhượng Hy có đồng ý với bổn quân không?- Hướng Minh bế Nhượng Hy lên thơm nhẹ nhàng lên trán cô công chúa tinh nghịch này.

Nhượng Hy ngược nhìn ánh mắt đang mong đợi của hoàng thượng, trong lòng không muốn làm người buồn, dù gì đến thăm hoàng tử kia cũng không làm mình thiệt thòi gì.

- Nhượng Hy tuân chỉ.- Nàng cười khúc khích chạy lí lắc ra ngoài.

A Mẫn này giờ vẫn đứng bên ngoài chánh điện đợi nàng. Ánh mắt vẫn rất bình lặng không có sự tò mò.

Nhược Hy đi chậm lại sánh bên cạnh A Mẫn, tay vòng ra sau như cụ già vô tư.

- A Mẫn... Phụ hoàng nói sau này ta phải tốt với vị hoàng tử kia. Vậy trước hết chúng ta nên làm gì?

A Mẫn bên cạnh bước đi vẫn im lặng dường như đang suy nghĩ.

- Haiz. Thật sự là khó, ta chẳng thích chút nào. Nhưng đã là ý chỉ sao dám làm trái.

A Mẫn dừng lại nhìn công chúa đang vô tư. Thời gian ở cạnh công chúa, A Mẫn dù gì cũng lớn hơn Nhược Hy hai tuổi, nhưng sao vẫn trông dă dạn như đã trưởng thành hẳn.

- A Mẫn nghĩ, dù gì trước hết công chúa cũng nên đến thăm vị hoàng tử kia trước đã.

.....

Nhược Hy chậm rãi đi về hướng cung của vị hoàng tử Minh Ngọc Thiên Uy kia.

Đúng lúc gặp tử hoàng tử Lương Uyên đang ôm sách đi đến. Lương Uyên trước giờ chỉ biết học hành, muốn tự lực, muốn thử sức đi thi cùng mọi người. Trong các sư huynh, Lương Uyên quả thật là người rất giản dị lại mang đến cho người bên cạnh cảm giác dễ gần.

- Tiểu Hy... Muội đi đâu đây?

- Lương Uyên sư huynh, muội đến bái kiến vị hoàng tử Minh Ngọc Thiên Uy kia. Còn huynh?

- À... Ta được thầy Vi Hữu bảo đem sách đến cho hoàng tử kia, ngày mai có buổi đến lớp thầy. Hoàng thượng nói chúng ta phải xem Thiên Uy như anh em.

- Tử ca quả đúng là người tốt. Muội còn không biết nên làm như thế nào để kết giao với hắn ta đây.

- Vậy đi theo ta. Tiễn thế muội cầm vài cuốn sách để có chuyện mà bắt với Thiên Uy.

- Vâng.- Nhược Hy nhanh tay cầm lấy vài cuốn sách bước vào cung. A Mẫn vẫn như thế, đứng ở bên ngoài đợi Nhược Hy.

Vừa bước vào phòng đã thấy vị hoàng tử kia sắp xếp lại mọi thứ đồ đạc của mình. Nhược Hy không giới thiệu tiếp liền nhìn sang tử ca. Lương Uyên đặt sách xuống bàn đi đến phụ Thiên Uy một tay.

- Thiên Uy đệ nên để người hầu làm những việc này, đệ xem ta mang sách đến, ngày mai chúng ta sẽ đến lớp học thầy Vi Hữu.

Thiên Uy nhìn xuống chồng sách trước mặt, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt di chuyển lên Nhược Hy đang ôm sách đứng đấy.

Nhược Hy nháy mắt liền cúi đầu đặt sách xuống quay mặt sang nơi khác.

- Cảm ơn Lương Uyên hoàng tử. Nhưng Minh Ngọc của ta không cho ta đến học, ta sẽ tự học ở phòng này vậy. Còn những đồ đạc, Thiên Uy cũng có thể tự tay làm, làm phiền người rồi.

Lương Uyên nghe vậy liền hất hăng, Minh Ngọc không lí lại giáo huấn chặt chẽ như vậy, lại còn nghiêm nghị, thảo nào nhìn Thiên Uy toát lên vẻ trưởng thành trước tuổi.

- Vậy là đệ không đến Vi Hữu thầy học ư? Làm ta cứ nghĩ sẽ có một huynh đệ cùng đồng hành rồi chứ. Vậy sau này chúng ta vẫn gặp nhau đấy chứ.- Lương Uyên hiền lành liền thanh thoát đã sắp làm bạn với Thiên Uy, đúng là ra dáng một thư sinh nho nhã.

- Thiên Uy này thật điểm phúc.- Hắn cúi đầu tư lễ nhìn Lương Uyên.

Nhược Hy này giờ như bị hai người này bỏ qua, ánh mắt hiện lên sự không cam lòng, ngồi xuống ghế rót trà tự uống.

Lương Uyên bây giờ mới để ý đến tiểu muội của mình dường như có vẻ trách hờn.

- Ta suýt nữa là quên mất muội muội rồi. Thiên Uy đây là muội muội của ta, Nhược Hy tâm cung của muội ấy bên cạnh đệ, có việc gì hay buồn có thể đến chỗ muội ấy.

- Tử ca... - Nhược Hy nghe xong liền mặt mày nhăn nhó đi đến thủ thi bên cạnh Lương Uyên. - Muội đến đây để biết mặt hắn, hơn nữa huynh cũng biết rồi đấy, muội suốt ngày đi chơi làm sao ở tâm cung được, nên hắn có đến thì làm phật lòng, thêm khổ. Thay vì đó để muội tự đến còn hơn.

Lương Uyên quay sang tròn mắt nhìn tiểu muội già dặn của mình nói có phần không sai, nhưng...

- Thế vừa rồi, muội hôn cái gì?

Nhược Hy cong môi nhìn Lương Uyên thật thật.

- Muội định đến bái kiến hần. Ai ngờ vừa nhìn muội đã làm mặt lạnh lùng, còn phất lò, có phải là mất mặt?

- Muội thật là... Thiên Uy không phải như thế đâu.- Nói rồi tứ ca quay sang lễ phép nhìn Thiên Uy như ta lỗi.- Thật xin lỗi hoàng tử ta nói chuyện với tiểu muội mà quên đệ. Tiểu muội của ta chỉ muốn đến bái kiến đệ, sau này có gì đệ chỉ bảo.

Nhược Hy lại lần nữa không cam lòng, tay nhéo tứ ca mình, nhưng hần lại bỏ qua. Một thư sinh nho nhã không thể thô lỗ được.

- Vâng. Cảm tạ hai người. Bái kiến công chúa. Yên tâm, sau này ta sẽ không lui đến tầm cung của người.- Thiên Uy như hiểu được ánh mắt của Nhược Hy bèn lựa lời nói để tránh ám ức trong lòng.

- A... Thứ lỗi tiểu muội ta còn nhỏ, có lẽ Thiên Uy đệ bỏ qua. Ta và nó đi trước.- Lương Uyên dịu dàng cúi đầu bước đi, bỏ lại Nhược Hy còn đứng đấy cong môi lên gượng cúi đầu.

- Nhược Hy cáo lui.

Thiên Uy vẫn bộ mặt lạnh như thế nhìn Nhược Hy, mãi một lúc mới tự rời đi mà hần còn chưa nói lời nào.

Vừa bước ra, ánh mắt bức mình hiện lên theo sau Lương Uyên. Chả phải ban nãy đáp lễ còn không thèm trả lời mình, như thế là thế nào, đang khinh bỉ thanh phận công chúa này ư. Vậy mà nghe quan văn bá võ nói hần ta rụt rè, thấy phụ hoàng là sợ hãi, không dám đến gần, nhìn là biết bản tính hiền hậu.

- Muội không muốn đến nơi này chút nào. Ban nãy không phải là rất ghét muội nên mới tỏ ra cái vẻ mặt đấy chứ.

Lương Uyên về mặt tao nhã vừa đi vừa cười nhìn sang tiểu muội tinh nghịch này đang vẻ giận hờn hoàng tử Minh Ngọc kia.

- Muội phải nghĩ đến việc một người xa lạ đến nơi khác ở, còn lạ lùng, ngại ngần chứ. Và lại dù gì hần cũng hơn muội bốn tuổi, cung ra dáng nam nhi, muội là công chúa duy nhất của Hường Ngọc, không lí nào vừa thấy đã thích, đã tình sâu nghĩa nặng, huống hồ nghe nói còn muốn kết duyên muội với hần. Điều này đương nhiên phải biết giữ, biết khép mình rồi. Muội hà tất phải nghĩ xấu về hần. Chẳng qua là muốn bảo vệ bản thân thôi.- Lương Uyên vẫn luôn điềm đạm như vậy đi lên trước.

- Tứ ca thật là. Câu nào nói ra cũng đậm chất thư sinh.- Nhược Hy cong môi leo đèo.

Lương Uyên bật cười, lấy trong tay áo ra chiếc quạt với dòng chữ nhỏ bên cạnh tặng Nhược Hy.

- Tặng tiểu muội, ta làm lâu rồi, bây giờ mới gặp, sau này phải biết kính trên nhường dưới.

Mắt Nhược Hy sáng lên cầm lấy chiếc quạt mở ra đóng lại, rồi lại quạt rồi lại khúc khích che miệng cười.

- Cảm tạ tứ ca.

- Với một điều.- Lương Uyên cũng cười lại nhìn Nhược Hy vẻ tinh nghịch.

- Điều gì? Trước giờ tứ ca tặng quà cũng phải có điều kiện ư?- Nhược Hy chột hột hăng nhìn Lương Uyên. Thăm đoán điều kiện này liên quan đến Thiên Uy đáng ghét kia.

- Mai mang trà ở Vi Hựu đến cho hoàng tử Minh Ngọc.

- Tại sao lại là muội? Người hầu trong cung hết rồi ư?- Nhược Hy ầm ức nắm chặt quạt trong tay.

- Vậy là không muốn quạt của huynh chứ gì. Hiếm lắm mới có người được huynh viết chữ lên quạt tặng đấy.- Từ trước đến giờ quả thật nghe tiếng tứ ca văn nghệ thơ ca tuyệt mỹ, được viết chữ lên quạt tặng cho cũng chưa từng nghe. Nay dịp hiếm có, bỏ lỡ thì không còn.

- Đành vậy.- Nhược Hy bất đắc dĩ cất quạt nhận lời.

Lương Uyên bật cười xoa đầu Nhược Hy, trong lòng rất thương tiểu muội, mặc dù ít tiếp xúc nhưng tiểu muội chưa hề làm tứ ca phật lòng, cứ gặp là như huynh muội thân thiết thường ngày.

- Ta đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sáu

Sáng sớm Nhượng Hy đã luẩn quẩn trước cung Lương Uyên, một mắt nhắm mắt mở liên tục đi qua lại. Không phải vì loại trà này phải dùng vào buổi sáng sớm, sương còn đọng trên cành, nắng còn ảm nhẹ nhàng, vị tinh khiết mới ngon lạ, không phải vì Lương Uyên huynh nhờ vả thì đã không vất vả như vậy.

Lương Uyên với khay trà trên tay bước ra đã vui hẳn lên nhìn tiểu muội của mình trông thật đáng yêu.

- Muội mang trà đến cho Thiên Uy, phải lễ phép với đệ ấy đấy. Sau này cứ như vậy nhé.

Vừa nghe xong, Nhượng Hy há hốc mồm nhìn tứ ca đang cười hiền lành xoa đầu mình.

- Tứ ca rốt cuộc là thương muội hơn hay là thương hoàng tử kia hơn vậy?- Nàng cong môi nũng nịu.

Lương Uyên liền bật cười lắc đầu nhìn Nhượng Hy đáng yêu của cô bé nhỏ tuổi, tay véo má nũng nịu lại.

- Đương nhiên là tiểu muội ta hơn rồi. Ngoan, ta học xong sẽ dắt muội đi chơi.

Nàng nghe vậy tâm trạng tốt hẳn lên, tung tăng chạy nhảy đến tẩm cung Thiên Uy, A Mẫn theo sau cũng vui hẳn lên với khay trà trên tay.

Đứng trước cửa, nàng chỉnh lại y phục, tay bê khay trà. Bước vào đã thấy Thiên Uy mãi mê vẽ gì lên giấy không hay biết mình đang đi đến.

Nàng đứng bên cạnh chăm chú nhìn theo đường vẽ của hắn, ngoằn ngo như vẽ ra nhiều con đường khác nhau, càng nhìn càng khó hiểu nhưng cũng rất quen thuộc. Hương trà lan tỏa, bây giờ Thiên Uy mới để ý là có người đứng bên cạnh mình. Hắn ngước lên thấy Nhượng Hy cứ dán mắt vào bức tranh của mình.

Nổi giận lên vò lại đứng dậy đập bàn nhìn Nhượng Hy.

- Hồn xược. Ngươi vào đây sao không lên tiếng.

Nhượng Hy giật mình nhìn hắn đang trân trân như tra khảo. Tay nắm khay trà rụt rè nuốt nước bọt.

- Ta...ta...

- Ngươi không thể tùy tiện vào đây được.

- Ta chỉ theo lời tứ ca mang ít trà đến cho hoàng tử dùng... Không có ý gì khác.- Nhượng Hy đi lùi lại, tay bê khay trà cũng run lên.

Thiên Uy bấy giờ mới lấy lại được bình tĩnh nhìn Nhượng Hy đang run rẩy. Dầu sao cũng là hoàng tử Lương Uyên mang đến, như vậy quả là thất lễ.

- Ngươi để ở bàn đấy đi. Từ nay về sau, ngươi phải lên tiếng trước khi vào đây.

Nhượng Hy hít một hơi thở sâu đi đến đặt khay trà lên bàn. Tay bực rục nắm chặt chiếc khăn trên tay đi ra ngoài, ánh mắt to vẻ tủi thân lạnh lẽo rời đi.

Đứng trước bàn đá cạnh hồ nước, bao nhiêu tủi thân bỗng nhiên vỡ òa, chân nàng đá mạnh vào đá, miệng cong lên lộ vẻ tức giận.

A Mẫn đi đến ngạc nhiên nhìn công chúa rồi lại nhìn vào tẩm cung.

- Có chuyện gì vậy?

- A Mẫn...ngươi nói xem... Ta có phải quá nhịn nên hoàng tử kia mới làm tới. Đường đường là một công chúa mà lại mang trà đến cho hắn. Không cảm tạ còn quát mắng ta, đuổi ta ra ngoài. Hắn...hắn đúng là... Tên xấu xa, đáng ghét, đáng đánh mả.

Vừa nói xong, khuôn mặt nóng bừng kia chợt dịu lại khi nghe tiếng bước chân của ai ở sau lưng. "E hèm" lộ vẻ lạnh lùng kia không ai khác là Thiên Uy Minh Ngọc.

Nàng đứng đấy không dám quay đầu lại. A Mẫn rốt cuộc là làm thận vệ cho mình kiểu gì vậy không biết?

- Công chúa đang nói ta sao?- Rõ là biết rồi còn hỏi lại cho chắc không ư?

Nàng quay sang gượng cười nhìn hắn đang đăm chiêu nhìn mình.

- Công chúa có biết là những lời ban nãy làm danh tiếng của ta không tốt không. Và lại người cũng làm sai, đi nói với một nô tì như vậy quả là không đúng rồi.

Nhượng Hy quyết lần này không nhường nhịn hắn liền đi lên với ánh mắt đầu khẩu.

- Ngươi dám nói A Mẫn của ta là nô tỳ. Cô ấy là bạn của ta, cũng như người thân ngươi không được phép nói như thế.- A Mẫn cúi đầu bên cạnh chợt

nhìn sang Nhượng Hy về bất ngờ. Bấy lâu nay, mọi người luôn xem A Mẫn là nô tỳ, một thân vệ cho công chúa, thân phận không thua không kém cung nữ trong cung này. Nhưng hôm nay mới biết công chúa không hề nghĩ vậy.

- Xi...được thôi. Vậy những lời nói lúc nãy, người tính thế nào đây?- Ban đầu hấn có vẻ tức giận khi Nhượng Hy tự ý đi vào cung nhưng thấy ánh mắt tủi thân ban nãy cũng không đành, định đi ra cảm tạ một tiếng thì nghe biết bao lời hay ở đây. Có phải là ông trời không muốn hấn cảm tạ Hy Hy.

- Thế nào là thế nào?- Nàng nhìn quanh như đang tìm kiếm điều gì đó nhưng thực chất làm đang lẩn tránh câu nói của hấn.

- Công chúa phải có phải nên xin lỗi ta.

Nàng cắn môi, ánh mắt to về không cam lòng, nhưng nghĩ đến tứ ca dặn dò phải lễ phép với hấn, và lại phụ hoàng cũng bảo mình phải thật hòa đồng, thôi thì đành nhường lời, nhún nhún để yên bình ở tâm cung này, ai biết được sau này mình còn đến đây nghe hấn làm khó hay không?

- Ta... Ta lỗi rồi. Mong hoàng tử thứ lỗi cho Hy Hy.

- Chỉ như vậy thôi sao?- Hấn đi đến nhìn Nhượng Hy lộ vẻ muốn làm khó, nhếch nửa môi tiến dần đến nàng.

- Người muốn gì nữa?- Nhượng Hy tròn mắt nhìn hấn cứ tiến đến.

- Ta muốn... Nhượng Hy công chúa hằng ngày đến đây pha trà rồi dắt ta đi xem hoàng cung này có gì khác với Minh Ngọc ta.

- Người... Người muốn làm khó ta. Không làm đâu. Ta còn phải đi chơi, đến đọc thơ, chơi cờ với phụ hoàng. Nói chung là rất nhiều, biết bao nhiêu cung nữ, thuộc hạ....

- Vậy ta đành nhờ vả vào tứ ca Lương Uyên vậy.- Hấn dường như định nhấc chân lên tiến về Vi Hựu tẩm cung thì nàng đã chạy ra chắn ngang lại. Anh mất lộ vẻ oan ức, mắt như Sn nước cúi đầu nhẹ nhàng đồng ý.

Tứ ca đã dặn dò là phải lễ phép, để hấn gặp huynh ấy có phải là hại mình còn làm phiền huynh ấy.

Thiên Uy lạnh lùng nhìn thái độ trẻ con của công chúa mười tuổi không biết mười tám tuổi có còn như thế không? Hay là....

.....

- Thiên Uy... Nếu con hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này, ta sẽ đáp ứng một nguyện vọng của con.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bẫy

Nhượng Hy với nhành hoa trên tay lung tăng phía trước, theo sau là A Mẫn và Thiên Uy.

Từ lúc đi dạo đến giờ, Thiên Uy với vẻ mặt lạnh lùng không nói câu nào, ánh mắt cứ chăm chú nhìn xung quanh, vài chỗ nhỏ nhặt cũng không bỏ qua, đứng từ trên cao quan sát mọi góc ngách.

- Người còn biết chỗ nào thích hợp để ngắm hết cảnh hoàng cung không?

Nhượng Hy đang hí hửng nghe xong dừng lại, ánh mắt ngây thơ nhìn hấn không hiểu rõ.

- Để làm gì? Nãy giờ người đi khắp nơi cũng chưa đủ sao?

Thiên Uy với vẻ mặt bình lặng nhìn nàng rồi nhìn ra phía trước tựa như bức tranh tĩnh lặng.

- Chẳng qua chỉ muốn ngắm nơi mình ở vài năm nữa. Và lại muốn xem Hường Ngọc hùng mạnh này có khác gì với Minh Ngọc hay không thôi.- Ánh mắt ôn nhu nhìn như mặt nước phẳng lặng ấy làm nàng không nghĩ ngờ gì cứ trôi nhẹ nhàng.

Chưa kịp đi thêm vài bước, Lương Bàn từ xa với dáng vẻ kiêu ngạo khoác tay sau lưng đi đến, ánh mắt nhìn sang Nhượng Hy lộ rõ sự mỉa mai.

- Tiểu muội của ta rảnh rồi cùng hoàng tử Minh Ngọc đi dạo luôn sao? Chắc hấn hai người đã kết bạn tri kỉ rồi nhỉ?

Nhượng Hy thờ ơ không muốn đáp trả lại về chằm chọc trước mặt Thiên Uy, sợ làm thanh danh tình nghĩa huynh muội không tốt trước mặt người ngoài, nhìn sang A Mẫn xem như hấn là người vô hình. Không phải vì có Thiên Uy ở đây thì hôm nay nàng đã không im lặng ngay từ câu đầu tiên mà hấn thốt lên.

- A Mẫn, chúng ta đến thăm lão lão đi.

- Vâng.- A Mẫn với về lạnh lùng, tay cầm chặt thanh kiếm nhỏ bên mình như muốn vung ra trước mặt Lương Bân.

- Ấy...muội muốn đi rồi sao. Lão lão kia là ai mà làm muội bỏ rơi hẳn người bạn duy nhất ở chốn hoàng cung này thế? - Lương Bân cất cao giọng đá xéo việc trong cung Nhược Hy không ai quan tâm đến.

Thiên Uy này giờ chăm chú nhìn xung quanh mới quay lại nhìn Lương Bân với Nhược Hy. Ánh mắt lộ vẻ phần nộ dường như không ai có thể bảo vệ sự yếu đuối càng làm thêm ánh mắt đầy khiêu khích kia thích thú. A Mẫn bên cạnh đang có ý định rút kiếm ra thì Nhược Hy đã ngăn lại, định nhường nhịn nuốt trôi cơn tức này. Nhưng Lương Bân nào dễ dàng bỏ qua với vẻ mặt trả đũa lúc trước còn để trong lòng, thừa biết Nhược Hy vốn là người coi trọng thanh danh, sợ người ngoài nhìn vào đánh giá tình cảm huynh muội Hường Ngọc không tốt, quả là việc không hay.

- Không lẽ hoàng hậu không dạy bảo muội phải biết trên biết phận chu đáo sao. Và lại hoàng tử Minh Ngọc là người được hoàng thượng ân sủng như con của mình, đặc biệt dành riêng cho đệ ấy ở tẩm cung cạnh muội nhằm tình cảm thêm tốt, muội là người rảnh rỗi nhất nơi này không phải là nên biết thế nào với Thiên Uy rồi chứ.

Bấy giờ, Thiên Uy bên cạnh mới lộ vẻ khinh thường, nhếch môi bật cười lạnh lùng.

- Đây chắc hẳn là nhị hoàng tử Lương Bân của Hường Ngọc?

Lương Bân nghe tên mình liền quay ngắt sang, hứng thú chằm chọc bị giảm hẳn bởi cái giọng điệu của tiểu hoàng tử này quả là đáng ghét.

- Đúng vậy. Ta còn chưa nói danh tính mà ngươi đã biết thì rõ là có chút tâm tính.

Thiên Uy bật cười lạnh nhạt nhìn Nhược Hy, nàng nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên ngây thơ.

- Chỉ là nghe mọi người trong cung truyền tai bảo Lương Bân hoàng tử xấu tính đến nỗi Nhược Hy bé tuổi vậy cũng không bỏ qua. Ban đầu cứ tưởng là bịa đặt. Ai ngờ lại là thật, xem ra những điều họ nói không có gì sai. - Nói rồi hắn vòng tay đi lên trước bỏ lại khuôn mặt tức giận ở đó trừng mắt nhìn Nhược Hy.

Ngay lập tức nàng làm vẻ mặt chọc thêm phần tức kia tăng dần, lẻo đẻo chạy theo sau Thiên Uy.

- Đợi ta với. Ngươi đi gì mà nhanh vậy hả.

Hắn vẫn im lặng đi lên trước không nói gì, ánh mắt cứ nhìn về phía tẩm cung của hoàng thượng. Nơi này quả thật là rất lạ nhưng sao vẫn có nét thân thuộc. Hình như đã từng ở nơi này.

Đi mãi cũng chịu dừng chân trước cây anh đào bên cây cầu nhỏ. Hoa rơi nhẹ nhàng báo hiệu mùa xuân cũng sắp lui tàn, hạ nắng của năm lại sắp đến, chim chóc cũng khác hẳn đi. Hoàng cung vẫn là hoàng cung, chẳng có gì thay đổi cả. Cái hắn muốn ngắm đó là cảnh sắc tuyệt đẹp. Ví dụ như cây hoa đào, lặng lẽ hoa rơi nhưng không ai có thể cảm giác. Cây có thể chết bất cứ lúc nào, hoa có thể rơi bất cứ khi gió đến đón đợi, lá có thể thay xanh, thật ra sự tự do là thứ mà ai cũng thêm khát.

- Ta chỉ muốn cảm tạ người ban nãy nỡ giúp ta. Làm gì mà như thế ghét bỏ ta vậy. - Nhược Hy với chiếc khăn tay lau mồ hôi thờ dốc đứng trước mặt. - Có điều... Người đừng nói với ai là tình cảm huynh muội ta không tốt. Thật ra Lương Bân chỉ độc mồm như vậy, ta biết tâm của hắn không có ý gì. Sau này lớn lên sẽ thay đổi.

Thiên Uy lướt sang, ban nãy không phải muốn giúp nàng, chỉ là xem như chào hỏi. Nhưng nàng đã nghĩ vậy, hắn cũng không từ chối.

- Hềy... Người bảo muốn đi ngắm hoàng cung đúng chứ. Ta đưa người lên chu đài của phụ hoàng ngắm cảnh vật muôn dân.- Nói rồi nàng chạy đến kéo hắn đi như bay.

Vừa lúc nắng đã đủ khỏe khoắn cho cảnh trời, hai bóng dáng đứng ở chu đài cao ngất này sau một hồi vật vã bước lên. Mọi thứ như tóm gọn ở đây, trong tầm mắt của hắn. Đây mới chính là điều mà Thiên Uy muốn nhìn thấy. Những mái nhà thấp cao nhô lên, chim đậu từng dãy ở xa xa. Bên dưới cũng li ti vài cảnh hoa nhỏ bé nhìn xuống.

Nhược Hy bên cạnh cười khúc khích buộc miệng hát vài câu. Ánh mắt thể hiện sự hòa nhã không bận tâm điều gì.

- Nhược Hy yêu cả thế gian này. Mọi người cũng thế chứ. - Nàng hét lên, tay vẫy về phía xa không một ai đáp lại, ngóng chờ điều gì đó. Đây không phải là núi, là sông nên không thể vọng lại tiếng hét kia. Nhưng đây là trời, là cảnh, là hoàng cung uy nghiêm, dịu nhẹ lạ thường, yên tĩnh khác lạ.

Thiên Uy bấy giờ mới nhìn sang nàng, đây là tiểu công chúa vô tư của hoàng thượng. Hắn nhìn thấy niềm hạnh phúc bên trong Nhược Hy. Đây chính là điều mà hoàng thượng Hường Ngọc ban đến. Được sống trong hạnh phúc, yêu thương, không tranh đua, không âm mưu.

- Thì ra là vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Tám

Màn đêm tĩnh mịch, ánh trăng mờ ảo rơi vào cửa sổ bên cạnh, ngọn đèn thấp sáng trước mặt.

Bản đồ cũ kĩ hiện lên, bên cạnh với đường nét tô thêm tạo nên những con đường rộng hẹp mô phỏng cho thấy hoàng cung to lớn của Hường Ngọc như chốn phồn hoa dưới sự bao la yên tĩnh.

Chỉ mới tham quan một ngày mà Thiên Uy đi về ra được vài nét của hoàng cung, so với bản đồ cũ kĩ bên cạnh, mọi thứ dường như đã thay đổi gần hết. E là chỉ cần vài ngày nữa, hẳn có thể vẽ hoàn toàn nơi này.

Bất ngờ Nhượng Hy từ bên ngoài với vẻ mặt hớn hoi, ánh mắt vui mừng đi đến không để ý sắc mặt hắn đang trông rất khó coi.

- Ta đến đây nói cho ngươi một tin vui. Ngày mai phụ hoàng sẽ dành ra một ngày để đưa ta, ngươi và đại sư huynh đi săn đấy.- Tiếng cười vui vẻ vang lên, dòng chữ "Thiên Đường hữu lộ, vô nhân vấn" (Thiên Đường có lối vào, không ai đến). Đây chắc hẳn là Lương Uyên viết tặng nàng. Quả nhiên tài học hiểu rộng, việc chính nghĩa, điều đẹp đẽ, thiên hạ này đều không màng, trong hoàng cung nơi toàn những điều đã tâm ác độc, mưu mô, việc xấu mọi người đều tranh dành, chẳng phải là "Địa Ngục vô môn, hữu khách tâm" sao. (Địa ngục không cửa nhưng lại có người tìm đến, điều xấu mọi người lại thích làm)

- Chẳng phải ta nhắc công chúa muốn vào thăm cung thì phải bái kiến sao. Ngươi tự tiện chạy vào đây đêm hôm, mọi người sẽ nghĩ như thế nào nếu một nữ nhi đến phòng của nam nhân?

Nhượng Hy cong môi quay sang với ánh mắt không vui. Đang yên đang lành lại muốn nổi qua gây chiến. Dù gì cũng là muốn đến chia sẻ cùng ngươi thôi mà.

- Ta chỉ là nhất thời vui quá. Dù gì ngươi cũng không nên khó chịu như vậy với ta chứ.

Thiên Uy ngồi xuống, ánh mắt đảo qua từng cuốn sách trước mặt, không thêm buồn nhìn nàng một cái.

- Ta chỉ muốn tốt cho công chúa. Còn bây giờ, mời công chúa về cho.- Cuối cùng cũng tìm ra một cuốn sách, nhẹ nhàng lật từng trang.

Nhượng Hy thở dài, gấp quạt lại nhìn hắn nuốt nổi âm ức xuống bụng, dù gì cũng phải xin lỗi hắn ta một tiếng mới phải.

- Xin hoàng tử thứ lỗi chuyện ban nãy. Vậy ngày mai có buổi đi săn, chúng ta gặp lại.

Hắn cuối cùng cũng không thể đọc được một trang, gấp sách, ánh mắt trở nên càng lúc càng lạnh nhạt nhìn Nhượng Hy đang mãi cúi đầu ở trước mặt.

- Ta không đi săn. Cảm phiền công chúa về thứ lỗi cho ta.

Nhượng Hy nghe xong, ánh mắt liền trừng lên, bật dậy đi đến trước mặt hắn với vẻ âm ức.

- Ngươi.... Dù gì cũng là phụ hoàng dành riêng cho chúng ta một ngày rảnh rỗi, sao ngươi lại phụ lòng yêu thương của người. Ngày mai nhất định ngươi phải đi.

Thiên Uy khẽ cau mày nhìn Nhượng Hy đang tức tối, ánh mắt mong chờ mình đổi ý.

- Ta không thích.

Nhượng Hy cuối cùng cũng không nhịn được, ánh mắt trở nên kiên quyết, nhất định phải để Thiên Uy đi. Hoàng cung buồn bã như thế này, có dịp được ra ngoài vui chơi, lại bị một tên hoàng tử ở xa xôi đến phá hỏng, đây là điều mà nàng ghét nhất.

- Không được... Ngày...

Chưa kịp để Nhượng Hy nói hết câu, hắn đã thôi tất ngọn nến ở đèn, một mảng đêm bao vây làm nàng sợ hãi bước lùi lại vài bước, ánh trăng lộ lên vẻ đẹp của nữ nhi đang trong quá trình trưởng thành thật đẹp, Thiên Uy mãi ngắm nhìn, đôi môi cuối cùng cũng cong lên về phía nàng.

- Nến đã tắt, không lẽ ngươi muốn qua đêm ở đây?

- Ngươi... - Nhượng Hy lần này quả đúng là tức không thể nên lời, đành chấp nhận chịu thua. - Ngày mai ta sẽ chờ ngươi, nhất định phải đi săn.

Nhượng Hy hậm hực ra về, hắn bên trong vẫn dõi theo nàng bước đi. Trong giấc mơ, nơi này thật sự quen thuộc, cả bóng dáng kia nữa. Nhưng hắn chẳng nhớ là ai? Nơi nào?

Quả nhiên sáng ngày hôm sau, Nhượng Hy đã có mặt sớm ở tẩm cung Thiên Uy, đi qua lại với vẻ mặt lo lắng, chiếc quạt trên tay hết mở ra rồi lại gấp, tâm trạng bồn chồn.

A Mẫn bên cạnh cũng nóng lòng nhìn theo hướng Nhượng Hy ngóng.

- Công chúa, hay là đợi hoàng tử tỉnh giấc, nô tì nhân người là công chúa đến thăm, để người sang gặp công chúa.

- Không. Ta sẽ đợi chừng nào hân tình dậy mới thôi.- Nhượng Hy cuối cùng cũng đến ghế đá chờ, nô tì lập tức bưng trà ấm ra để nàng thưởng thức. - A Mẫn, ngươi đã chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi săn này rồi chứ?

- Đầy đủ rồi thưa công chúa.- A Mẫn với đồ đạc trên vai đứng bên cạnh nàng.

- Hôm nay mình phải kiếm nhiều thú, tiện thể cho lão lão. Đã mấy ngày chúng ta chưa đến thăm ôn ấy rồi.- Tâm trạng Nhượng Hy vui vẻ hẳn lên, chiếc quạt trên tay nhẹ nhàng qua lại trước mặt.

- Lão lão chắc sẽ vui lắm.- A Mẫn khe chơi hiên.

Vừa lúc thượng cung cùng mấy nô tì của tẩm cung đi đến, vẻ mặt nghiêm trang của người nhìn xung quanh.

- Hoàng tử tỉnh dậy, chuẩn bị mọi thứ đi.-Lập tức mọi người chuẩn bị nước, khăn mặt, y phục,... Đến phòng hân lần lượt đi vào.- Công chúa mới sáng ra đã đến đây có việc gì sao?

Nhượng Hy đứng dậy hành lễ lễ phép với thượng cung lớn tuổi trước mặt. Ánh mắt dịu dàng nhìn người.

- Bái kiến thượng cung. Phiền người báo với hoàng tử là có công chúa chờ sẵn, hoàng tử mau mau chuẩn bị, phụ hoàng và đại sư huynh đang đợi.

Thượng cung khẽ cười, thỏa mãn với hành lễ của công chúa, mới nhỏ tuổi đã biết trên dưới, đây là điều mà mọi công chúa khác ít khi màng đến.

- Được. Công chúa đợi một tí.

Thượng cung bước vào, nô tì bên trong bước ra với vẻ mặt e ngại nhìn công chúa rồi thì thầm với người.

Thượng cung nghe xong nhìn sang công chúa đang ngóng chờ mình, Thiên Uy không muốn đi săn, công chúa thì sáng sớm đã đến đây đợi, từ chối qua thật là khó. Và lại hoàng thượng và đại hoàng tử đợi, điều này quả thật khó xử.

- Phiền công chúa về thứ lỗi cho hoàng tử Thiên Uy, hôm nay người mệt, muốn nghỉ ngơi..

- Nghỉ ngơi ư? Hôm qua còn đi dạo với ta và A Mẫn, có thấy hân than mệt đâu. Rõ ràng là muốn phụ lòng tốt của phụ hoàng. Không được... Ta phải vào trong lời hân đi với ta.- Nói rồi Nhượng Hy định xông lên thì bị thượng cung ngăn lại, ánh mắt to vẻ không muốn, khó xử.- Tranh ra đi. A Mẫn chúng ta vào trong lời tên xấu xa đó ra ngoài.

A Mẫn lập tức xông lên đi cùng Nhượng Hy, nô tì khác cùng thượng cung đứng xếp hàng ngăn lại, ánh mắt tỏ vẻ kiên quyết.

- Các người...

A Mẫn lập tức xông lên với ánh mắt sắc bén chuẩn bị rút kiếm thì Nhượng Hy nhanh chóng can ngăn. Nàng đi lên phía trước, đang chuẩn bị làm gì thì ai nhìn cũng khó hiểu.

- Thiên Uy đáng ghét, ngươi có ra ngoài không hả? Người là tên xấu xa, đáng ghét, xấu xí, lại là tên biến thái nữa. Đây chính là con người của hoàng tử Minh Ngọc.

Thiên Uy bên trong tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ thấy nàng đang đứng đấy miệng hô to là hét làm người trong tẩm cung tròn mắt ngược nhìn, vài người đang quét sân cũng bật cười trước hành động của nàng. Chỉ có hân là cảm thấy điên rồ, ánh mắt lộ vẻ không vui. Ban đầu muốn để mặc Nhượng Hy muốn làm gì thì làm nhưng càng lúc, nàng càng hừng.

- Thiên Uy hoàng tử không những là tên biến thái, hân ta còn là người nhân tâm, độc ác, vô cảm, phụ lòng tốt người ta, sau này chắc chắn sẽ không có phu thê, không có ý trung nhân, không có con nối dõi.

Thiên Uy cuối cùng cũng không chịu được với cái vẻ oa oa của Nhượng Hy, chỉnh lại y phục bước ra ngoài, ánh mắt không còn gì lạnh hơn.

- Ngươi có phải là nhân lúc nói xấu ta? Thật buồn bực, ngươi không sợ bị phạt ư?

Nhượng Hy thấy hân liền sáng mắt chạy đến, lướt ra bọn nô tì ban nãy, nắm lấy cánh tay lung lay.

- Thiên Uy ca ca, ta biết ngươi là người tốt sẽ không trách phạt ta đâu chúng ta mau đi thôi.

- Buông ra, ngươi mau về đi.- Hân lạnh lùng gạt tay nàng ra, quay vào trong phòng.

Nhược Hy vẫn cương quyết chạy theo dùng lời ngon tiếng ngọt của mình dụ dỗ.

- Nếu người chịu ra ngoài ta sẽ dắt người đi dạo hoàng cung này.
- Ta có thể đi.
- Người có thích ăn những món ăn lạ không? Hường Ngọc thật sự là nơi hội tụ nhiều món ngon đấy. Ta sẽ bảo đầu bếp làm cho người.
- Ta cũng không phải không bảo được.
- Vậy ta sẽ dắt người đi chơi ở vườn sau hoàng cung có lẽ rất vui tính.
- Ta không muốn gặp người ngoài.
- Người thích hoa đào đúng chứ. Ta sẽ trồng cho người vài cây, à có cả hoa mai nữa.

Thiên Uy cứ tưởng nàng sẽ đổi ý, ai ngờ cương quyết đến cùng, đến cả việc tận tay trồng hoa cho mình chỉ đổi lại việc đi săn cùng hoàng thượng. Tình cảm phụ mẫu ở đây thâm tình đến thế sao?

Chưa kịp nghĩ đến có nên nhận lời hay không thì hoàng thượng và đại hoàng tử đã đến ở bên ngoài. Theo sau là A Mẫn, thì ra biết sẽ không khuyên được hoàng tử cứng đầu này, A Mẫn đành nhờ đến hai người bọn họ.

- Bái kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Bái kiến đại hoàng tử.
- Bình thân.- Hường Minh hiện từ với y phục đơn giản đứng đấy nhìn vào trong phòng chờ hai đứa con của mình bước ra.- Ta nghe nói Nhược Hy đến đây đón Thiên Uy sao vẫn chưa thấy?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chín

Thiên Uy cùng Nhược Hy chính chu lại y phục lập tức bái kiến trước mặt hoàng thượng cùng đại hoàng tử ở bên ngoài.

- Thiên Uy Minh Ngọc/ Hy Hy bái kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Chúc hoàng thượng buổi sáng an lành, an yên.

Thái độ lạnh nhạt chuyển hẳn sang dịu dàng, kính lễ với người lớn trước mặt, ánh mắt cũng nhìn nhau khác hẳn mặc dù trong lòng Thiên Uy đang rất khó chịu.

Trái lại, Nhược Hy thích thú, ánh mắt lộ rõ đắc ý với cuộc "chiến thắng" này. Thái độ nhõng nhẽo phát tán, ánh mắt nuông chiều của hoàng thượng cũng hiện ra.

- Phụ hoàng, chúng ta mau đi thôi. Người nói xem, hôm nay Hy Hy với y phục này như thế nào. Trông gọn gàng hơn, lại khí phách đúng không?- Nàng vừa nói vừa ra dáng một nam nhi.

Hường Ngọc bật cười vuốt chòm râu trước mặt gật đầu rồi lại lắc đầu. Bấy giờ Lâm Đại mới lên tiếng với vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng. Trước giờ Lâm Đại luôn là người khó gần, ít tiếp xúc với ai, lại còn với vẻ mặt nghiêm trang, sự dè dặt phải kính trọng, đến cả muội muội Nhược Hy mà hoàng thượng yêu mến nhất cũng phải khép nép. Tuy nhiên vẻ mặt khô ngô, tuấn tú lại cường tráng đó mang đến cảm giác an toàn, khiến bao mỹ nữ gặp ắt là phải ngấm mãi không thôi.

- Muội đúng là... Sáng sớm đã làm ầm lên rồi, lại còn chưa trách phạt muội đến tẩm cung Thiên Uy. Bữa sau như thế, ta giao phó muội ấy lại cho đệ đấy.- Ánh mắt của Lâm Đại nhìn về phía của Thiên Uy đứng im lặng với vẻ điềm tĩnh cúi đầu nhận lấy câu nói của đại hoàng tử.

- Vâng, thưa sư huynh.

Hy Hy nghe xong, ánh mắt đắc ý ban nãy liền bị dập tắt, chuyển sang giận đại sư huynh vẫn nét mặt uy nghiêm khiến nàng vừa sợ vừa bức với ý chỉ trách phạt vừa rồi.

- Thôi được rồi. Hôm nay ngày đẹp, chúng ta đi săn. Thiên Uy, con thay y phục rồi chúng ta lên đường.- Hoàng thượng vòng tay ra sau lưng nhẹ nhàng rời khỏi tẩm cung.

- Vâng, đã ảnh hưởng đến hoàng thượng rồi.- Thiên Uy vẫn đứng đó cúi chào đợi đến khi hoàng thượng khuất hẳn. Ánh mắt mới chuyển sang Hy Hy đang cùng A Mẫn xem lại cung tên bé nhỏ của mình. Với một cô bé chỉ mới 10 tuổi, cầm cung như thế thật là như một đứa lên ba tập vững bước.

Hắn nhanh chóng thay y phục, bộ đồ thường dân màu đen trắng toát lên vẻ âm thầm với làn da trắng nhè đi lên phía trước.

Hy Hy bắt đầu ngồi lên yên ngựa với vẻ mặt hớn hờ tươi cười, theo sau là A Mẫn luôn cận trọng trông coi nàng.

Bốn bề xung quanh toàn cây cối, lại có chim chóc, lâu lâu hai bên xuất hiện vài bông hoa trắng, trái cây đại trên rừng vài quả rơi xuống đất, lúc đó Hy Hy thường xuống ngựa nhặt vào đồ để đem đến cho lão lão. Dọc đường chỉ có Lâm Đại cùng hoàng thượng trò chuyện, Thiên Uy theo sau với cung tên sau lưng chẳng buồn ngắm cảnh xung quanh, vài chú thỏ rừng chạy trước mặt, hắn cũng chẳng thèm lấy cung chia tên vào.

- Thiên Uy, con không khỏe ư?- Bất giác hoàng thượng quay sang nhìn hắn với ánh mắt trêu mếu.

- Thiên Uy không sao. Làm hoàng thượng phải lo lắng rồi- Hắn cúi đầu lễ phép, ánh mắt lẩn tránh hoàng thượng trước mặt.

Hoàng thượng nhận ra nét ngượng ngùng của Thiên Uy, cũng không hỏi thêm gì nhiều, tâm tư của hắn dường như hoàng thượng cũng hiểu được.

- Vậy ta đi tiếp thôi- Hoàng thượng tiến ngựa lên phía trước với tâm trạng thư thả, đã lâu lắm rồi người mới được thoải mái ra ngoài như thế này. Nét mặt tưởng chừng như giảm đi vài nếp nhăn giữa nua.

Lâm Đại dừng ngựa đợi hắn lặng lẽ đi lên cùng hàng, ánh mắt lạnh lùng của Lâm Đại không khác gì Thiên Uy là mấy. Là một đại hoàng tử, tương lai sẽ là điện hạ của Hưởng Ngọc, Lâm Đại từ bé đã hiểu rõ chuyện, đã biết được trọng trách nặng nề nước nhà sẽ đặt lên mình, sớm muộn gì cũng sẽ đón lấy, chỉ bằng tập quen với điều này.

- Đệ đệ chắc hẳn còn lạ lắm Hưởng Ngọc, ta nghe nói Hy Hy đã đưa đệ đi tham quan hoàng cung, còn lên đến đài cung cao nhất của hoàng thượng để ngắm toàn bộ Hưởng Ngọc này.- Nói một đoạn Lâm Đại dừng ngựa nhìn hoàng thượng phía trước xa xăm. Thiên Uy thấy thế cũng dừng ngựa, quay đầu lại nhìn ánh mắt của Lâm Đại.- Sau này có điều gì cần giúp đỡ cứ đến chỗ ta, nếu không có bạn, ta với người thử kết thân.- Lâm Đại rút mũi tên sau lưng tay cầm cung rắn chắc nhìn chú thỏ đang đứng ở nơi mình khá xa, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn sau vài giây mũi tên cũng làm chú thỏ bị trọng thương nằm bất liệt tại chỗ. Tiếp tục Lâm Đại lại nhanh chóng liên tục hạ gục nhiều thú rừng khác, lần lượt dùng một lần tên đôi rồi ba mũi tên trên tay cùng lúc, đến khi nào mệt mới dừng tay, giống như người con trai này đang trút nỗi tâm tư lên cây cung và mũi tên trên tay vậy.

Tận cảnh nhìn tài nghệ lừng danh của đại hoàng tử, không khen ra mặt nhưng trong lòng Thiên Uy lại trầm trồ khen ngợi, từ cái nhìn lạnh lùng sang ái mộ và kính trọng.

Hoàng thượng từ xa thấy vậy trong lòng an tâm phần nào, ánh mắt đặt hy vọng vào mối quan hệ của Lâm Đại với Thiên Uy, tin chắc sẽ có tình huynh đệ tốt.

...

A Mẫn với con dao bé trên tay dùng làm vật đi săn nhẹ nhàng như dùng phi tiêu né trúng chú thỏ to ù đang ăn ở trước mặt. Đã lâu rồi mới đi săn lại, cảnh vật nơi này thay đổi nhiều hẳn, thú rừng cũng ngày một đông, nếu như cách đây một năm trước khi mới vào hoàng cung đi săn cùng hoàng thượng và đại hoàng tử, khó khăn lắm mới thấy được một chú thỏ.

A Mẫn trố mắt nhìn chú thỏ với con gà rừng màu đen lại vác lên vai mình đi tìm Nhục Hy.

Hy Hy với dỏ trái cây đầy trên tay, khó khăn đem về lại chỗ ban này, đành ngồi bên tảng đá nghỉ ngơi, trán đầm đìa mồ hôi ngắm nhìn xung quanh. Bỗng nhiên từ xa nhìn thấy vài bông hoa đủ màu đua nhau với gió từ xa, miệng Hy Hy cong lên nở thành nụ cười thích thú, quay nhìn lại đằng kia đắn đo.

- Mình đến hái ít hoa để cắm cho lão lão chắc cũng không sao đâu nhỉ? Nơi này cũng đâu phải mình không biết, lát rồi quay lại sau vậy.- Nói rồi Nhục Hy lon ton chạy đến đám cây cỏ cuộn hút, ánh mắt như reo lên nhịp điệu vui mừng, miệng vừa cất hát nhẹ nhàng, giống như hương thơm mê hoặc nào, bông xuất hiện bướm bướm đủ màu phát phối xung quanh nàng.- Wow, đẹp quá.- Vừa khen vừa ngắm cảnh chân nàng chạy rãi bước ngày một xa hơn, dần dần bóng dáng biến mất trong màn hoa sắc đẹp màu.

...

- A Mẫn, người có thấy Hy Hy đâu không?- Lâm Đại với vẻ mặt lo lắng trên lưng ngựa chạy đến.

- Công chúa không phải đi nhặt hoa quả đại gần đây sao? Ban này A Mẫn còn thấy công chúa cơ mà.

- Không xong rồi, con bé nó biến đi đâu mất, không tìm thấy.- Lâm Đại thở dài phi ngựa đi xung quanh.

A Mẫn làm rơi đồ trên tay, ánh mắt lo lắng hiện lên, lập tức chạy đi khắp nơi tìm kiếm.

- Đã tìm thấy nó chưa?- Hoàng thượng ngồi bên tảng đá lo lắng nhìn Thiên Uy bên cạnh.- Con bé đúng là, tại ham chơi nên mới đi lạc.

- Hoàng thượng đừng lo lắng quá, sẽ tìm được thôi ạ. Công chúa chắc hẳn sẽ về thôi. Dẫu gì cũng đã lớn, sẽ lo trở về với người thôi.- Thiên Uy cố gắng dùng lời lẽ để trấn an hoàng thượng. Thực chất trong lòng cũng có chút lo lắng đảo mắt xung quanh.

Lâm Đại cùng A Mẫn từ xa đi đến, vẻ mặt khó nhìn lấy sức bình tĩnh đi đến gần hoàng thượng, trên tay A Mẫn còn có dỏ trái cây của Nhục Hy để lại.

- Nó đâu rồi?- Hoàng thượng đứng bật dậy đi đến với giọng run run.

- Vẫn chưa tìm được. Hoàng thượng hãy về cung trước ạ. Nhi thần và A Mẫn sẽ mang con bé trở về bình an.- Lâm Đại nhìn hoàng thượng với ánh mắt chắc chắn sẽ tìm ra được Nhượng Hy để an lòng quay về. Nhượng Hy trước giờ là đứa con mà hoàng thượng thương yêu nhất, nếu có chuyện gì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của người.- Mong hoàng thượng giữ gìn long thể, người hãy quay về.

Hoàng thượng nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt trở nên u ám lạnh lùng xa xăm. Thiên Uy bên cạnh cảm thấy bất an. Dù chỉ mới tiếp xúc hai ba lần nhưng ánh mắt dịu hiền của người đã thoát ẩn trong tâm trí của mình. Hôm nay vì Nhượng Hy lại thay đổi sắc mặt thần thái, điều đó cho thấy Hy Hy quan trọng với người như thế nào. Nếu Hy Hy có mệnh hệ gì thì đại hoàng tử với A Mẫn không thể tránh khỏi trách phạt.

- Đáng lý chúng ta dùng chân lại để nghỉ trưa nhưng có lẽ bây giờ thì không ổn rồi. Các người mau đi tìm con bé trước khi trời tối. Phải hết sức cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mù rồi

Lâm Đại với A Mẫn ở lại khu rừng tìm Nhượng Hy trong khi đó Thiên Uy hộ tống hoàng thượng trở về. Sáng sớm đến đây đi săn tính sẽ dùng chân lại nơi này nghỉ trưa, ai ngờ phải đi tìm Hy Hy. Suốt một buổi vẫn không tìm được, nơi này hẻo lánh lại rộng lớn, khắp nơi toàn cây cối, biết lần đầu mà tìm.

A Mẫn sốt ruột, mắt đã đỏ hoe, không may may xảy ra chuyện gì thì hậu quả khó lường. Lâm Đại thấy như thế này không ổn, cầm thanh kiếm trên tay đi đến khắc lên thân cây phía trước vài đường rồi quay sang.

- Ta với người chia nhau ra đi tìm. Hẹn gặp nhau ở thân cây này. Suốt một buổi cùng đi chung vẫn không tìm được, chi bằng mỗi người một ngã.

A Mẫn lập tức vâng lời, quay đầu ngựa về phía bên trái đi thật nhanh như thể cao chạy xa bay.

Lâm Đại cũng không chần chừ đi về phía còn lại, trong lòng không thể không lo lắng lại vừa trách giận, sau khi trở về sẽ dạy bảo lại tiểu muội này.

...

Thiên Uy với vài người lính theo sau hoàng thượng. Từ khi Nhượng Hy đi mất, hoàng thượng chẳng nói lời nào, tâm tư có vẻ bất ổn lo lắng. Thiên Uy cũng lẳng lặng không dám kinh thưa gì, sợ làm tâm trạng hoàng thượng thêm buồn rầu.

Bất chợt, hoàng thượng dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mình.

- Mong là sẽ tìm được Hy Hy.

Cái nhìn lạnh lùng đầy chột hóa thành lo âu, dường như hoàng thượng mắt đỏ hoe tiến về phía trước. Tấm lòng đầy thật sự làm hần phải ghen tị. Từ trước đến giờ hần chưa được phụ hoàng yêu thương đến vậy.

Nhớ lại một buổi chiều tà, hần bị sốt trầm trọng ảnh hưởng đến tính mạng. Hoàng thượng vẫn không màng đến đứa con của mình, ngày qua ngày chỉ lo đi xâm chiếm các nước nhỏ bé, giao lưu cường quốc hùng mạnh, bao nhiêu hoàng tử đều bị đưa đi sang nước họ ở nhờ, cuối cùng cũng đến lượt mình, đã thế hằng năm đến ngày hội mới được gặp mẹ. Thật sự đây là điều bất công chăng? Hướng Ngọc tốt đẹp, tình cảm bao nhiêu thì Minh Ngọc lại lạnh lẽo, tàn khốc bấy nhiêu.

Hoàng thượng cuối cùng cũng về tầm cung, thân thể dường như lo âu dẫn đến mệt mỏi, mọi người ai nấy cũng lui dần. Thiên Uy đứng một mình trước cửa điện nhìn thật lâu, tâm trí suy nghĩ nhiều mâu thuẫn, cuối cùng cũng quay lưng đi.

- Công chúa....người ở đâu? Công chúa.....- A Mẫn với thanh kiếm trên tay không ngừng gào thét, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh, gần đây có một con suối rất lớn, trong lòng nghĩ rằng có khi nào....trượt chân xuống. Lập tức A Mẫn phóng ngựa thật nhanh về phía trước, trong lúc này không điều gì là không thể. Cho dù có chết cũng phải mang công chúa trở về.

- Hy Hy....Hy Hy muội ở đâu, Hy Hy....mau lên tiếng đi. Hy Hy.....- Đại Lâm với ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh, vài con vật qua lại xung quanh làm gã hoảng sợ, trời càng lúc càng nhanh xế chiều, Hy Hy lại sợ bóng tối, không tìm ra nhanh, e rằng gặp nhiều trở ngại.- Hy Hy...

Dưới khe suối róc rách, bóng tối bao vây, thân hình bé bỏng nằm gọn lại với nhánh hoa tên tay, đôi tay trắng xướt đau rất hằn lên, chân của nàng bị trật do lúc này té từ trên vách đá xuống, một vài vết thương xung quanh khiến toàn thân ê ẩm, ánh mắt dần mất đi ý thức muốn nhắm lại nhưng lại sợ không ai tìm mình.

Trên cao tiếng ngựa đi đến, một giọng nói quen thuộc vang lên, nhưng sao dần dần nhỏ lại nhỏ lại làm nàng không thể nào nghe rõ được.

- Công chúa...à A Mẫn đây, người mau lên tiếng đi.

- A Mẫn.

Nàng cuối cùng cũng mệt mỏi ngất đi, tay nắm chặt bông hoa bị vùi dập trên tay, hơi thở yếu dần làm người trở nên lạnh toát. Nhược Hy chìm hẳn vào giấc ngủ, trong giấc mơ nàng thấy mình dường như được bàn tay của ai đó đỡ lấy, đặt mình vào trong lòng sưởi ấm toàn thân, rồi nhẹ nhàng bế đi.

Khi tỉnh dậy trời đã tối hẳn, nàng bỗng giật mình nhìn xung quanh, đây là căn nhà hoang ở nơi hẻo lánh, đồng lửa đang cháy, ánh mắt nhìn đều không thấy bóng người, nàng cảm giác lạnh lẽo bỗng rung rung nước mắt.

- Khóc cái gì, ta còn chưa bỏ mặc ngươi lại nơi này là may lắm rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mười một

Thiên Uy đi vào trên tay cầm gà rừng mới vừa làm sạch sẽ, ban nãy còn chăm chú ở con suối vạch lông, còn có cả trái cây rừng. Hắn đi đến đôi điện ngồi xuống, xiên cây qua gà rồi khéo léo nướng thịt.

Nhược Hy tủi thân lập tức vỡ òa lên, ánh mắt đáng thương tèm nhem cả khuôn mặt cũng khiến hắn thoáng ngạc nhiên. Một chân khập khiễng đi đến ôm chầm lấy.

- Ta sợ lắm... Thật sự rất sợ, rất sợ sẽ không ai tìm được ta, bỏ lại nơi này lạnh lẽo, đáng sợ. Ta sợ sẽ chết nếu ngươi không đến. - Giọng nói nghẹn ngào vang lên khắp căn nhà.

Cảnh tượng này làm hắn nhớ đến lúc mình cũng 10 tuổi, lúc đó mới tập tành đi săn thú rừng. Hắn cũng mãi mê mà quên mất đường về, ngồi dưới tán đá đợi người đến tìm nhưng mãi đến hôm sau mới tìm được, lại còn đắm mình thêm trận mưa lớn, kết quả về cung sốt nặng mấy hôm, tính mạng suýt chút nữa là không còn. Khi khỏe lại mới biết phụ hoàng vô tâm không cho người đi tìm mình, may mà mẫu hậu lên cho tin người đi tìm nên mới cứu được.

Lòng hắn trào dâng cảm giác khó tả, giống như là tủi thân, giống như là ganh tị, giống như là oan ức, giống như là lạnh lẽo như không gian bây giờ. Bầu trời bỗng nổi cơn giông, sấm sét đùng đùng lóe sáng. Thiên Uy đưa tay lên khẽ vỗ về nàng như trấn an. Cảm giác như mình được trở về thời điểm lúc ấy để an ủi bản thân vậy.

- Đừng sợ.

Nhược Hy lúc bấy giờ mới ngừng khóc, lùi ra xa Thiên Uy một khoảng cách, chân bị trật đau nhứt lên nhưng được ai đó băng bó trông rất ưà nhìn không ai khác là hắn, nàng nhìn với vẻ đau đớn kiềm nén. Cũng may ban nãy hắn tìm được nó cũng đã xoa bóp nhiều lần, chỉ cần trở về để thái y xem xét là xong.

- Đa tạ.

- Ngươi ăn chút gì đi. Trời sắp mưa rồi, ngày mai chúng ta mới trở về được, hôm nay chúng ta tạm nghỉ ngơi ở đây.

Nhược Hy nom nớp gật đầu nhìn xung quanh, nơi này cũng chỉ có một chiếc giường, cả nàng và hắn không thể kẻ nằm trên người nằm dưới được, không lẽ hôm nay phải nằm chung.

- Ngươi cứ yên tâm ngủ. Đêm nay ta không muốn chợp mắt.

Nàng cười lúng túng nhìn hắn, liền đến xem thịt nướng đã chín chưa để đánh sang chuyện khác.

- Ngươi bị thương không cần đâu, ta có thể làm được. - Hắn hất nhẹ tay nàng ra, bàn tay trắng xướt của nàng thụt lại hổ thẹn yếu đuối.

- Ngươi chê bai ta yếu đuối nhỏ bé chứ gì. Ta biết ta chỉ 10 tuổi nhưng ta cũng rất hiểu chuyện. Hôm nay là vì ham chơi nên mới vậy. Sau này nhất định sẽ trưởng thành hơn, không còn trẻ con nữa.

Thiên Uy không nói gì khẽ lườm nàng nói càng lúc càng nhỏ, dường như gần chảy nước mắt. Hắn đưa đùi gà trước mặt nàng quơ qua lại với hương thơm nhẹ nhẹ.

- thơm quá. Ngươi đừng có ở đó mà tuông trào khóc lóc ôm ta nữa. Ăn đi rồi ngủ. Thật phiền phức.

- Ngươi. - Hy Hy thoáng đỏ mặt nghĩ đến chuyện ban nãy liền quay mặt đi nhận lấy đùi gà. - Chuyện ban nãy, đừng kể ai đấy. Chỉ là ta vô ý làm tưởng ngươi thành phụ hoàng nên...

- Nền sao? - Hấn quay sang. - Chứ không phải gặp phụ hoàng người sẽ hôn ư? Rõ ràng là muốn ôm ta...

- Im mồm ngay.- Nàng chồm đến trợn mắt nhìn hấn.

Mặt đối mặt kề nhau, hơi thở ấm dần hòa nguyện, ánh mắt chăm chăm làm kẻ không muốn rời, người không muốn cắt, đến nhịp tim cũng nghe được.

Ầm ầm...

Tiếng sét vang lên làm hấn trở về quay sang bên tiếp tục nướng thịt làm nàng vô cùng bối rối không thôi.

- Dù gì ta cũng không thích một nhóc con như người.

- Người...ta có gì không tốt mà lại không thích. Người chê bai ta nhỏ tuổi đúng chứ, được lắm... Đợi sau khi ta trở về sẽ làm cho người biết Hường Nhượng Hy này không phải bé nhỏ mà người gọi là nhóc con.

Thiên Uy nhin cười nhìn Nhượng Hy từ câu nói của mình mà phát hỏa nói sang lạc chủ đề. Đúng là cô gái ngây thơ, xem ra có chuyện vui để chọc cô gái này đây.

- Tùy người thôi.

Màn đêm buông xuống, Nhượng Hy nằm gọn bên sát giường hiu quạnh ở góc tối, vài ánh sáng lửa rọi vào. Cứ một hồi, nàng lại xit mình vào trong cùng, sợ rằng hấn ngồi đây bên cạnh sẽ mệt mỏi cũng muốn nghỉ ngơi. Thôi thì đành vậy, dù gì mình cũng có hôn ước với hấn, cùng lắm là rước về Minh Ngọc xa xôi đó thôi.

Thiên Uy bên cạnh với vài nhánh củi khô liếc nhìn cũng hiểu hết suy nghĩ của Nhượng Hy. Không hiểu sao ngay từ đầu hấn đã đọc được hết suy nghĩ của nàng bằng ánh mắt, cứ chỉ rồi.

- Người cứ yên tâm mà ngủ. Ta đã bảo sẽ không chọc mắt rồi.

Nhượng Hy chợt đỏ mặt không dám lên tiếng liền lấy chiếc chăn bằng vải chiếu đắp lên đầu, tay xoa mặt cho giảm bớt phần nóng hai bên má.

Thiên Uy cười nhếch miệng lắc đầu.

- Nếu có khó chịu trong người, người phải báo ta đấy. Ta cũng biết chăm sóc cho người khác đấy.- Nhượng Hy nói vọng ra từ bên trong chăn với vẻ khó khăn lúng túng.

- Không cần đâu. Người lo cho bản thân đi.- Nói rồi hấn đi đóng tất cả cửa sổ lại để giữ hơi ấm trong nhà.

Bên ngoài bắt đầu lấm tấm vài hạt mưa, chắc đêm nay mưa sẽ lớn lắm. Cũng may hấn đi nhặt củi cũng khá nhiều, chắc đủ dùng đến rạng sáng mai.

Nhượng Hy cắn môi nuốt con giận xuống cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ sâu. Giữa đêm nàng bị sốt, mồ hôi đầm đìa, có lẽ là do ngấm nước nhiều giờ, lại còn gió lạnh không chút hơi ấm.

Hấn ngồi bên cạnh túc trực suốt đêm, lau mồ hôi cho nàng, tay không ngừng nắm lấy võ về.

- Ta sợ.... Sợ... Sợ ở đây một mình lắm.... - Nàng dường như gặp phải ác mộng luôn miệng nói năng hoảng sợ, mắt vẫn nhắm nghiền.

- Không sao....- Hấn cởi áo choàng choàng lên người nó để giữ độ ấm cơ thể. - Có ta ở đây.

Mãi một lúc sau, nàng cũng chìm vào giấc ngủ, lại một lần nữa nàng thấy bàn tay ấy truyền hơi ấm cho mình, còn cả một nụ hôn đặt nhẹ lên trán. Rốt cuộc chàng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mười hai

Con mưa tầm tã đêm qua cũng tạnh dần, lấm tấm vài hạt bay bay, khí hậu đúng là thay đổi thất thường, củi cũng dùng hết vào đêm qu, hơi ấm còn lưu lại mùi khói.

Nhượng Hy với con đầu đầu tỉnh dậy, vội vàng không tìm thấy hấn đâu, trong lòng hoảng sợ nhìn xung quanh.

- Thiên...

Chưa kịp gọi tên thì từ bên ngoài Thiên Uy với chậu nước cũ kĩ của nhà hoang này đi đến đặt trước mặt nàng.

- Ngươi... - Nhược Hy ngạc nhiên nhìn hấn với chậu nước.

- Rửa mặt đi.- Hấn lạnh lùng nhìn, ban đầu tính thức dậy sớm chuẩn bị ai ngờ nàng vừa tỉnh dậy đã trông thấy cảnh tượng này làm hấn ngượng ngùng không thôi.

Nhược Hy hớn hờ cười tít mắt lên nhanh chóng rửa mặt, tay chân, sửa soạn chỉnh chu đi theo hấn ra ngoài.

Ngựa buộc ở sau nhà đứng đấy, Thiên Uy bẻ nhắc nàng lên đặt trên yên ngựa, nhẹ nhàng ngồi sau lưng phi. Trong lòng bất chợt rung mình, nàng cứ ngỡ ngang vai giấy liếc mắt ra sau nhưng vẫn không thấy biểu cảm gì của hấn.

Cưỡi ngựa đường khá xa, đôi lúc cũng dừng lại bên đường rửa mặt bên cạnh con suối. Hôm qua lúc đi tìm nàng, hấn đâu thấy nơi này cách hoàng cung xa như vậy, thế mà bây giờ lại cảm giác đi lạc. Đúng là ham chơi chạy nhảy xa thật, hấn nhếch môi với lấy lá hắc nhệ nước đem đến trước mặt Nhược Hy.

- Ngươi ngồi đây, ta đi hái ít trái cây rừng đem đến. Đừng có mà đi đâu lung tung, không ngươi chết trong rừng, lúc đó ta cũng sẽ không đến đâu.

Nhược Hy ngoan ngoãn gật đầu hướng theo bóng dáng hấn rồi đi, trước kho đi khá xa, Thiên Uy cũng không quên quay đầu lại nhìn, thấy nàng đang vẩy tay với mình, lòng cũng an tâm phần nào.

Hai người cứ thế mãi cuối cùng gần xế chiều cũng tìm được đường về hoàng cung. Cách một đoạn, hấn tự biết lẽ nghĩa xuống đất, chỉnh chu dắt ngựa đi vào.

Mọi người ai nấy đều bất ngờ nhìn Thiên Uy trở về cùng công chúa. Thượng cung mừng rỡ chạy đến cúi đầu, kính lễ dìu dắt công chúa vào cung, mọi người bắt đầu bận rộn, A Mẫn cùng Lâm Đại vừa lo lắng vừa mừng rỡ thấy hai người trở về an toàn đi đến.

Trước cảnh tượng hỗn loạn, Thiên Uy chợt im bật nhìn không nói một lời nào, mãi một lúc cũng rời về cung điện mình nghỉ ngơi.

Hoàng thượng nghe tin công chúa trở về bình an, lòng thờ phào nhẹ nhõm, vài nếp nhăn hôm qua dường như biến mất hấn, da dẻ trở nên hồng hào, không còn lo toan. Lập tức sai người chuẩn bị vài món mà nàng thích để bồi bổ.

Mọi người thi nhau tắm rửa, chải chuốt lại tóc, y phục gọn gàng lại cho nàng, hỗn độn làm Nhược Hy cảm thấy ngột thở, sợ hãi dường như mình đã mất tích vài năm trở về.

- Các ngươi làm như thế ta vừa mới mất tích vài năm trở về vậy, thật ngột thở.- Nàng thờ dãi ngồi xuống bàn rót trà uống vài ngụm.- Lui hết đi.

Thượng cung đứng trước mặt với vẻ lo lắng.

- Công chúa, người không biết chỉ mới một đêm mà hoàng thượng và mọi người trong cung lo lắng như thế nào đâu. A Mẫn cùng đại hoàng tử đi tìm người suốt.

Nhắc đến A Mẫn cùng Đại sư huynh và Hoàng thượng nàng mới chợt nhớ đến, ba người bọn họ chắc là hoảng loạn lắm, còn chưa dám nghĩ đến mình sẽ bị trách phạt như thế nào, quên đi đau đớn ở chân liền chạy đến hoàng cung của phụ hoàng.

Vừa bước vào, hoàng thượng vẫn hiện từ ngai ngồi nhìn nàng nước mắt lưng tròng chạy đến, tiểu công chúa nhõng nhẽo sờ lên khuôn mặt, chòm râu bạc của người. Dặn lòng kim nén lại, ánh nhìn không rơi nước mắt, bởi vì mình đã lớn rồi, sắp trưởng thành rồi, còn khóc lóc làm phụ hoàng thêm lo lắng.

- Hy Hy khiến người lo lắng rồi. Từ nay về sau sẽ không như thế nữa. Hứa sẽ chăm chỉ học văn chương, tài nghệ, mãi mãi bên cạnh người.

Hoàng thượng im lặng nhìn Nhược Hy, ánh mắt dường như trở nên khác lạ hơn so với lúc trước nhưng nó không làm người lo lắng, thậm chí còn làm người thêm yên tâm. Người ôm vỗ về công chúa mười tuổi vào lòng. Được sống những ngày bình yên như vậy đã là tốt đẹp.

Màn đêm hạ dần, trong khi công chúa cùng hoàng thượng ăn uống vui vẻ cùng hoàng tử Hường Ngọc thì Thiên Uy lại nhốt mình trong góc phòng chăm chỉ vẽ lại những đường nét của hoàng cung, chỉ sau vài tuần bức tranh gần như được hoàn thiện. Hấn chỉ mong sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình sẽ được đưa về Minh Ngọc gặp mẫu hậu sống trọn vẹn những năm tháng lúc trước. Vì hấn biết rằng, đến khi 18 tuổi phụ hoàng sẽ lãng quên đi đứa con này, nên phải hoàng thành trước bốn năm làm con tin ở đây. Nỗi lòng của hấn dần vật đến mức khuôn mặt đờ đẫn, chỉ lo mỗi việc hoàn thành trách nhiệm, một giấc ngủ ngon cũng không thể nào có được trọn vẹn.

.....

Nhược Hy dưới ánh trăng mờ của đêm khuya, nước sông yên tĩnh rọi khuôn mặt của nàng sáng lên. Trên cây cầu bắt sang cung và sân vườn của hoàng cung, nàng lén lén nghĩ ngợi điều gì đó nhìn cây đào đang rộ giữa xuân sang.

Hình ảnh lúc đó hiện lên, ánh mắt Thiên Uy nhìn cây với vẻ thoải mái, nàng không phải là không biết, có điều có phải tâm tư của hấn hay không còn phải xem đã. A Mẫn với dò cây bé nhỏ cùng vài hạt giống nhỏ đi đến.

- Công chúa... Đêm khuya như vậy người cần điều gì sao không để sáng mai hẵng làm?

- Sáng mai ta phải đi thăm Lão Lão già kia rồi. Nhân tiện không ai để ý ta nên làm bây giờ.

Nói rồi nàng vun đất đắp lại những gốc cây nhỏ bé bên cạnh, A Mẫn bên cạnh cũng không hỏi nhiều, mang vè tò mò đi theo sau phụ giúp công chúa.

Mình này lấm lem sau một hồi bụi bẩn cũng xong, vườn cây thêm nhiều thay đổi e là chỉ một hai năm nữa sẽ có nhiều sắc hương.

- A Mẫn...- Nhục Hy nằm xuống đất với vẻ thoải mái sau vất vả ban này.- Hôm nay Thiên Uy cứu mạng ta, ta lúc trước có hứa sẽ trồng một vườn sắc hương cho hấn, sau này trước khi hấn trở về Minh Ngọc chắc sẽ nhìn được khu vườn của ta.

A Mẫn bên cạnh hiền từ nhìn Nhục Hy nhắm nghiền mắt hít hà hương thơm ban đêm này, nằm bên cạnh công chúa của mình, không bao giờ có cảm giác chủ nhân nô tì, đây là cảm giác người thân. Từ từ bàn tay của Nhục Hy đưa lên nắm lấy bàn tay khô ráp của A Mẫn. Hai người bọn họ cứ thế hưởng thụ đêm khuya yên tĩnh với mùi hương của bọn họ vun vén.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mười ba

Nhục Hy thức dậy rất sớm, lò mò đã ra vườn hoa tưới cây, tự động chỉnh chu lại y phục, tóc tai khiến thượng cung lẫn người hầu ai ai cũng ngạc nhiên, có mỗi A Mẫn là vẫn điềm đạm bên cạnh phụ giúp nàng.

Mãi một lúc sau, Nhục Hy cũng nhỏ bé ở sau bức tường hoàng cung, dặm lên bãi cỏ ở nơi rộng lớn này. Lão lão vẫn ngồi đấy đọc sách, thỉnh thoảng lại chế biến thuốc gì đó trông rất lạ lùng, đôi khi còn cao hứng thưởng thức trà ngâm thơ.

- Lão lão... Nói xem điều mà ta làm cho vị hoàng tử kia sẽ như thế nào?

Lão già đang pha chế thuốc, khối bốc nghi ngút cùng thảo dược vô số bên cạnh không màn trả lời. Nàng ừ rừ chống cằm nhìn những đồ vật trên bàn, bao nhiêu năm tháng, lão già chế thuốc như thế này, không cứu người, cũng chẳng chữa trị cho hoàng gia hay thú rừng sao lại chăm chú bày ra nhiều phương thuốc như thế cơ chứ. Nhục Hy vất óc suy nghĩ mãi cuối cùng không chịu được lên tiếng.

- Lão lão rốt cuộc là đang chế thuốc gì vậy hả? Sao ta chả thấy lão chữa trị hay giúp người vậy?

Nãy giờ im lặng làm ngơ Nhục Hy, cuối cùng ông cũng nhìn sang. Cứ tưởng hai ba ngày hôm trước đã yên ổn ở hang động hoang này, ai ngờ vừa về đến nơi sáng hôm sau lại cứ vác thân hình bé nhỏ đến đây để phiền hà mình.

- Ta không có thuốc chữa bệnh. Trong đây chỉ là thuốc độc.

- Sao cơ?- Công chúa đi đến nhìn những lọ hoa trên bàn đá há hốc mồm, không nghĩ đây chính là thuốc độc, vậy mà bấy lâu nay lại giúp lão đi hái dược thảo.- Người có bị gì không vậy? Một thầy thuốc không thể không đức như ông được. Mau mau hủy hết số thuốc này đi. Người tài giỏi như vậy, Hường Ngọc chắc hấn sẽ thêm nhân tài giúp nước....

- Công chúa đang làm phiền lão đấy. Ta sống ở hoang động hoang này chỉ mong được yên tĩnh, hằng ngày người đến đây làm ta phân tâm bao nhiêu rồi. Người nên về dưỡng thân thể mình thì hơn. Sau này hấn đến đây chơi.

Nhục Hy cạ mảy ngồi xuống ghế chưa chịu rời đi. Đến cả nơi này cũng không thể chứa chấp nàng thì còn nơi nào. Vườn hoa chưa nở, cây cối chưa lớn, hạt rắc xuống đất chưa đâm rễ, không còn gì để qua ngày quả thật rất buồn.

Nàng nhìn sang A Mẫn vẫn chăm chú soạn thảo dược cho lão lão, lại còn thoải mái với công việc của mình, mỗi người mỗi việc làm đều bận rộn giúp ngày tháng trôi qua không nhàm chán, còn mình chỉ lủi thủi suốt ngày rong chơi quả là đáng cười.

Lão lão bên cạnh thấy vẻ mặt chán nản của công chúa đành lắc đầu thờ dãi.

- Ta thấy công chúa ở sở khác từ nhỏ đã học họa tranh, cầm đàn thi hát, múa nhảy, thậm chí đến ngày lễ cũng tự tay mình chọn lựa, lên việc làm những mâm quả, những món đồ, lồng đèn, bày tiết họa, tiệc mục biểu diễn giao lưu nơi khác, công chúa xem lại người đi. Có phải vì được hoàng thượng cung chiều quá nên sinh hư rồi không?

Nhục Hy bật người dậy, nghe xong không những giận hờn mà còn hứng thú cười tít cả mắt lên, xem ra mình có việc làm nhiều năm đến rồi đây.

- Được rồi được rồi. Ta biết mình nên học gì bây giờ. Sau này sẽ đến chỗ lão ít hơn, chăm chỉ luyện tập. Sau này sẽ là một danh tài.

Lão lão nghe xong chỉ biết bật cười trở về công việc của mình đợi A Mẫn mang dược thảo đến.

Trước khi Nhượng Hy rời đi không quên nhắc nhở.

- Nhượng Hy công chúa....- Nàng ngạc nhiên quay lại nhìn vào mắt của lão. - Sau này nhớ bảo trọng, người nhất định sẽ bảo vệ được Hường Ngọc.- Lời nói kiên định như xoáy vào tim nàng. Nó mơ hồ, mong lung nhưng sao cảm giác như thật sự gửi gắm điều gì vào tâm can mình vậy. Lúc đấy, nàng ngoai trừ điều gì cũng chỉ đáp lại lão bằng cái gật đầu chắc chắn.

Nhiều ngày, nhiều tháng, nhiều năm số lần Nhượng Hy đến thăm lão cũng ít đi hơn. Thảo dược cũng hết, thuốc cũng chế biến xong, lão không đi ra chợ mua thức ăn thì cũng thành thói trên chiếc võng cây của mình ngâm nghỉ thời gian trôi qua.

Ngược lại, Nhượng Hy từ một kẻ thành thạo chuyển sang bận rộn nhiều vô kể. Từ học kiếm, võ nghệ của đại sư huynh. Cho đến cưỡi ngựa, thi đấu cùng Lương Bân hay đến cung thái y cùng Lý Thuần bốc thảo dược, học hỏi chút ít. Thời gian khác đến Lương Uyên viết thư pháp, học chữ, học văn. Có lúc đi bái kiến các sư huynh còn lại, học thêm được cách vẽ tranh, được sư huynh gửi gắm các cô nàng múa nhạc chỉ dạy cầm đàn thì hát múa hội theo nhiều hình thức. Cuối tuần là đến thăm vườn hoa và Thiên Uy.

Mọi thứ cứ dần trôi, dần thay đổi. Thậm chí thoát cũng được sáu năm ngắn ngủi này. Từ một công chúa nhu nhược ham chơi bây giờ nữ tính dịu dàng nhưng không quên phần mạnh mẽ kiên cường bên cạnh các đại sư huynh. Tuổi trẻ xuân dần hiện rõ trên nét mặt của nàng, ánh mắt trẻ con hay sà vào lòng hoàng thượng bây giờ cũng trở thành công chúa trưởng thành của Hường Ngọc to lớn này.

Mọi thứ đối với Nhượng Hy dường như dần thay đổi hoàn toàn. Chỉ có A Mẫn vẫn như thế, vẫn trầm luân bên cạnh Nhượng Hy bảo vệ nàng, lặng lẽ học hỏi chút ít từ những gì nàng có được gom góp lại dựng nên một con người tài hoa bên cạnh chủ nhân.

Nhưng không phải A Mẫn là người không thay đổi mà ở đây chính là Thiên Uy. Sáu năm về trước khi hoàng thượng Minh Ngọc gửi gắm chàng hoàng tử nhỏ tuổi đa tài hứa hẹn năm 18 tuổi sẽ rước chàng về thậm chí còn ngõ lời cầu hôn Nhượng Hy. Cứ tưởng sẽ diễn ra như thế nhưng sau bốn năm năm của 18 tuổi không một chút liên lạc, sau hai năm cũng không ai đến thăm, không một bức thư. Cho dù là nỗi nhớ Thiên Uy gửi gắm tha thiết, thư từ gửi vô số, thậm chí là bản đồ Hường Ngọc năm đó cũng hoàn thiện cả rồi nhưng sao vẫn chưa thấy ai nhắc đến cái tên này nữa. Nó dường như bị vùi lấp, tỏa sáng rồi bị dập tắt đi khi Nhượng Hy nổi danh tài ba khắp nơi. Rốt cuộc là ai mới là tâm điểm của bức tranh sa hoa này?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Phần II

Phần II: Tình yêu chớm nở.

Chương 14: Phần II

Nhượng Hy từ nơi tập kiếm của Đại Lâm hí hửng cùng A Mẫn đến nhà bếp hoàng cung tính sẽ cùng vài người học nấu ăn sẵn tiện bảo mọi người làm vài món ngon cho phụ hoàng bồi bổ. Vài năm trở lại, người cũng già đi nhiều, tóc bạc hơn, giọng nói bắt đầu trầm hẳn, số lần đi thăm dân chúng giảm đi, đến cả việc đi săn cũng gác sang. Nhưng có một việc mà người luôn mình mẫn đó là đọc công văn, giải quyết việc triều chính đều rất công bằng, khó nghĩ đến Hường Ngọc rơi vào trạng thái suy yếu.

Nhượng Hy vừa đi đến cửa chưa kịp lên tiếng thì mọi người đã ồn ào chạy khắp nơi, kẻ lo sát thuốc bồi bổ, kẻ làm rau, thịt cá nhanh nhẹn lên bếp tất cả khiến nàng hoa cả mắt nhìn xung quanh. Hôm nay không phải là ngày mở yến tiệc sao lại rộn ràng đến vậy?

- Các người làm sao vậy?- Nhượng Hy bắt lại một đĩa hầu đang vội vã xách nước đi ngang qua.

- Công chúa...hoàng thượng hôm nay muốn ăn món ngon.- Rồi hắn nói lấp ba lấp bắp cái gì làm nàng búng cả tai lên.

Chỉ biết là đích thân Thiên Uy vào bếp chuẩn bị nên hoàng thượng phấn khích đến vậy. Chuyện này làm nàng càng lúc càng bức mình càng ganh tị. Trước giờ phụ hoàng hiếm khi nghĩ đến khẩu vị, lại dùng bữa rất ít, chưa bao giờ hưng phấn như hôm nay.

Nàng lấy một quả táo trên bàn gặm ngon lành, vắt chân qua một bên ngồi nhìn về phía Thiên Uy sắc lạnh đang chọn đồ để làm bếp. Từ ngày nàng biết võ nghệ tính con nít hay khóc liến tiếu tan, thêm phần nam tính hơn, ăn mặc cũng có nét giống nam nhi đi nhiều.

A Mẫn bên cạnh rót trà đặt bên cạnh đợi nàng dùng cũng chuyển hướng về phía Thiên Uy.

Hắn từ đầu đến giờ vẫn một biểu cảm chăm chú làm việc, một cái liếc mắt cũng không chẳng buồn lướt qua Nhượng Hy đang mong mỏi đợi đấy.

Cuối cùng thì cũng không chịu được nàng chạy đến trước mặt Thiên Uy tròn mắt nhìn hắn cười tít mắt. Lại dở thói của mình sáu năm về trước. Những tháng năm trước kia, bao nhiêu sư huynh của nàng cực khổ bao nhiêu để dạy tài nghệ cho người này thì hắn đích thị là người chịu sự đè nén, dày vò của công chúa sau những lúc luyện tập đấy.

- Chuyện gì?- Hấn đánh lạnh nhìn.

- Hummm đâu có gì đâu? Thiên Uy sư huynh hôm nay đích thân đến bếp để phụ làm món cho phụ hoàng. Ta cũng nên...- Chưa kịp để nàng nhúng tay vào thì hấn đã hắt văng ra.

- Động vào thêm phiền phức thôi. Tốt nhất là ngồi yên một chỗ đi. A Mẫn pha trà cho ngươi để nguội mát rồi đấy. Mau đến thưởng thức đi.- Hấn quay lưng đi vào cùng đầu bếp bày thức ăn ra đấy đang đợi mình.

- Huynh... - Nhược Hy chạy lên bên theo.

Vài phút sau đã bị Thiên Uy lôi ra ngoài với bàn tay trưởng thành, ánh mắt lạnh hơn bao giờ hết đăm đăm cảnh cáo mình.

- Cầm làm ồn ào. Hoàng thượng lâu lâu mới hứng thú thưởng thức món ăn. Ngươi cũng phải nghĩ cho người chút đi. Nếu thức ăn này không ngon, thiệt cho phụ hoàng ngươi đấy.

Nhược Hy vùng vẫy cuối cùng cũng thoát ra được, ánh mắt suýt xoa nhìn hấn. Rốt cuộc là giả vờ hay không biết vì sao phụ hoàng hôm nay lại như thế. Đã thế bốn công chúa không khách sáo.

- Huynh chắc hấn là đang giả vờ không biết đúng chứ. Hôm nay là sinh thần của huynh, phụ hoàng vui vẻ như vậy cũng mong huynh vui vẻ đấy. Chúc huynh sinh thần vui vẻ, an nhiên hạnh phúc.- Nàng cúi đầu như kính lễ chúc mừng sinh nhật Thiên Uy.

Hấn dần dần buông lỏng tay xuống, hơi thở dần đều nhưng sao khó khăn quá. Là người, là người vẫn nhớ sinh nhật của mình. Trong suốt những năm đó, mỗi năm người đều giúp hấn nhớ đến ngày này. Có lúc thi đi săn, có lúc cùng nhau chơi cờ, cùng nhau xem yến tiệc, cùng nhau viết thư pháp, đọc sách... Nếu không có lẽ đã quên đi.

Thiên Uy trầm luân rồi cũng lặng lẽ đi vào trong làm theo những gì đầu bếp chỉ bảo, hấn chăm chỉ học hỏi, ánh mắt như vừa cảm động điều gì đó, cũng như khao khát điều gì đó.

Nhược Hy dựa lưng vào tường ngắm nhìn vẻ điển trai của hấn ở xa. Đôi môi khẽ cong lên nhìn thích thú.

A Mẫn bên cạnh nhìn thấy tâm tư của nàng, đi đến bên cạnh, vòng tay bên cạnh đi đến vừa lắc đầu vừa tắt tít.

- Ai chà chà... Đến khi nào Thiên Uy hoàng tử mới biết tâm tình của công chúa nhà ta đây.

Nhược Hy khựng lại nụ cười trên môi liếc sang A Mẫn đang cố tình chọc ghẹo mình, còn diễn tả lại hành động ngắm nhìn Thiên Uy ban nãy.

- A Mẫn...hôm nay đúng là muốn chết với Nhược Hy ta đây.- Nàng với lấy ít ngò bên rổ rau vừa rửa sạch về lên mặt A Mẫn làm nổi lên mặt cảm giác ngứa khó chịu bật cười.

- Công chúa.... Làm A Mẫn nhột khắp mặt đây. Đừng mà.. - A Mẫn với lấy củ khoai lang múa lung tung làm nước đọng lại trên củ văng vào mặt Nhược Hy.

Cả hai bật cười đi lung tung quanh nhà bếp ghẹo nhau vang khắp nơi, mọi người ai nấy cũng nán lại xem hai tiểu cô nương ăn mặc nam tính đang chạy nhảy xung quanh. Đến cả Thiên Uy đang bận bịu cũng không thể không nhìn lại. Nụ cười của Nhược Hy đập vào mắt của hấn như làm thêm phần nhộn nhịp, đôi môi không phải không biết cười mỉm lên nhìn về người con gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Khu vườn sắc màu

Cuối cùng thì yến tiệc cũng được bày ra. Nói là yến tiệc nhưng đây chỉ là vài món ngon do chính tay Thiên Uy làm bày lên mời hoàng thượng, hoàng hậu và các sư huynh thưởng thức. Nhược Hy ngồi bên cạnh hứng thú đợi mọi người ngồi vào vị trí. Hầu hết ai cũng có mặt, chỉ có Lương Bán với Ngũ hoàng tử là không thích tham gia tiệc liên quan đến Thiên Uy, mua vui bằng việc khác.

Hoàng hậu với ly trà bên cạnh đang nghỉ ngơi điềm đạm ngắm nhìn Thiên Uy mặt vẫn toát lên vẻ khó gần. Cũng đã sáu năm trời rồi, Minh Ngọc biệt vô âm tín không một lần đến thăm đứa trẻ này, giống như đã lãng quên đi một hoàng tử vốn ưu tú. Trong lòng bà bỗng nhiên lo sợ đến việc hôn ước lúc trước, nếu Nhược Hy gả cho nó không biết sẽ ra sao.

- Thiên Uy... Hôm nay là sinh thần của con. Vậy con có muốn điều gì không?- Hoàng thượng ôn nhu nhìn hấn.

Vẫn như nhiều lần trước, Thiên Uy vẫn cúi đầu nhẹ nhàng cảm tạ hoàng thượng ban ân đức nhưng cuối cùng vẫn không đòi hỏi điều gì. Hấn là người biết thân biết phận, đã sinh sống ở đây, đối mặt với mười hai người con của Hường Ngọc, sống trong khép kín đã là tốt lắm rồi.

Nhược Hy chống cằm suy nghĩ nhìn về phía hấn, chiếc quạt năm nào Lương Uyên ban tặng bây giờ mới xuất hiện lại, nàng lưu loát dùng quạt toát lên vẻ thanh lịch kiều sa.

- Muội rót cuộc là trầm tư điều gì vậy?- Lý Thuần thủ thủ.

- Muội thì có gì mà trầm tư cơ chứ.- Nàng nhanh chóng lấy lại tươi vui gấp thức ăn cho Lý Thuần bên cạnh.

- Còn không phải. Đã tính quà gì cho Thiên Uy chưa? Nghe mọi người trong cung bảo muội bận rộn lắm. Haiz...ca ca này quả là vô phúc, sinh thân lâu nay chưa được muội muội mình chuẩn bị gì cả. - Lý Thuần với vẻ hờn trách lặng lẽ ăn hết chỗ thức ăn mà nàng gấp.

Nhược Hy lắc đầu nhìn Lý Thuần, sư huynh này đúng là trẻ con, lại còn đáng yêu. Không biết đến khi nào mới có ý trung nhân cho mình, già cả vậy rồi cứ sống mãi bên thảo dược với thái y. Nàng nhanh nhẩu kiếm cớ chộc lại.

- Muội đương nhiên là bận rộn rồi. Sinh thân huynh đến là lúc muội dốc sức tìm cho huynh một ý trung nhân tuyệt vời để nối dõi.

Lý Thuần nghe xong liền lườm cho nàng một cái thật dài. Đời người khó đoán, lòng người khó biết, tình người khó tìm. Lại còn bày vẽ tìm ý trung nhân.

Mọi người nhân lúc đang chúc mừng sinh thân cùng Thiên Uy, liền này sinh bảo Nhược Hy mới học múa hát đánh đàn cho mọi người thưởng thức xem tài nghệ ra sao.

Nhược Hy với chiếc đàn trên tay, e ngại ngồi giữa chính chính điện cất tiếng đàn cùng lời hát ngọt ngào đánh dấu cho màn đêm hạ màn với những vật thể nhỏ sáng lấp lánh bên trên.

"Tình sâu đậm, mưa mặt mù.

Ngày tháng trước mắt bỗng mơ hồ

Biết bao nhiêu đã hòa vào gió cát

Ngẩn đầu lên, bầu trời trong xanh như vừa mới rửa.

Nước mắt thôi ngừng rơi

Giải thoát những giằng xé

Gồng bao nhiêu vết thương giờ ta là ta

Đường muôn lối phân vân về đâu

Ánh mắt tìm kiếm lối thoát

Cánh tay run rẩy lặng nhìn tâm hồn tan chảy

Không gian này đâu chắc cho ta

Buông xuôi hay đi tiếp?

Lạnh cầm ta nào đâu biết trước."

Giọng điệu thê lương của bài hát còn vang mãi, Thiên Uy đã trên đường về phòng của mình,giữa đường dừng chân ở cây cầu hướng đi của tẩm cung Nhược Hy, hấn đứng trầm luân mãi.

Bất ngờ tay ai nắm lấy tay hấn kéo đi rất nhanh, kéo hấn vào khu vườn lạ lắm mà trước giờ chưa từng đặt chân đến. Khu vườn sắc màu, lan tỏa khắp nơi là đủ màu sắc của những loài hoa khác nhau.

- Đây là đâu?

Nhược Hy chạy xung quanh hấn vui đùa như con nít trông không giống như mọi ngày, không như cô công chúa 16 tuổi tài nghệ nữa, như là cô ấy của năm ấy mãi mê chơi đùa.

Hấn cảm nhận được điều ấy ở đây, nơi có thể thấy một Nhược Hy nhỏ bé, vô tư, rong chơi. Không biết như thế nhưng lạ lùng hấn đều cảm thấy rất thật.

- Chúc mừng sinh thân huynh. Khu vườn sắc màu này là của muội cất công nhiều năm vun trồng để tặng huynh lúc huynh sắp rời xa Hương Ngọc này.

Gió xào xạt qua khe hoa linh lan đang rủ xuống tỏa hương gần đây. Tượng trưng cho khí trời tiết xuân xanh, hạnh phúc tìm lại. Nhưng sao hấn lạc lõng,hiu quạnh quá. Đã quá thời gian phụ hoàng hứa rước mình về nhưng sao mãi không thấy.

- Đa tạ.

Nhược Hy ngồi xuống dưới với chiếc quạt trên tay, bàn ghế đá được sưởi ấm bằng hơi ấm của nàng.

Một...Hai...ba... Pháo hoa bắn lên tỏa sáng như hàng vạn ngôi sao đang chia xuống thấp sáng ánh mắt hấn và nàng, soi sáng gương mặt đang ngược nhìn của cả hai.

Nhược Hy đến gần Thiên Uy để ngắm pháo hoa, khẽ thì thầm..

- Huynh có muốn trở về Minh Ngọc không?

Hấn ngạc nhiên quay sang nhìn sững nhưng nàng lại mãi mê nhìn theo những đóa hoa kia mà tiếp lời.

- Ta và huynh cùng nhau trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trở về

Nhược Hy với bộ đồ lữ khách nam nhi thường ngày xuống phố đi dạo cùng tay nải ít ngân lượng và đồ dùng đứng đợi Thiên Uy ở cổng sau hoàng cung. Lần này nàng lên trốn ra ngoài trong lặng lẽ mà không có A Mẫn bên cạnh. Trong lòng cũng có chút lo sợ vì trước giờ A Mẫn luôn theo sát mình, hôm nay tự thân bảo vệ cảm xúc trong lòng khó tả, nhưng chắc chắn Thiên Uy sẽ không phải thấy nguy hiểm không cứu. Và lại nếu nói cho A Mẫn muội ấy nhất định sẽ ngăn cản, có khi còn bầm đến cho Lâm Đại sư huynh thì họa lớn.

Bóng dáng hao gầy của nàng cứ đi qua lại hấp tấp với vẻ vắng lặng của rặng sáng lạnh lẽo. Thiên Uy cuối cùng cũng xuất hiện với tay nải bên cạnh, vẻ mặt không còn lạnh lùng như trước nữa mà là một hoàng tử bình thường hơn bao giờ hết.

- Ta đi thôi.

Nhược Hy đứng hình nhìn nét mặt hiền lành làm hấn ngỡ ngàng đồ cả mặt nhìn sang nơi khác, ánh mắt trở nên lạnh lùng như thường ngày.

- Chuẩn bị ngựa hết rồi chứ? A Mẫn không đi với công chúa sao?

Nhược Hy giật mình cũng ngại ngần trả lời những gì nảy giờ trong lòng tính cả. A Mẫn tỉnh dậy sẽ đi tìm mình, cùng lắm ba bốn ngày sẽ trở về, mình sẽ giải thích sau, có như thế nào đi cũng sẽ qua chuyện, Thiên Uy thờ dài lên lút cùng nàng nhảy qua bức tường cao của hoàng cung, đáp xuống ngựa đã chuẩn bị sẵn ở gần đó.

Cả hai cùng xuất phát đến được một đoạn dài thì trời đã ló lên chậm chậm nhưng tỏa sáng khắp không trung. Chưa bao giờ nàng đi xa như vậy, thì ra Minh Ngọc và Hường Ngọc không như nàng nghĩ. Lúc trước cứ tưởng ngồi trên kiệu là có thể đến nơi chưa đến nửa ngày. Ai ngờ là cả một trời vực đích cuối.

Nàng và hấn dừng chân lại một con suối rửa mặt, thỉnh thoảng lại giữa những đồi cỏ non vừa chớm xanh, hay là một cánh đồng dài bao la. Nhược Hy như cảm giác mình được đi khám phá cả thế gian này, thân thể không một chút mệt nhọc, càng háo hức cùng ngựa phi nhanh về phía trước. Nàng còn thấy những đàn bò, đàn dê chạy lung tung qua những bãi cỏ xanh mà những người châu mộng cổ chăn nuôi, những đọt hoa sức sống hai bên như trải bước cho nàng đi vào thế giới cổ tích huyền diệu, trước mắt tuyệt mỹ chẳng muốn vượt qua và trở lại hoàng cung chán ngắt đó.

Ngược lại, Thiên Uy vừa lo lắng vừa cẩn thận trông nom Nhược Hy, còn rạo rức về Minh Ngọc. Sao đường dài xa xôi mãi chưa đến nơi, mãi chưa thấy mẫu hậu đợi mình trở về thăm người. Nỗi nhớ da diết với cảm nhận con đường trở về đó làm hấn như muốn một bước đạp ngựa đến trước cổng thành Minh Ngọc đi vào.

Tối đến, hai người dừng chân ở một quán trọ, chỉ còn một đoạn nữa là đến Minh Ngọc. Giấc ngủ chìm vào trong mệt mỏi của cả ngày trời túc túc đi trên ngựa.

Nhược Hy như mơ vào dải trời đầy sao lấp lánh trên bãi cỏ mà mình khám phá ra ở mảnh trời Minh Ngọc bao la chẳng kém Hường Ngọc này.

Cuối cùng cổng thành của Minh Ngọc cũng hiện ra trước mắt, mặt trời càng lên cao, cổng thành càng hiện rõ.

- Đến rồi.- Nàng cười rạng rỡ bên cạnh Thiên Uy.

Hấn nhìn nàng khẽ gật đầu, cả hai ung dung từng bước cùng ngựa đi vào như bước vào lối đường của cả hai, tìm nàng đập liên hồi, hình dung bao nhiêu thứ ở nơi đây xa lạ với mình làm nàng liên tục toát mồ hôi.

Thiên Uy đứng ở sau cổng của hoàng cung, mãi một lúc mới có một thị vệ hốt hải chạy ra, khuôn mặt hiền từ của thị vệ lộ rõ xúc động liền quỳ xuống trước mặt như cổ nhân từ cõi chết trở về.

- Thiên Uy hoàng tử trở về rồi. Nô thần nhớ ngài lắm. Cuối cùng ngài cũng trở về rồi.

Thiên Uy cúi người đỡ thị vệ đứng dậy ôm chầm lấy với vẻ lương thiện làm nàng bên cạnh hết sức há hốc nhìn con người băng giá này thay đổi hoàn toàn.

- Ta trở về rồi. - Hân hết đổi nhẹ nhàng.

Vài ba câu tiếp rồi thị vệ cũng đưa nàng và hân vào trong cung, nơi này cũng không khác Hường Ngọc là mấy, cao lớn rộng rãi, hải hòa, uy nghiêm, ít lời xi xào vui nhộn như Hường Ngọc.

- Hoàng tử tắm rửa ăn uống rồi nô thần cùng người đến bái kiến Hoàng thượng...

Chưa kịp để thị vệ nói xong, hân liền ngắt.

- Ta muốn đến thăm mẫu hậu trước. Người hiện giờ đang ở đâu?

Thị vệ liền ngập ngừng không muốn nói, ánh mắt cũng khác lạ không giống như ban nãy.

- Sao vậy? - Hân lo lắng đứng dậy bồn chồn.

- Hoàng hậu... người...

Nhược Hy này giờ uống trà bên cạnh cũng lo lắng thay hân, biết ngay sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

- Hoàng hậu từ 6 năm về trước đã bị Hoàng thượng nhốt ở lãnh điện rồi ạ. Hiện giờ không ai được đến thăm người cả ngoại trừ Hoàng thượng. Nô thần e là hoàng tử không thể đến thăm hoàng hậu được.... - Nói xong thị vệ liền quỳ xuống lo lắng nhìn nét mặt đau lòng của Thiên Uy. - Nô thần đáng chết, nô thần không chăm sóc và bảo vệ được hoàng hậu như đã hứa với người. Xin người trách phạt, xin người trách phạt.

Bóng Thiên Uy vụt mất trong cơn gió thoảng.

.....

Nhược Hy này giờ ngồi ở trong tấm cung như người vô hình, như người bị kiềm hãm liên khó chịu trong người đi qua lại rồi nhìn ra phía cửa. Thị vệ ban nãy cứ đứng mãi bên cạnh nàng ngược nhìn với ánh mắt tò mò.

- Thưa... người cần gì ạ?

- Ta muốn đi dạo nơi này. - Nhược Hy chưa kịp bước ra thì đã bị chặn lại. - Sao thế hả?

- Thứ lỗi nhưng Minh Ngọc rất nghiêm khắc thừa công tử. Hoàng thượng chúng tôi rất khó tính. Nếu không phải là người trong cung hay người kính quý phương xa đến thì không được đi lung tung, nếu không sẽ bị xử phạt.

Nhược Hy nhếch môi thờ dãi trong lòng đầy chê bai nơi này. Quả đúng là nơi sinh ra của sự hẻo lánh. Ngay từ đầu đi vào đã cảm giác lạnh lẽo, băng giá rồi. Chắc hẳn nơi này không tuyệt đẹp như Hường Ngọc đầy tình thương. Nàng đi đến vắt chân sang một bên.

- Vậy người tìm cho ta một bộ đồ của người trong cung này đi. Đi cả ngày mệt mỏi nên cũng muốn thay y phục bụi bẩn này.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đại hoàng tử Minh Ngọc

Thị vệ chần chừ rồi cũng đem một bộ đồ hầu nam nhân ra cho nàng thử với dáng vẻ nhỏ gầy kia trông luộm thuộm nhưng vẫn khoác lên người được. Nhược Hy hăng hái đi ra ngoài với tâm trạng vui vẻ tò mò nhìn xung quanh. Nơi Thiên Uy sống từ nhỏ đến lớn sao mà bình dị lại lạnh lẽo như thế này cơ chứ. Hầu hết ở đây chỉ vài cây cối mỗi góc. Những nhánh hoa lê trắng đang này mầm ở thời tiết này rõ lên vẻ tươi sáng đôi chút.

Nàng đi đến mãi ngắm hoa lê mà không để ý từ xa bóng dáng hai vị công chúa đang đi đến hấp tấp.

- Bực mình thật. Muội rốt cuộc là không tốt như thế nào mà hoàng tử nước Khiển Nhật lại đối xử như thế. Hân ta đúng là quá quắt. - Công chúa Minh Dương nhăn nhó ngồi xuống bên ghế đá khó coi với cô gái khác đang đứng trông thù mị hơn.

- Muội cũng đừng buồn bã. Minh Ngọc chúng ta không phải là không nam nhân. Và lại muội tài nghệ, biết bao người yêu mến. Hà tất phải vì Khiển Nhật mà nổi nóng.

- Tỷ không biết đâu. Nước Khiển Nhật rất giàu có, lại tài sắc vẹn toàn. Muội mà được gả về nơi đó thì tốt sau này. Đương nhiên là phải tính trước rồi. Không biết đâu, sau này nhất định muội phải được về Khiển Nhật làm hoàng hậu.

Minh Lan lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt như đang suy tư điều gì đó với chiếc khăn thơm trên tay. Nhưộc Hy đứng sau cây lê nghe cuộc đối thoại này giờ sao mà phiền phức. Bộ làm hoàng hậu có gì tốt đẹp lắm hay sao mà phải một mực muốn đến vậy. Đang mãi phân vân theo dõi hai tỷ muội bọn họ, tiếng bước chân từ xa đi đến dừng lại sau lưng mình từ lúc nào cũng chẳng hay.

- Người đang làm gì vậy hả?

Giọng nói cất lên làm tâm trí lẫn hồn của Nhưộc Hy thoát khỏi thân thể từ lúc nào. Cả người cứng đờ không nhúc nhích nổi.

Thiên Khải đi lên với ánh mắt hoài nghi nhìn Nhưộc Hy từ đầu xuống dưới. Bước đến gần như dò hỏi.

- Ta đang hỏi người đấy. Bộ người đang nghe lén sự muội của ta trò chuyện ư? Người có biết lén nghe người khác nói chuyện sẽ bị phạt như thế nào không?

Nhưộc Hy nuốt khan nước bọt xuống liếc sang nhìn Tuấn Khải đang nhìn chăm chăm mình cười gượng gãi đầu.

- Haha.... Haha chào... Chào huynh, tôi chỉ là... Chỉ là đi ngang qua, thấy hai vị công chúa đang trò chuyện không dám làm phiền. Bây giờ tôi đi ngay đây.- Nói rồi nàng quay đi với vẻ lo lắng hấp tấp nhưng không may bị Thiên Khải bắt lại kéo đến gần mình dăm chiêu một hồi.- Chuyện.... Chuyện gì?

- Người là người ở đâu? Sao ta chưa từng thấy người nhỉ?

Nhưộc Hy toát mồ hôi lạnh chớp mắt không ngừng nhìn Thiên Khải không biết giải thích ra sao. Liếc ngang liếc dọc cuối cùng cũng chọn đại một người quyền quý đó là Hoàng Hậu rồi lập tức vùng tay chạy đi nhanh hết tốc độ nhưng có lẽ người nàng chọn cho mình giải vây không may rồi.

Thiên Khải nhìn bóng dáng nhỏ bé đang lùi thui chạy khắp nơi tìm chỗ trốn mình nhếch môi. Tay hắn còn động mùi thơm của nữ nhi.

.....

Nhưộc Hy chạy hộc hơi một lúc cũng không biết mình đã đi xa quá mức với tầm cung Thiên Uy rồi. Chỉ biết trước mắt là nơi không bóng người, vắng tanh, trợ trợ là một tầm cung bị khóa lại. Nàng đi nhẹ nhàng từng bước đến xem xét thì từ xa một nô tì chạy đến quỳ trước cửa khóc âm ỉ.

- Hoàng hậu người có sao không ạ? Người cố gắng thêm chút, nô tì đã gọi thái y, ông ấy nhất định sẽ đến cứu người. Hoàng hậu... Người ở bên trong giữ gìn sức khỏe. Hoàng hậu.... Trả lời cho nô tì biết đi ạ.

Nhưộc Hy đi lùi vài bước nhìn nô tì vẫn thút thít, cuối cùng không cầm lòng mà đi đến.

- Người bên trong bị làm sao vậy? Ta có thể giúp không?

Nô tì ngược lên lệ nhòa nhìn Nhưộc Hy rồi cúi thấp người như không mong trông gì. Nhưộc Hy như bị coi thường liền đến ngồi cạnh nô tì hạ giọng.

- Người yên tâm. Ta biết nhiều bài thuốc chữa trị lắm. Người bên trong bị gì vậy?

Nô tì bấy giờ mới mếu máo nhìn nàng như cầu cứu lên tiếng với giọng khàn rằng hoàng hậu bên trong đang bị bệnh nhưng vài ngày rồi thái y vẫn chưa đến chữa trị. Nàng liền nhớ đến ban này thị vệ với Thiên Uy nhắc đến mẫu thân đang bị giam cầm. Không nghĩ nhiều, nàng một mạch phá cửa đi vào thì thấy hoàng hậu đang nôn ra máu dưới sàn, thân thể không còn sức sống nhìn người đối diện rồi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hoàng hậu

Nhưộc Hy chạy đến nhanh chóng cùng nô tì diu hoàng hậu lên giường, nhìn một chút nét mặt nàng biết hoàng hậu lâm bệnh nặng đã mấy ngày, liền bắt mạch, tay sờ trán lắng nghe nhịp thở của người. Lúc trước Lý Thuần cũng đã chỉ dạy qua vài bài thuốc giúp nàng hiểu về một số loại thảo dược nhưng hoàng cung Minh Ngọc cũng không khác gì so với Hường Ngọc, đợi đến tìm ra thuốc ẻ là hoàng hậu không chống chịu được.

- Người mau đưa ta đến nơi thái y bốc thuốc của hoàng cung. Hoàng hậu lâm bệnh nặng cần phải chữa trị ngay.

Nô tì trước mặt nửa vò nửa không tin Nhực Hy đấn đo đứng mãi nhìn hoàng hậu lo lắng không đành lòng. Hoàng cung nhiều điều hiểm nguy, sơ xảy là có thể mất mạng, huống chi người trước giờ chưa từng thấy, chưa từng biết qua.

- Người còn nghi ngờ bốn cung...-Nhực Hy đứng ngồi không yên. - Nhưng hoàng hậu đang lâm bệnh, có nghi ngờ thì cũng phải nghĩ cho chủ nhân người trước đã. Mau lên...

Nô tì đành cắn răng kéo Nhực Hy ra khỏi cửa, trong lòng như đang sôi lên.

- Nô tì biết cô nương đây là người tốt, mặc dù chưa gặp qua một lần. Nô tì cũng muốn đưa cô nương đến nơi thái y nhưng hoàng hậu bị nhốt vào lãnh cung, đến nô tì cũng không được đi đâu. Lúc trước lên đến thái y để cầu xin ông ấy đã là khó khăn lắm rồi. Nếu bây giờ nô tì đi, lỡ có bị bắt gặp e là hoàng hậu và nô tì đáng bị trách phạt. Minh Ngọc là nơi nghiêm nghị và lạnh lẽo. Trước giờ chưa từng có yêu thương.

Nhực Hy nghe xong lòng chùng xuống, thảo nào Thiên Uy lạnh lùng đến vậy, lãnh cung của hần ta cũng hoang vắng, lạnh ngắt, không buồn một chút tiếng cười và hơi ấm.

Cuối cùng thì Nhực Hy cũng theo lời chỉ dẫn của nô tì tự tìm đến thái y. Mặc dù mạng thân phận cao quý, lại có chút đáng nể mặt nhưng sao nàng lại lo lắng có cảm giác bất an ở nơi đây.

Đến cửa, nàng đã lập tức vò đến tìm được thảo cất liền một ấm bình nấu lên rồi chế thành một bát nước lừng giữa chạy nhanh đến cung hoàng hậu bị giam cầm.

Vừa về đúng lúc hoàng hậu đã ổn định lại, có thể uống thuốc. Nô tì chạy đến nhận lấy bát thuốc từ từ bón cho người uống. Mãi trôi qua vài canh giờ mới có chuyển biến khá lên hần. Sắc mặt trở về hồng hào, đôi môi tái nhợt cũng coa chút tươi, ánh mắt khẽ nhủ nhìn sang khuôn mặt nô tì đang mừng rỡ bên cạnh cùng với một nam nhân hiền lành đang cứ mãi nhìn mình.

- Tiểu Kiều, người này là ai vậy?

Tiểu Kiều liền đỡ hoàng hậu ngồi dậy nhìn về phía Nhực Hy với lòng cảm kích kể cho hoàng hậu về việc nàng đã giúp hoàng hậu chữa trị.

Hoàng hậu không những cảm ơn mĩ còn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng với ánh mắt tỏ vẻ yêu thương. Muốn đền đáp công ơn bằng ngân lượng và ngọc bội quý giá nhưng nàng lập tức từ chối, hoàng hậu đành cười trừ.

- Ta nhất định sẽ không quên công ơn cứu mạng của người. Sau này có chuyện gì ta sẽ giúp người.

Nhực Hy ngậm ngùi đành nhận lấy lời này. Trước khi trở về không quên căn dặn sức khỏe với người, còn luyến tiếc như đã thân lâu lắm rồi. Thì ra làm hoàng hậu cũng chẳng có gì là vui cả thậm chí còn rất lo sợ. Ở nơi này cũng chẳng có gì thú vị nhưng là quê hương, là xứ sở thì Thiên Uy chắc hẳn rất nhớ rồi. Nhưng sao mãi chưa thấy tầm cung của hần nhỉ. Nàng dường như bị lạc ở nơi này, nhìn xung quanh với ánh lạ lẫm còn có cảm giác chẳng lành. Chưa kịp quay lưng đi thì bóng dáng cao lớn khuất cả người nàng ở phía sau đã chăm chú nhìn nàng, chặn cả đường đi.

- Người đang tìm gì ư?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trở về

Nhực Hy vừa quay mặt lại đã thấy Thiên Khải đứng vòng tay ra sau lưng nhìn mình đắm chiều. Nàng cảm giác không lành liền tìm cơ bỏ đi thì bị anh bắt lấy.

Vừa đưa sát người, cánh tay trắng nõn kia đã khiến cho anh biết đây hoàn toàn là nữ nhi. Một nhan sắc chớm nở tuyệt đẹp đến động lòng. Ít mấy ai có thể làm lòng anh liêu xiêu đến vậy.

- Người đang muốn làm gì ở hoàng cung này?

- Tiểu nô...tiểu nô... - Nàng không biết làm gì liền đảo mắt xung quanh tìm kiếm sự trợ giúp thì bắt gặp A Phù - thị vệ của Thiên Uy đang trốn sau góc cây ra dấu im lặng với mình. Trong lòng ngày một lo sợ, chắc hẳn đây là kẻ không nên dính dáng vào. - Nô tì chỉ là vừa mới chuyển vào hoàng cung, nên có chút ngỡ ngàng, nô tì xin cáo lui. Đã làm phiền đến người.

Thiên Khải vẫn mãi mê ngắm dung nhan của nàng mà quên mất tay của mình ngày một xiết chặt lại.

- Người có thể buông tay tiểu nô ra được không ạ?

Thiên Khải ngỡ ngàng buông nhẹ tay nàng ra làm đôi tay ửng hồng kia cứ làm anh có chút bối rối.

- Ngươi là người của hoàng hậu?

Nhược Hy mở đôi mắt không biết trả lời ra sao. A Phủ ở gần đó thấy tình hình không mấy tốt liền chạy về tẩm cung tìm Thiên Uy đến cứu mạng nhỏ kia.

- Sao lại không trả lời ta? - Thiên Khải hăng giọng đợi câu trả lời của nàng.

- Nô thần...nô thần thật ra... Thật ra....- Nhược Hy gượng cười liền đánh trống lảng.- Đã tối như vậy, người không trở về tẩm cung nghỉ ngơi còn đi dạo sao? Mai là lễ tình nhân, chắc hoàng cung Minh Ngọc này rất bận rộn, vậy để nô thần đi dọn dẹp trang trí để đón lễ ngày mai.

Nhược Hy chưa hết lời đã chạy mấy bước, Thiên Khải lập tức bắt lấy nàng lần nữa kéo đi về phía tẩm cung của mình.

Giữa chốn rộng vắng này, a hoàn lẫn thị vệ đều đi đâu cả chỉ còn hai người với bóng dáng dưới ánh trăng riu rọi nhẹ nhàng. Nhành hoa lê cũng xào xạc theo gió bay qua. Tóc nàng khẽ tung phất theo chiều, Thiên Khải chu đáo vén tóc qua bên cho Nhược Hy.

Hai má nàng ửng lên khi đối diện khuôn mặt tuấn tú của anh, tim dường như loạn xạ hẳn lên.

Thiên Khải khẽ cúi đầu nhìn nàng đang ngẩn người ở đó. Khẽ đến bên tai thì thầm.

- Hay ngươi ở đây dọn dẹp trang trí tẩm cung này cho ta đi.

Nhược Hy giật mình đi lùi về mấy bước không dám mở lời. Thiên Khải càng tiến đến nhìn vào nàng.

- Chẳng phải ngươi tìm nơi dọn dẹp ư? Tẩm cung của ta chẳng có ai cả. Ta đang rất cần ngươi đấy.

- Không.... - Nàng lí nhí đáp trả.

- Hà? - Anh đi đến sát mặt nàng hỏi gặng lại khiến nàng sợ hãi. Trong cung này, mấy ai không biết làm phật ý của đại hoàng tử Minh Ngọc này thì khó tồn tại đến thế nào. - Ngươi có biết trong cung, người khác ít mấy ai làm phật lòng ta không?

- Chuyện này....-Nhược Hy cảm thấy khó thở đến tột độ, cố gắng giữ bình tĩnh lựa lời mà thoát khỏi nơi này. Giá mà lúc này A Phủ chạy đến dắt mình về.

Đang cầu trời khấn đất thì từ xa tiếng nói lạnh lẽo quen thuộc vang lên làm lòng nàng chùng xuống mừng rỡ.

- A Hoan... Mau trở về đây.

Thiên Khải nhíu mày quay sang, nét mặt khá ngạc nhiên khi thấy Thiên Uy đi đến. Đã vậy người con gái này lại là người của hắn ta.

Thiên Uy đi đến đan tay vào Nhược Hy như thể không phải giữa thân phận chủ - tớ mà là vợ - chồng. Một người chồng đến bảo vệ vợ mình.

- Ta bảo muội không được đi lung tung cơ mà. -Ánh mắt sao vẫn lạnh tanh nhưng giọng nói hẳn ngày càng ấm áp. - Chúng ta trở về thôi.

- Thiên Uy.... - Nhược Hy thân mật gọi, trong lòng ngày càng vui vẻ.

A Phủ bên cạnh cũng lấy làm ngạc nhiên với thái độ của hoàng tử nhưng không dám lên tiếng.

Thiên Khải bên cạnh cười mỉa mai nhìn hắn và nàng.

- Thì ra là người của nhị hoàng tử Thiên Uy, xem ra ta lỡ đắc tội rồi.

Thiên Uy im lặng dường như không muốn trả lời quay lưng kéo nàng đi.

- Sau này đừng trở về đây nữa. - Thiên Khai ra lệnh với ánh mắt sắc nhọn. - Nơi này không phải của ngươi, cũng không có chỗ cho mẹ ngươi.

Bóng dáng Thiên Khải khuất, sự trầm luân của Thiên Uy như bộc phát, không phải ở hành động mà là ánh mắt đau xót.

Nhược Hy như cảm thấy đau thắt thay hắn. Nơi này có chuyện gì xảy ra ư? Tại sao Thiên Uy lại như thế với mọi người. Những bông hoa lê trên nhành lê rơi xuống giữa làn gió mùa thu này. Và Thiên Uy cũng lặng lẽ ngược nhìn trời.

Không biết vì trăng sáng mặt nước long lanh soi khuôn mặt hắn hay thật sự những giọt nước mắt ngăn lệ đang ở khóe mi không muốn rơi. Nhưng có sao thì trông thật đau khổ.

- Ta không quan tâm. Chỉ cần ta và mẫu hậu có thể ở bên cạnh nhau. - Lặng nhìn về phía trước nói như cửa vào tim gan hắn, khó lòng thoát ra.

A Phủ cũng đi theo Thiên Uy rồi bước bên cạnh trong đêm khuya tĩnh mịch về đất nước Hương Ngọc. Trong đêm yên tĩnh, cả ba đều im lặng tiến về phía trước với mỗi người một suy nghĩ. Giữa thời tiết chớm thu này, chắc hẳn hoa trong vườn cũng đang khoe sắc để chuẩn bị lụi tàn với mùa đông trước

đó.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Mừng 7 tháng 7

Cuối cùng thì cũng đến mảnh đất Hường Ngọc. Hang động của lão lão hiện ra nhỏ bé rồi lớn dần trước mắt. Những hàng dây leo mọc xung quanh đâm sâu vào lòng đất như chào đón hai người trở về. A Phủ há hốc mồm nhìn xung quanh. Khung cảnh sao yên bình quá, đây thật sự là Hường Ngọc rộng lớn như vậy ư?

Nhược Hy vui vẻ xuống ngựa cùng Thiên Uy, chưa kịp bước vào thì A Mẫn với lão lão như biết rằng họ đã về mà ra ngoài chào đón. A Mẫn còn làm bộ mặt giận dữ Nhược Hy khi nàng chạy đến ôm chầm lấy mình.

- A Mẫn... ta không có ý bỏ muội mấy ngày nay đâu. Ta biết để lại bức thư muội vẫn giận ta nhưng thật sự hãy hiểu cho ta.

A Mẫn mặt mày vẫn bịn rịn nhưng thân tâm đã bớt lo lắng phần nào nhìn Nhược Hy trở về. Mặc dù hơn công chúa tuổi nhưng tình thâm vẫn dạt dào, vẫn là muội muội của người. A Mẫn nắm lấy tay Nhược Hy, bàn tay lạnh lẽo ấy được Hy Hy xoa dịu đi trong hơi thở ấm áp.

A Phủ nép sau mình Thiên Uy đứng đó nhìn ba người đối diện với vẻ lo lắng.

Lão lão cười nhẹ với bộ đồ trắng đi ra ngoài ngồi bên bàn đá cũ kĩ nhiều năm liền, ngược nhìn trời. Hôm nay sao khác lạ quá.

- Trước con bão thường bình yên. Được ngày nào yên bình thì hãy tận hưởng hết nó.

Thiên Uy khẽ liếc về phía lão, ánh mắt mập mờ như biết trước được điều gì đó. Nhưng hắn không quan tâm, ánh mắt lộ vẻ quyết cường rồi sau một lúc bỗng trở nên phẳng lặng nhìn Nhược Hy.

A Mẫn lôi ra nhiều lồng đèn lớn và hoa sen với ngọn đèn nhỏ bé ở giữa để chuẩn bị đón lễ Thất tịch mừng 7 tháng 7 này. Trời bỗng nhiên đẹp hẳn dưới dòng sông yên ả của nơi đây, lần đầu tiên Thất Tịch không mưa sao mà khác lạ nhưng thật kì diệu.

Nhược Hy cứ ngỡ sẽ đón trận mưa sau mùa hạ nóng nực, ai ngờ vừa đến thời khắc sao trên trời bỗng sáng rực hẳn. Lão Lão vuốt chòm râu ngắm mắt ngửi mùi cảnh vật xung quanh. Mọi người cũng bắt đầu làm theo lão lão. Thiên Uy đứng đấy cũng bị Nhược Hy thúc giục cảm nhận khoảnh khắc này.

Hắn nhắm nghiền mắt, thật sự là yên bình. Đây là nơi hạnh phúc, chưa bao giờ hắn thấy như thế này. Những ánh đèn mờ ảo trôi đi xa theo con sông trước mặt. Lồng đèn cũng được thắp sáng bay lên trời, bay chạm đến ánh sao kia. Mọi người chấp tay khẽ ước nguyện ngắm nhìn. Những bông hoa đua sắc nở, hương thơm lan tỏa. Ngưu Lang Chức Nữ cũng vì thế mà hạnh phúc cùng nhân loại, cũng vì thế mà không cho mưa rơi xuống. Nhưng mãi vì như thế, vì nãi muốn giữ ngay lúc này nên sau này năm nào cũng đều là ngày mưa, để ngày mưa đó là người ta nhớ đến có một ngày Thất Tịch năm ấy không mưa, bầu trời đẹp hẳn lên.

Nhược Hy lấy trong tay áo ra một chiếc châm cài lên tóc của A Mẫn.

A Mẫn ngạc nhiên quay sang nhìn nàng. Nhược Hy đi đến ôm chầm lấy.

- Hôm nay ngày của Ngưu Lang Chức Nữ cũng là sinh thần của muội. Trên đường đi ta thấy châm cài này rất hợp. A Mẫn, sinh thần vui vẻ.

Vừa nghe xong, hai hàng nước mắt nàng rơi xuống. Cứ ngỡ sẽ không ai biết nhưng Nhược Hy đã nhớ. Năm nào cũng tự tay tặng quà cho mình. Bản thân này thật sự mang ơn công chúa.

Nhược Hy đan tay vào A Mẫn ngược nhìn những chiếc lồng đèn kia bay xa, bay cao.

- A Mẫn, muội yên tâm. Sau này ta sẽ không bỏ rơi muội.

Thiên Uy khẽ liếc mắt sang A Mẫn, miếng ngọc bội trên tay nàng ta sáng lấp lánh, những giọt nước mắt rơi hai bên gò má làm mờ đi ánh nhìn. Đường như nàng ta đang suy nghĩ điều gì đó.

Lão Lão từ xa nhìn ba người bọn họ trầm luân. Ông cuối cùng cũng chế ra được lọ thuốc độc mang tên "Lãng Quên".

Mùng 7 tháng 7 âm lịch, có một nơi tuyệt đẹp chỉ ta biết. Và sau đó, sau đó nữa không còn nơi nào yên bình và tuyệt đẹp như vậy nữa. Vài ngày sau tất cả như hóa tro tàn, hoang tàn lạnh lẽo, lửa châm đốt khiến toàn cảnh chìm trong biển lửa

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Phần II

Đại sư huynh.... người làm sao thế này?

- Nhị sư huynh... máu huynh ra nhiều quá.

- Tam ca, tứ ca, ngũ a ca, lục ca.... các người bỏ đi đâu vậy? Mẫu hậu, phụ hoàng...hai người làm sao thế này? Mọi người mau tỉnh lại đi.

Đứng trước muôn vàn biển lửa giông nói yếu dần rồi tắt hẳn. Cô gái với thanh kiếm trên tay chạy đến, ánh mắt ngấn nước đỏ người ngồi đấy chạy về phía trước, phía sau nhiều người hô toáng lên đuổi theo.

Cuối cùng cũng dừng lại trước mặt nam nhân đang cưỡi ngựa với thanh kiếm trên tay.

- Công chúa... người thua rồi. Mau mau trở về đầu hàng ta sẽ tha mạng.

- Không

Công chúa nhìn sang nữ nhân với thanh kiếm bên cạnh cầu cứu. Bỗng nhiên nàng ta đi lui về phía sau, ánh mắt tỏ vẻ xin lỗi, giao miếng ngọc lại cho nam nhân trên ngựa. Giọng chua xót nhìn về phía công chúa.

- Nô tì xin lỗi.... Thật ra...

- Im đi. Ta không muốn nghe.

Hai hàng nước mắt của nàng trào ra nhìn xung quanh mình đang bị bao vây. Bỗng nhiên từ xa tiếng ngựa vội vã của ai bay vút đến, người trên ngựa bé nhẹ nhàng nâng lên rồi lao đi nhanh. Mọi người lập tức đuổi theo, còn ra sức bắn tên, la hét.

Nam nhân trên ngựa mặc cho hàng vạn mũi tên đang chia vào mình, phi nhanh ra khỏi thành, cười trên một đám cỏ xanh tươi, bên cạnh mặt hồ yên ả chảy dài về nơi xa.

Có một chiếc thuyền đã đợi sẵn ở đấy. Chàng bé nàng ngồi lên, nhanh chóng chèo đi. Nhưng đi được khoảng một nửa bọn ban này đã đuổi đến. Nam nhân trên bờ với ánh mắt giận dữ rút cung tên sau lưng ra, ngắm rất lâu người chèo thuyền rồi không ngần ngại thả tên bắn.

Cứ tưởng chàng sẽ trúng mũi tên đó. Nhưng khi vừa bay đến, người con gái đã chắn cho chàng. Vì là tên sắc nhọn mới luyện hàng tốt nhất mà hoàng cung chuẩn bị kĩ càng, một phát đã làm nàng thở khó nhọc, ánh mắt lộ vẻ đau đớn từ từ quỳ xuống trước mặt chàng.

- Công chúa... - Nô tì trên bờ hét lên. Quay sang thấy hoàng tử còn hướng mũi tên ra để chuẩn bị ngắm bắn lần nữa, liền van xin. - Xin đừng, cô ấy đã trúng tên của ngài, không lẽ ngài định giết chết cô ấy luôn sao. Ngài bảo sau khi chiếm xong sẽ cưới cô ấy cơ mà.

- Bây giờ ta không cần nữa. Bởi lẽ, cô ta yêu tên đó rồi.

Nam nhân với mái chèo đỏ lấy cùng nàng quỳ xuống. Ánh mắt đau đớn nhìn.

- Ngốc... muội thật ngốc.

- Huynh.... huynh....có... bao... giờ....yêu muội không? - Máu trong miệng nàng học ra. - Muội... thật sự rất yêu huynh, ngay lúc đầu... muội đã động lòng..

Phụt.

Mũi tên thứ hai trúng ngay bàn tay của nàng, thân xác bé yêu bỗng nhiên không còn sức lực ngã xuống mặt nước, chìm sâu dưới dòng sông trong xanh, máu nàng hòa nguyên làm mặt nước bỗng nhiên trở thành màu hồng nhẹ tanh sắc hẳn. Ánh chiều xế tà buồn bã rơi lên tấm lưng với nhiều mũi tên găm vào lưng trên chiếc thuyền đứng lặng giữa mặt hồ kia.

....

Thiên Uy bỗng giật mình với cơn ác mộng kia. Mặt trời rọi sáng vào khuôn mặt làm hắn khó khăn mở mắt dậy.

A Phù hốt hải chạy vào lấy y phục thay chủ nhân. Ánh mắt vội vã của tiểu nô làm hắn khó chịu.

- Hoàng tử... hôm nay là ngày mừng thọ của thái hậu, người mà đến trễ thái hậu sẽ không vui đâu ạ. Tiểu nhân thấy ai ai cũng bắt đầu đi rồi mà hoàng tử bây giờ mới tỉnh dậy.

Hắn nhếch môi mĩa mai, chậm rãi rửa mặt ngâm nghỉ tách trà rồi mới nghĩ đến việc đi thăm thái hậu. Cứ tưởng chuyện gì lớn lao, thì ra là yến tiệc. Một năm có bao nhiêu ngày thì dành trọn cho chuẩn bị với yến tiệc mua vui rồi. Rốt cuộc Minh Ngọc này cuối cùng cũng chỉ là Minh Ngọc nhưng thêm thối nát, tàn tạ mà thôi.

Các cung nữ trên đường vội vã bày ra các món ngon, trang trí khắp nơi trông thật bắt mắt. Bên cạnh đó các hoàng tử công chúa cũng lòng lầy với y phục, tiếng cười đùa vui vẻ rộn lên đến cả các nô tì cũng bàn tán thì thầm.

Mọi người bắt đầu ngồi vào bàn tiệc thì Thiên Uy đang chăm sóc cho loài hoa trong vườn, tâm tình nghe chim, hót. A Phủ bên cạnh sốt ruột không ngừng hối thúc hoàng tử.

Khi yến tiệc bắt đầu rộn tiếng đàn ca hát thì Thiên Uy mới chậm rãi rời tầm cung rồi đi.

- Hoàng tử, người đến trễ như vậy thái hậu đã già khó tính hơn xưa. Hoàng tử suy nghĩ lời chúc mừng cho thái hậu vui vẻ. Mong người hãy cất tiếng.

Thiên Uy vẫn bản sắc lạnh lùng đi lên từng bậc thang của hoàng cung lớn lao này. Phía sau lưng hắn là cung nữ mua ca cầm kì thi họa đang vội vã lên trình diễn tiết mục của mình. Hắn bất chợt dừng chân lại ngắm nhìn cây đàn trên tay cung nữ. Nhớ về kí ức xa xôi, cũng từng có một người cầm kì thi họa rất hoàn mỹ trình diễn lễ rộn ràng như hôm nay.

Nhược Hy muội rốt cuộc là ở đâu? Chắc chắn muội chưa chết. Chắc chắn là như vậy. Nếu muội chưa chết xin hãy xuất hiện trước mặt ta. Nhất định ta sẽ bảo vệ và chăm sóc cho muội.

Thiên Uy tâm niệm vừa mở mắt ra. Trước mắt hắn bỗng nhiên vắng lạnh. Một tiểu tiên nữ như vừa giáng trần xuống chốn này đi ngang qua, tay cầm cây đàn uyển chuyển đi về phía trước. Thiên Uy đứng hình, người không nhúc nhích ghi nhớ khuôn mặt vừa rồi.

- Hoàng tử chúng ta cũng đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tiên nữ giáng trần

Tiết mục vừa kết thúc. Thiên Uy bức vào với bao ánh nhìn của bao người. Thái hậu nhìn hắn khẽ gật đầu mỉm cười, nhìn về phía chỗ trống người đã chuẩn bị. Mọi người trong cung cứ ngỡ sẽ không thấy bóng dáng vị hồng tử này đâu, ai ngờ cũng xuất hiện.

- Thiên Uy... con cuối cùng cũng đến rồi. Lão bà này cứ ngỡ đợi lão bà này chết mới thấy được mặt con. Nào ngồi vào vị trí của mình đi. Không cần làm lễ đâu. - Từ nhỏ cho đến lớn thái hậu đã hết mực thương yêu hắn. Lúc hắn bị giữ đi làm con tin trong lòng đau buồn nhưng không nói ra. Đến khi trở về lại mắc phải bệnh thân tâm không thể cất tiếng nói chuyện, bà lại đau xót hơn nên luôn dành những yêu thương cho hoàng tử này.

Mặc dù thái hậu nói như vậy nhưng Thiên Uy vẫn cúi đầu làm lễ chúc mừng người tuyệt nhiên không mở lời nào làm mọi người im lặng chăm chú, không gian trùng xuống. Hoàng hậu ngồi bên cạnh cũng lo lắng thờ dài nhìn đứa con trai này.

- Được rồi. Ta nhận lấy lời chúc mừng này của con. Miễn lễ. - Thái hậu cười vui vẻ mọi người cũng trở lại bình thường như đầu.

Thiên Uy vừa ngồi xuống chưa kịp nhìn vào bàn ăn thì lão lão với bộ đồ trắng như vị tiên đi đến cúi đầu chào thái hậu.

- Lão lão từ lâu đã không xuất hiện. Nay ngày mừng thọ của ta, người đến chúc mừng, ta cảm thấy hôm nay thật sự là ngày tốt.

Lão lão cười nhẹ, cũng đã mười mấy năm đi xa không trở về, mọi thứ vẫn như vậy.

- Vâng thái hậu. Nhiều năm trở về. Mọi thứ vẫn không thay đổi. Chỉ có tất cả công chúa hoàng tử nơi này đều trưởng thành cả, hoàng thượng, hoàng hậu ngày càng hạnh phúc, thái hậu cũng vui hẳn lên, mừng thọ thái hậu, thần chúc người mãi mãi như vậy, tâm tình tốt, sức khỏe dồi dào, tâm nguyện như ý. - Một cung nữ bê khay quả đến đứng bên cạnh lão lão. - Đây là sâm quý và bài thuốc tốt cho sức khỏe. Mong thái hậu không chê.

- Được rồi. Ta hiểu tấm lòng của người. Lão lão xưa nay nổi danh là thần y có tiếng của Minh Ngọc. Bệnh tình hay tâm bệnh đều có thể chữa trị, lại còn là thần y có tâm. Các loại thuốc nào cũng có thể chế ra. Ai ai cũng phải kính nể.

Lão lão bật cười vừa ngồi xuống. Một tốp nữ cung đi vào, chính giữa nữ nhi ôm đàn uyển chuyển nhẹ nhàng kính chào mọi người. Gương mặt vừa ngược lên, mọi người ai nấy đều trầm trồ khen ngợi, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, mới nhìn đã động lòng lòng người. Đến cả hoàng thượng với những ly rượu cũng say mê nhìn nàng.

Mọi người bàn tán xì xào, rồi cũng im lặng lại chờ màn trình diễn của y. Các cung nữ bên cạnh xếp thành vòng tròn, tiên nữ đứng giữa ngồi xuống với cây đàn, những ngón tay thon thả vừa gảy lên vài tiếng, không gian dường như thay đổi hẳn. Từ một hoàng cung nguy nga đã trở thành chốn thiên cung ở tiên

giới khó ai cầm lòng được.

Nam nhân trong điện hầu hết đều say mê trước tài nghệ của nàng. Thiên Khải không những không say mê mà còn thích thú ngắm nhìn dung nhan đang mãi mê gây đàn kia.

- Cô ta... giống Tiểu Hy.

Duy chỉ có Thiên Uy này giờ nhắm nghiền mắt không quan tâm đến tiên nữ mà mọi người đang tấp tểch khen ngợi kia. Tính sẽ đi về nhưng khi vừa mở mắt, hình ảnh người con gái xuất hiện trước mặt đã làm hắn như đứng hình, như tìm ngừng đập, như vừa được sống lại.

Người trước mặt là người ban nãy, người ban nãy là người năm xưa. Cuối cùng nàng cũng xuất hiện. Tiểu Hy của Hường Ngọc chính là cung nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nhói trong lòng

Tiếng đàn vừa kết thúc, những cánh hoa cũng ngừng nhảy múa, không gian im bật vang lên tiếng reo hò khen ngợi. Nàng cùng mọi người e ngại chúc mừng thái hậu rồi kính chào tất cả ra về.

Thấy nàng vừa ra khỏi cung điện, Thiên Uy cáo lui đi đuổi theo sau đàn cung nữ vừa rồi.

Các cung nữ ra khỏi cung liền thở phào nhẹ nhõm, A Mộc bên cạnh Lạc Y Hoan đi đến miệng không hết lời khen ngợi, đã thế còn múa tay múa chân để diễn tả tài đánh đàn của nàng.

- Lạc Y Hoan...tỷ đúng là người tài. Chỉ tiếc thân phận thật không đúng. Nếu tỷ là một công chúa, e rằng sẽ nhiều người thương yêu.

Lạc Y Hoan ôm đàn trên tay nhìn A Mộc với ánh mắt kì lạ. Tại sao khi nghe hai từ "Công chúa" lòng nàng lại trào dâng hẳn lên. Vừa đau, vừa nhói nhưng cũng vừa thân thuộc.

- Muội đừng nói thế. Có được tài đánh đàn, đều là vì khổ tâm cực nhọc chăm luyện. Sau này muội cũng sẽ như tỷ thôi.

- Haiz... muội rất lười biếng, sau này không biết hầu hạ cho chủ nhân sẽ như thế nào đây. À phải rồi, lúc này muội cùng các cung nữ múa ai ai cũng ngắm tỷ, muội để ý nhất là nhị hoàng tử. Hoàng tử xưa nay lạnh lùng, không tiếp xúc với ai, lại mắc tâm bệnh không thể nói lại cứ mãi ngắm tỷ, không hiểu sao muội lại có cảm giác hoàng tử rất xúc động khi thấy tỷ.

Lạc Y Hoan dừng bước hẳn ngạc nhiên nhìn A Mộc. Con bé chắc hẳn lại cứ suy nghĩ nhiều rồi cho là như thế, nếu ai nghe được, e rằng giữ mạng không xong.

- Muội đừng nói bậy bạ. Nhị hoàng tử mà biết, sẽ trách phạt. Nếu là người lạnh lùng, khó gần, việc nhìn tỷ mà xúc động thì thật là điều không thể.

- Tỷ không tin muội ư? Lát nữa tỷ hỏi A Viễn, A Kiêu xem xem muội nói đúng hay không?

Lạc Y Hoan cười hiền xoa đầu A Mộc rồi đi tiếp, bỗng nhiên trong lòng cũng lấy nỗi tò mò. Nhị hoàng tử Minh Ngọc mắc tâm bệnh không thể nói được, Lão lão lại là thầy thuốc nổi tiếng khắp bốn phương, không lí nào lại không thể chữa trị được cho hoàng tử kia.

- Nhưng A Mộc này, nhị hoàng tử bị tâm bệnh không thể nói ư?

- Đúng vậy. Muội nghe nói rất nhiều về vị hoàng tử ấy. Từ bé đã là người có tài, không những giỏi võ nghệ mà tài trí hơn người, thông minh biết lễ phép. Đến thái hậu khó tính cũng yêu mến.- A Mộc luôn truyền khen ngợi với sự ngưỡng mộ làm Lạc Y Hoan cũng bật cười lắc đầu nhìn tiểu muội đang mơ mộng.- Nhưng... - Lạc Y Hoan cau mày nhìn A Mộc, đến cả A Mộc cũng băn khoăn nhớ về điều gì đó. - Nhưng muội rất tò mò về việc hoàng tử mắc bệnh. Nghe người trong nhân gian đồn thổi. Năm xưa hoàng tử đi chinh chiến chiếm xứ bên Hường Ngọc không những bị thương mà còn hôn mê suốt nhiều ngày liền. Sau khi tỉnh dậy liền không cất tiếng nói. Đáng lí ra mạng chiến công trở về phải vinh dự và tự hào. Đáng này, vị hoàng tử ấy lại ra lệnh không ai được nhắc đến trận chiến năm xưa,thể là không ai dám gọi lại. Chuyện này cũng trôi vào quên lãng, thậm thoạt cũng đã năm năm trôi qua.

- Hường Ngọc? -Lạc Y Hoan bkoxyng nhiên thấy nhói ở tim khi nghe đến hai từ này. Thân tâm có vẻ lạc lõng có gắng nhớ về điều gì đó.

- Tỷ biết Hường Ngọc ư? -A Mộc chạy đến nắm lấy tay nàng.- Muội nghe nói, Hường Ngọc lúc xưa là mảnh đất hạnh phúc, sau này không như trước nhưng vẫn mang cảm giác bình yên. Có cơ hội muội nhất định sẽ đến Hường Ngọc. - A Mộc chạy lên phía trước tung tăng. - Nghe nói công chúa năm năm về trước rất thích trồng hoa, bây giờ vẫn còn vườn hoa ấy. Muội cũng muốn đến. Hoan tỷ ta mau đi thôi.

Lạc Y Hoan trầm luân quay đầu lại nhìn cung điện nguy nga của Minh Ngọc.

Những điều ban nãy A Mộc nói cũng chỉ là nghe từ những lời đồn thổi trong nhân gian. Năm năm về trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì ai chứng kiến cũng khó mà kể ra. Nhưng điều mà làm nhĩ hoàng tử đó mắc tâm bệnh chắc hẳn phải là điều đau lòng lắm. Lạc Y Hoan bỗng nhiên nghĩ đến việc chữa trị cho nhĩ hoàng tử, lại vì tò mò về Hường Ngọc. Nhưng suy nghĩ ấy bị dập tắt ngay sau. Tâm bệnh của hoàng tử chắc hẳn không thể chữa trị được. Một nô tì như mình thì làm sao có thể được đứng gần hoàng tử chứ nói gì là chữa trị cho người.

Lạc Y Hoan khuất dần. Từ xa, bóng dáng Thiên Uy ngắm nhìn nàng nãy giờ với biết bao cảm xúc chua xót. Nhục Hy và cô ta giống nhau. Nhưng có lẽ cô ta không phải là nàng ấy. Bởi vì, đôi mắt cô ta trưởng thành hơn rất nhiều. Nhục Hy là một người hồn nhiên, ánh mắt cũng sẽ khác đi so với một cung nữ nơi đây lâu năm.

A Phủ cúi đầu đi theo sau Thiên Uy về tẩm cung. Biết được suy nghĩ trong lòng chủ nhân, liền lên tiếng:

- Cũng năm năm rồi, công chúa Nhục Hy cũng đã ra đi. Hoàng tử chó phải đau lòng. Các cung nữ kia cũng được chỉ dạy nơi này nhiều năm, rất ít khi lui lại hoàng cung, người thấy lạ là phải.

Thiên Uy bước thẩn thờ khẽ gật đầu như đồng ý với câu nói của A Phủ. Năm năm trôi qua rồi, muội ấy đã không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Âu Nhiên

Yến tiệc kết thúc, lão lão thanh toát trên bộ y phục trắng chậm rãi rời hoàng cung. Từ xa, Lạc Y Hoan đang đứng đợi lão với bức tranh trên tay.

- Lão lão... người bây giờ đi đâu ạ? - Lạc Y Hoan cúi người lễ phép trước mặt ông.

- Ta ở ẩn. Chắc là... không trở về nơi đây nữa. - Lão xòe bàn tay ra đón lấy bức tranh trên tay nàng. Lạc Y Hoan đứng là người có tài, bức chân dung như sống của nàng làm lão say mê ngắm mãi. Rồi trầm tư một lúc như đang suy nghĩ, cuối cùng cũng không thốt ra câu nào mà lướt đi.

Lạc Y Hoan vẫn cúi người đến khi lão đi khá xa mới dám ngược lên đôi theo.

- Lão lão.... Lạc Y Hoan sẽ mãi không quên ơn người. Sau này sẽ đền đáp ơn người.

Ông khẽ mỉm cười vẫn bước đi, trời như vừa rửa trôi, đã gần xế chiều nhưng vẫn trong xanh khác biệt.

A Mộc đi đến bên cạnh khẽ nắm lấy tay như trao thêm sự mạnh mẽ. Việc lão lão đồng ý để tỷ ở lại chắc hẳn là ý tốt, dù gì theo lão ở ẩn cũng không phải là việc mà một nữ nhĩ yếu đuối theo được. Một người tài nghệ ở chốn hoàng cung cũng không bị mài mòn.

Lạc Y Hoan cùng A Mộc trở về giảng phòng, trên đường gặp công chúa khẽ cúi chào, công chúa chỉ cau mày rồi đi tiếp. Ngược lại, Lạc Y Hoan vẫn đứng chững lại ngắm hình ảnh nàng ta, giống như một nữ nhân nào đó mà mình đã thấy, tiếc là không nhớ ra.

Âu Nhiên vừa đến tẩm cung của Thiên Uy, nàng đi ngắm xung quanh một vòng rồi ngồi bên bàn đá khẽ ngắm chú chim đã đậu trên cành. Hấn vòng tay sau lưng khẽ im lặng nhìn nàng đang say mê. Cuối cùng thì nàng cũng quay lại lắc đầu.

- Thử xem huynh có cát tiếng gọi muội không. Ai ngờ vẫn im bất như vài năm về trước. - Âu Nhiên vẽ chán nản lấy bộ cờ trên bàn ra chia hai màu trắng đen sang hai bên. - Muội đến thăm huynh. Nào chúng ta chơi cờ đi.

A Phủ với khay nước trên tay đi đến khẽ cúi chào nàng. Âu Nhiên nhìn chén trà đang nghi ngút khói im lặng một hồi cuối cùng cũng lấy trong tay áo ra một lọ thuốc.

- Lão lão gửi huynh. Mong huynh sớm bình phục.

Thiên Uy khô khan nhìn lọ thuốc của Âu Nhiên đặt trên bàn. Khẽ nhắm mắt như vừa không muốn, vừa muốn. A Phủ đau lòng nhìn chủ nhân im lặng chịu đựng. Âu Nhiên không còn tâm tình nhìn bàn cờ rồi cũng xin phép ra về.

Vừa trở về tẩm cung, trong lòng không khỏi khó chịu. Âu Nhiên với thanh kiếm trên tay chém loạn xạ, ánh mắt với vẻ sắc nhọn như thể đang chém cả một non sông. Mọi người trong tẩm cung sợ hãi nhìn công chúa mình như đang tức giận vì điều gì đó. Đúng lúc Thiên Khải đi vào bất gặp cảnh tượng liền mĩa mai đứng dựa lưng vào tường chiêm ngưỡng.

- Không hổ danh là công chúa võ nghệ cao cường của Minh Ngọc. - Thiên Khải vào trong ngâm nghĩ trà đang vừa rót, ánh mắt dán lên Âu Nhiên vừa đi đến đối diện mình. - Hôm nay muội lại đến thăm Thiên Uy à. Đến khi nào hẳn mới nhận công trạng của mình vậy. Dù gì cũng năm năm rồi, cứ để như vậy rồi hư vô ư?

Âu Nhiên ngồi bên cạnh từ tốn uống trà chẳng buồn thờ dài.

- Cuối cùng thì tất cả đều không có gì tốt đẹp. Mọi người xem, sau này pháo như thế nào?

- Sống như bình thường vậy thôi. Mọi người nghe nói hai công chúa kia đang chuẩn bị ra mắt hoàng tử nước láng giềng à. - Âu Nhiên chống má ngấm ngấm mắt. - Hay là mọi người cũng thử kén tướng công cho phụ hoàng nhỉ? - Nàng khẽ liếc sang Tuấn Khải mặt lạnh như đá. - Huynh sao giờ này vẫn chưa để ý ai vậy? Có cần mọi người làm mai cho không?

Tuấn Khải nhếch một bên miệng phất tay, trước khi đi không quên trả lời nàng ta.

- Nếu ta muốn cưới thì từ lâu ta đã không như thế này

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ngắm đến

Thiên Uy với y phục màu đen vừa được nhận lệnh của hoàng thượng. Nay hấn đổi danh hiệu thành Cận Lam hoàng tử Hường Ngọc. Vì lúc trước từng sinh sống ở đất nước đó cũng hiểu đôi phần, sau này có thể cai trị nhưng điều này có lẽ hấn chưa từng nghĩ đến, bách tính khắp nơi hoang tàn, thừa thớt, chẳng còn nhộn nhịp đầy dẫy tràn khiến mọi người chán nản nhìn cảnh tượng. Hường Ngọc dường như lưu lạc trong nhiều nước khác. Đến cả báo cáo tình hình cũng không cần, họp mặt đại quan thần cũng không đề cử.

Thiên Uy vừa trở về liền thấy A Phủ đang cặm cụi đếm nô tì đang đứng thành hàng dài. Hấn khẽ nhíu mày làm mọi người bỗng nhiên lui về phía sau sợ sệt.

A Phủ nhẹ nhàng đứng bên cạnh giải thích:

- Hoàng hậu bảo tẩm cung hoàng tử chỉ có mỗi tiểu nô nên cử đến vài nô tì. Ai ai trong hoàng cung đều người người đưa đón, người người hầu hạ nên...

Thiên Uy vừa đưa tay lên ý cho tất cả ra về thì Lạc Y Hoan từ bên ngoài chạy vào với vẻ hối hả cúi đầu xin lỗi.

- Mong hoàng tử thứ lỗi cho nô tì đến muộn, mọi người của nô tì không may bị sốt, sợ ảnh hưởng đến tính mạng nên...

Lạc Y Hoan chưa giải thích xong thì bị A Phủ mắng cho một trận. Không phải vì A Phủ khó tính nhưng chủ nhân không thích sự phiền phức này mà thừa gửi đến làm người bận tâm. Bên cạnh vài nô tì còn nữa mai nàng, ánh mắt lộ vẻ khó chịu trong khi ai cũng sợ hãi nhị hoàng tử xưa nay vốn lạnh lùng, khó gần, nghe đồn năm xưa vô cùng tàn nhẫn.

- Nô tì xin lỗi, sau này sẽ không tái phạm. Mong... - Lạc Y Hoan cúi thấp người hơn tỏ vẻ ăn năn.

- Thôi đừng xin xỏ, cô và A Mộc lo đến nhà bếp xin ở đó phụ giúp đi. Còn những người còn lại ở lại..

Thiên Uy này giờ không động tĩnh gì cứ mãi mê nhìn vẻ mặt lo sợ của nàng rồi nhếch môi với vẻ bất đắc dĩ. Ra ý cho A Phủ ngừng cản năn. Rồi ra lệnh cho tất cả mọi người ra về, duy chỉ có Lạc Y Hoan được nhận ở lại hầu hạ mình. Xong lệnh, hấn lặng lẽ đi vào nghỉ ngơi.

A Phủ cùng mọi người xung quanh há hốc mồm ngạc nhiên nhìn nhau. Lạc Y Hoan mừng rỡ đi theo sau nhẹ nhàng cảm ơn hấn.

Trước lúc mọi người ra về, vài nô tì ban này còn đến bên cạnh dặn dò nàng.

- Lạc Y Hoan, đúng là ban này các tỷ có khó chịu với mọi người, coi như xí xóa. Mọi người ở đây phải bảo trọng đấy.

- Đúng đúng đúng. Nhị hoàng tử rất khó tính. Năm năm không mở lời với ai. Đến cả thái hậu cũng cung chiêu.

- Mọi người ở đây phải hết sức chu đáo, cẩn thận. Sau này mới giữ được tính mạng. Cho dù là nhị hoàng tử không ngô tuấn tú nhưng là người không phải biết yêu thương đâu.

Đang loay hoay thì A Phủ chống nạnh đi đến khẽ nhăn nhó nhìn mấy nô tì quất:

- Các cô nghe ở đâu mà bảo nhị hoàng tử như thế. Sao chỉ toàn lời ăn tiếng xấu vậy. Bộ các cô muốn chết à. Không được hầu hạ hoàng tử là việc bất hạnh đấy. Lo mà lui về đi. Rồi là phiền phức.

- Thôi các tỷ mọi người ta về. A Phủ người giữ gìn sức khỏe. Chúng tôi đâu có ý gì, chỉ là dặn dò Lạc Y Hoan mới vào cung còn chưa biết lễ phải ra sao. Thôi mọi người ấy sau này cũng hiểu ra thôi. - Nói rồi A Huân đẩy mọi người xung quanh ra về với vẻ mặt vui mừng hơn hờ chạy lăng tẩu về nơi làm việc của mình ban đầu.

Lạc Y Hoan với chiếc khăn trên tay quay sang nhìn theo bóng dáng các tỷ muội, A Phủ bên cạnh thờ dài rồi quay sang:

- Người vào dọn dẹp chuẩn bị nước cho hoàng tử đi. Ta đi chuẩn bị thức ăn cho người. - A Phủ từ một người hung hăng ban nãy bây giờ đã trở thành thân thiết với Lạc Y Hoan làm nàng giảm sợ hãi phần nào. - Có người ở đây, sau này ta không phải buồn bã không ai nói chuyện nữa. Hoàng tử người cũng biết rồi, người không nói chuyện nên ta cũng chỉ biết im lặng.

Lạc Y Hoan bật cười, phút chốc đã thân thiết với A Phủ. Sau khi chuẩn bị nước tắm và rửa mặt cho hoàng tử. Nàng đứng đợi ở trước cửa không dám bước vào nhưng mãi không thấy hoàng tử ra ngoài đành mạo muội.

- Hoàng tử... thưa người... - Không có ai đáp trả, Lạc Y Hoan nuốt nước bọt đi tiếp nhìn xung quanh một hồi rồi quay lại chính giữa thấy hắc đang chống tay nhắm nghiền mắt như đang ngủ. Thân hình như một tượng tạc của một hoàng tử trên thiên cung, con của trời, sắc mặt toát lên vẻ khí chất lạnh lùng khó tả nhưng vẫn có vẻ cuốn hút.

Lạc Y Hoan nóng bừng hai má khẽ vỗ vỗ lấy tinh thần bình tĩnh đi đến. Chưa kịp đi thêm bước nữa thì Thiên Uy đã tỉnh giấc đối diện nàng chăm chú.

Lạc Y Hoan sợ hãi cúi mặt xuống dưới run rẩy không biết làm gì. Khi vừa ngước lên đã thấy Thiên Uy đứng trước mặt mình từ lúc nào liền bật người đi lùi nghiêng người ra phía sau. Thiên Uy thuận tay nắm lấy cánh tay nàng giữ thân hình nhỏ bé giữa không trung.

Lạc Y Hoan sợ hãi rút bàn tay lại khi đã giữ được thăng bằng, cố định với thân phận nô tì nhẹ nhàng:

- Thưa hoàng tử, nước đã chuẩn bị xong rồi. Người có thể... - Chưa kịp nói xong, Thiên Uy đang dang hai tay ra ý muốn Lạc Y Hoan cõng bỏ y phục cho mình.

Lạc Y Hoan trước giờ chưa từng hầu hạ cho nam nhân nào. Vừa mới được tuyển vào hoàng cung ba ngày nay, nay phải đối diện nhiều việc này, quả thật là một điều khó khăn với nàng.

Lạc Y Hoan cố tỏ vẻ hoạt bát dưới sự gượng ép trong lòng, nàng dịu dàng giúp Thiên Uy cõng bỏ y phục.

Thiên Uy mỉm cười nhẹ nhàng nhưng vẫn khí chất ban đầu không buồn liếc nhìn Lạc Y Hoan mà rời đi.

A Phủ vừa đi vào thì thấy Lạc Y Hoan thần thờ đứng đó ôm y phục của Thiên Uy.

- Chuyện gì vậy? Lạc Y Hoan cô làm sao vậy? Hoàng tử không hài lòng sao? Tôi quên nhắc cô. Hoàng tử đang dưỡng bệnh, lão lão đặc biệt điều trị thuốc cho nên cô phải hết sức ý tứ.

Lạc Y Hoan khẽ lắc đầu than vãn trong dòng nước mắt trong lòng không dám nói ra.

- Thế thì làm sao?

- A Phủ, sau này huynh đi chuẩn bị nước tắm cho hoàng tử, tôi đi chuẩn bị thức ăn. Như vậy sẽ tốt hơn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hoa lê bên cửa mang nàng đến bên hắc

Lạc Y Hoan đợi mãi đến lúc giữa đêm liền lên lút trở về gian phòng nhỏ của mình lúc trước xem A Mộc ra sao rồi, trước khi trở về không quên lên vào nơi thuốc chữa trị của hoàng cung lấy ít thảo dược.

Nàng vừa vào đã thấy A Mộc có thể tự dậy được nhưng vẫn nhọt nhọt ngồi đấy không nhúc nhích. Vừa thấy Lạc Y Hoan, liền cúi đầu rơm rớm nước mắt.

- Hoan tỷ...

- A Mộc, muội khỏe rồi chứ? - Lạc Y Hoan trên tay với bát thuốc còn nóng hổi đi đến. Nàng ân cần bón từng muỗng cho A Mộc. - Muội mau uống hết chỗ thuốc này.

A Mộc cố gắng uống thuốc, nước mắt còn ngấn trên mi nhìn Y Hoan đối xử với mình như người nhà.

- Hoan tỷ, hoàng cung này muội chỉ có tỷ là người thân. Sau này muội cũng chỉ xem tỷ là người thân duy nhất của mình.

Lạc Y Hoan bật cười xoa đầu A Mộc, trong lòng hạnh phúc bao nhiêu thì khuôn mặt lộ rõ bấy nhiêu. Không kìm được nàng ôm nhỏ vào lòng vỗ vỗ.

- Tỷ cũng vậy. Lão lão đi rồi, tỷ cũng chỉ có muội là thân thích. Từ ngày lão cứu mạng rồi đưa chúng ta vào hoàng cung sinh sống, ta chưa bao giờ xem muội là người ngoài.

A Mộc lau nước mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao, đêm khuya thanh vắng không bóng người, nhờ may gặp ai báo lại chủ nhân của tỷ thì thật là phiền phức. Nghe nói nhị hoàng tử vốn nay chưa bao giờ là người dễ chịu. A Mộc tuy nhỏ nhưng hiểu biết liền hồi thúc Lạc Y Hoan trở về tẩm cung kéo gấp rắc rối.

Lạc Y Hoan đôi chút luyến tiếc nhìn A Mộc yếu ớt ngồi đấy bất đắc dĩ trở về. Trên đường đến nhà bếp hoàng cung giữa thời tiết gió hiu quanh này. Nàng cảm thấy người se lạnh, lại còn có cảm giác bất an liền đi nhanh hơn chút thì gặp Thiên Khải đang tản bộ ở đường trước.

Tìm nàng như muốn nhảy ra, mặt mày biến sắc bất lực đứng nhìn Thiên Khải đi đến trước mặt mình mỗi lúc gần hơn, ánh mắt còn chưa ý lên chén thuốc trên tay nàng.

Hắn khẽ cau mày nhìn dung nhan của Lạc Y Hoan dưới ánh trăng, miệng nở nụ cười kiêu ngạo thoát khí làm người đối diện khó thở.

- Người đêm hôm đi đâu?

- Thừa đại hoàng tử. - Lạc Y Hoan vẫn cúi đầu không dám ngược lên nhìn hắn cho dù hắn cứ dán mắt nhìn mình. - Nô tì...nô tì...

- Có chuyện gì giấu ta ư? - Thiên Khải chủ động tiến sát Lạc Y Hoan mỗi lúc một gần làm nàng không biết phải ứng xử như thế nào đành lùi về sau theo phải trái.

- Không. Nô tì... nô tì...thật ra muội muội của nô tì có bị bệnh nên nô tì chỉ nấu bát cháo đem đến cho muội ấy rồi trở về tẩm cung.

- Ô... - Thiên Khải đi vòng ra bên cạnh nàng khẽ nói. - Sao ta lại thấy giống như là một bát thuốc vậy? Không lẽ người dám vào nơi thái y trộm thảo được?

Lạc Y Hoan run rẩy không dám nhìn Thiên Khải,tay cầm bát không vững nữa. Minh Ngọc vốn là nơi lạnh tàn khốc mà sống sót.

- Không... phải vậy đâu ạ...

- Người còn cần. - Thiên Khải nắm lấy tay xiết chặt buộc nàng phải ngược lên nhìn thẳng hắn. Bây giờ mới thật sự thỏa mãn. Dung nhan trước mặt làm hắn xao xuyến.

Thiên Khải khẽ chạm lên khuôn mặt khó đến kia. Lạc Y Hoan giật mình muốn né tránh nhưng Thiên Khải mỗi lúc một xiết chặt hơn làm nàng đánh rơi bát thuốc trên tay xuống khe nhân lên.

- Đại hoàng tử... nô tì biết lỗi. Mong người tha tội. Người có thể bỏ nô tì ra được không ạ?

- Không. - Thiên Khải dứt khoát trả lời. Vẫn muốn ngắm nhìn lại thật kĩ. Cho dù Lạc Y Hoan có vùng vẫy thế nào đi chăng nữa.

Mãi một lúc, hắn mới lấy lại được bình tĩnh buông nhẹ dần rồi từ từ thả Lạc Y Hoan ra. Vừa được giải thoát, nàng liền đứng xa hắn vài bước sợ hãi nhìn không thành lời.

Thiên Khải nhíu mày nhìn Lạc Y Hoan đứng đó.

- Người không phải là muội ấy? Chắc chắn là như vậy. Muội ấy không thể cự tuyệt ta được. Cút ngay đi. Cút khỏi mắt ta. - Hắn hét lên làm nàng sợ hãi nhũn cả chân rồi lê lét về tẩm cung.

Vừa về đến đã thấy A Phủ đứng ở cửa đợi mình. Về mặt lo lắng không thôi.

- Lạc Y Hoan, cô rút cuộc là đi đâu thế?

Lạc Y Hoan khẽ lắc đầu xoa cánh tay đang đỏ ửng lên. Chưa kịp bước thêm bước nữa thì đã bị A Phủ bắt lại ra đầu Thiên Uy đang đợi mình trong đó. Nàng khẽ nuốt nước bọt nhìn lại.

A Phủ tiếp lời:

- Đêm hôm không biết sao hoàng tử lại tìm cô. Tội rất ít khi thấy hoàng tử liếc mắt đưa tình với nữ nhi chứ nói gì là tìm cô. Không hiểu sao... - A Phủ cau mày nhưng cũng bỏ qua vấn đề này vào vấn đề chính. - Nhưng mà Lạc Y Hoan cô phải cẩn thận lời nói. Hoàng tử đang dưỡng bệnh nên khó tính, tốt nhất cô nên nhận lỗi và hứa sẽ làm tốt hơn đi. Sau này tôi sẽ chỉ dẫn cô vài ý để hiểu về hoàng tử thay vì lời nói.

Lạc Y Hoan khô khan gật đầu đi vào bên trong, hai tay nắm chặt hai bên làm nhăn nhó cả y phục của mình. Vừa đi vào đã bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của hắn làm nàng không khỏi nhớ lại chuyện ban nãy Thiên Khải cũng ánh mắt đó nhìn mình. Rút cuộc là hai huynh đệ nhà này sao lại giết chết đối phương bằng con đường sát khí này chứ.

- Hoàng tử tìm nô tì...

Thiên Uy đứng dậy đi đến nhìn vào vết đỏ hằn trên tay nàng. Không hỏi cũng biết là vì sao nhưng hắn vẫn muốn nàng nói gì đó liền sát gần với mùi hương nhẹ thoảng, chân dẫm lên mu chân của Lạc Y Hoan làm nàng lần nữa nhịp thở khó lên.

- Nô tì.. nô tì ban nãy đến chỗ A Phủ xem muội ấy ra sao. Mong hoàng tử thứ lỗi, sau này sẽ không đi lung tung nữa.

Thiên Uy mặc dù khó chịu trong lòng, cũng không biết vì sao, chỉ là không thoải mái khi biết nàng vừa nói trong đó không có chút chân thành. Nhưng vì không thể cất tiếng nên đành bỏ qua. Hắn dơ hai tay lên ý bảo Lạc Y Hoan coi bỏ y phục để mình nghỉ ngơi.

Nàng sợ hãi nhìn ra phía sau mình tìm A Phủ cầu cứu mong sao cậu ta có thể vào giúp thay y phục cho hoàng tử. Nhưng hình như tên này lại đi đâu mất đành phải nhắm mắt cố bỏ từng lớp y phục cho người.

Thiên Uy dần hai hàng lông mày quay sang nhìn Lạc Y Hoan với khuôn mặt ửng hồng liền tâm tình như tốt hơn ban nãy.

- Hoàng tử... nô tì thấy sau này nô tì sẽ chuẩn bị thức ăn cho người, cọ việc này có thể để A Phủ làm. Dù gì cũng là nam nhân với nhau....

Thiên Uy khẽ cúi người xuống như vừa tỏ vẻ không hài lòng đồng thời đe dọa nàng đang nói những gì. Lạc Y Hoan liền im bất thành tiếng, nhớ lại lời của các tỷ muội trong cung nhắc nhở, còn cả lúc nãy A Phủ có dặn bệnh tình hoàng tử không tốt liền gượng ép chấp nhận.

- Nô tì có lỗi. Sau này sẽ bên hoàng tử hầu hạ người chu đáo.

Thiên Uy bây giờ mới thật sự hài lòng. Xem như đó là lời chắc chắn của nàng. Hắn đưa tay lên xoa đầu nhẹ nhàng thay vì sẽ bảo "Ngoan lắm" làm người đứng đây đỏ mặt tía tai không biết phải ra sao liền né tránh cử chỉ thân thiết đó.

- Nô tì lui ra ngoài, hoàng tử ngon giấc ạ.

Nói xong liền đóng cửa chạy ra vài bước vỗ má, tự nhủ với lòng đây chỉ là mơ mộng. Hoàng tử Thiên Uy là người lạnh lùng, tàn nhẫn, không phải dịu dàng ấm áp như thế.

Thiên Uy nhìn hướng nàng ra ngoài cửa sổ đang đứng giữa sân nhìn trời. Ánh mắt lộ rõ sâu xa. Như thể cô ấy là ai? Mình đã gặp đâu rồi sao lại có cảm giác muốn nâng niu, dịu dàng? Thì ra ngay từ cái nhìn hôm qua, hắn đã xiêu lòng chẳng hay vì cảm giác thân thuộc? Nhưng tiếc là cô ấy là ai trong giấc mơ mà hắn hay mơ?

Hoa lê trên nhánh cây bỗng khẽ rơi xuống chìm vào yên tĩnh đêm khuya, mang cả hình ảnh nàng về bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cùng chàng đi dạo (P1)

Nắng vừa lên, A Phủ đã xách nước đến chuẩn bị giúp nàng đem vào phòng của Thiên Uy. Lạc Y Hoan chỉnh chu lại y phục rồi nhanh với thau nước.

Vừa bước vào cửa đã thấy Thiên Uy ngồi đấy đợi sẵn mình. Nàng cúi đầu đi đến đặt thau nước trên kệ bên cạnh đợi hắn rửa mặt rồi mới chu đáo giúp hắn thay y phục, sau khi chỉnh chu lại mới quý xuống nhẹ nhàng đi giày cho người.

Thiên Uy vẫn như thường lệ, lặng lẽ ra ngoài, A Phủ đã chuẩn bị trà sẵn ở bàn đá có chú chim cất tiếng hót, bên cạnh bể nước với đàn cá khẽ tung tăng ngóc đầu chào mình, những cành hoa lê cũng kính chúc hắn ngày mới tốt lành.

Lạc Y Hoan đứng sau lưng Thiên Uy một hồi cũng thì thầm với A Phủ bên cạnh.

- A Phủ, hoàng tử sáng nào cũng như thế ư?

A Phủ cười vui vẻ gật đầu. Một kẻ hầu hạ cho chủ nhân của mình, chỉ cần bên cạnh người hầu hạ chu đáo, thấy người sống nhàn hạ yên bình vậy là tốt rồi.

- Người không đi dạo hay đi đâu ư? Chẳng hạn đi luyện kiếm hay đi săn.

- Hoàng tử ngày trước thì có nhưng bây giờ không còn hứng thú nữa.

- À... - Lạc Y Hoan như chợt hiểu ra điều gì đó. Sắc khí ở đây vẫn tươi sáng nhưng sao lạnh lẽo quá. - A Phủ... hoàng tử chỉ thích hoa lê thôi sao. Muội có thể trồng thêm vài loài hoa khác ở đây được không?

A Phủ tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Lạc Y Hoan rồi nhanh chóng từ chối.

- Ta nghĩ muội không nên. Mặc dù không biết hoàng tử sao nhưng chắc hẳn không hay. Và lại Âu Nhiên công chúa cũng hay đến đây, công chúa rất thích hoa lê, nhớ may không vừa mắt của người, muội coi như khó sống.

Lạc Y Hoan chợt nuốt nước bọt khẽ gật đầu nghe theo. Chưa kịp hỏi thêm thì Âu Nhiên từ xa đã xuất hiện ở đây từ lúc nào làm hai kẻ hầu bên cạnh Thiên Uy tái mặt cúi thấp người xuống.

- Thiên Uy... huynh có muốn đi săn cùng ta, Minh Dương và Minh Lan không? Còn có cả huynh muội khác nữa. - Âu Nhiên vui vẻ đi đến bên cạnh.

Trong khi công chúa vẫn đang háo hức thì Thiên Uy lại điềm tĩnh cho cả ăn chẳng màng đến chuyện Âu Nhiên vừa nói.

Âu Nhiên ngừng nụ cười trên môi lại nhìn Thiên Uy vẫn không quan tâm đến mình, ánh mắt lộ rõ vẻ thất vọng. Trong lòng dâng lên cảm giác khó tả.

A Phủ hiểu chuyện lập tức đi đến an ủi nàng:

- Công chúa đừng buồn. Chẳng qua là chủ nhân hôm nay sức khỏe không tốt nên không có tâm trạng đi săn. Sau này bệnh tình ổn hơn, sẽ cùng công chúa đi dạo.

Âu Nhiên đưa ánh mắt hy vọng nhìn về phía Thiên Uy trông chờ điều gì đó nhưng đáp lại vẫn là thái độ lạnh nhạt của hắn.

Lạc Y Hoan thấy vậy cũng im bất thưng xót thay Âu Nhiên, không ngờ hoàng tử lại tuyệt nhiên dứt khoát như vậy. Mới nhìn qua đã biết công chúa Âu Nhiên có tình cảm với mình, không đáp trả được thứ họ muốn thì cũng tuyệt tình dứt khoát một cách đau lòng.

Âu Nhiên đi lùi về vài bước như thể giữ khoảng cách giữa mình và hắn.

- Muội chỉ muốn giúp huynh hòa nhập với mọi người. Mong sao huynh đừng cứ tự nhốt mình trong tấm cung mai. - Âu Nhiên nói với giọng như đang trách giận hắn, ánh mắt càng thể hiện rõ điều này. - Huynh đang dưỡng bệnh vậy mong huynh giữ gìn thật tốt.

Rồi cũng lặng lẽ quay mặt, trước khi đi khẽ liếc nhìn sang Lạc Y Hoan đang đứng bên cạnh. Thấy vậy nàng liền lập tức cúi đầu chào công chúa. Âu Nhiên cau mày chần chừ ngắm Lạc Y Hoan một lúc như thể có điều gì đó khó tả trong lòng nhưng cũng nhanh chóng rời đi.

Lạc Y Hoan tò mò nhìn theo cô công chúa Âu Nhiên. Suốt mấy ngày nay, có nhiều chuyện mà nàng luôn cảm thấy khó chịu. Rốt cuộc là như thế nào mà mọi người nhìn mình như thể là một người khác, ánh mắt chần chừ như đang đau lòng. Đang suy nghĩ thì trước mặt mình, bóng dáng cao lớn của người che chắn cả ánh nắng ban mai.

Hai má Lạc Y Hoan ửng hồng ngược lên nhìn. Bây giờ nhìn nàng thật e thẹn, tuyệt mỹ, rất dễ chịu. Thiên Uy vẫn ánh mắt lạnh lùng nhưng có chút lạ hơn ban nãy, không tuyệt tình, không sắc đá mà là khí chất giản dị ấm áp. Lạc Y Hoan cảm nhận được ánh mắt của hắn, trong sâu thẳm trải qua rất nhiều bi ai và vì những bi ai đó mới làm hắn trở nên yên ả qua ánh nhìn đối diện bây giờ, tựa như mặt hồ không động tĩnh.

Không biết khi hoàng tử cười, người sẽ ra sao nhỉ? Có hạnh phúc không?

Lạc Y Hoan chợt bừng tỉnh về hiện thực, sợ hãi đi lùi về sau giữ lễ nghi.

- Hoàng tử sai bảo gì nô tì ạ?

Thiên Uy chợt nhui mắt rồi cũng quay lưng đi ra ngoài, A Phủ thấy hắn đi được vài bước liền đi đến thúc vào tay của Lạc Y Hoan bảo nàng đi theo.

- Huynh bảo muội đi theo ư?

- Không phải là ta mà là hoàng tử. Sau này muội cũng nên hiểu ý của người đi. Mau mau lên, huynh còn phải quét sân, giặt giũ nữa.

Lạc Y Hoan liền cúi đầu chào A Phủ rồi nhanh chân theo sau người. Thiên Uy đi đến vườn của hoàng cung, ở đây đúng là tươi tốt lắm còn người thoải mái hơn. Nàng vừa theo sau vừa nhìn xung quanh tám tấc khen ngợi, mãi mê ngắm nhìn không để ý cũng va vào lưng của hoàng tử. Lạc Y Hoan sợ hãi giữ thăng bằng cúi đầu xin lỗi, trong lòng không khỏi run rẩy.

Thiên Uy quay lại chờ đợi Lạc Y Hoan ngược lên đối diện mình. Mãi sau nàng mới lấy lại bình tĩnh mà ngẩn mặt cười nụ cười gượng gạo.

Thiên Uy vẫn như thế nhìn nàng không nói gì. Ngược lại, Lạc Y Hoan đang cố gắng hiểu ý hắn muốn nói qua đôi mắt sâu lắng kia.

Lạc Y Hoan chợt lên tiếng:

- Nô tì mặc dù không hiểu được ý của hoàng tử nên không thể trò chuyện cùng người được. Nhưng hoàng tử yên tâm, sau này nô tì sẽ luôn bên cạnh người. - Thiên Uy dẫn hai hàng long mây ra khi nghe câu nói đó của nàng, tâm trạng vui vẻ hẳn lên, hắn tiến sát lại người Lạc Y Hoan làm kẻ đối diện phải đi lùi suýt chút nữa té xuống mặt hồ thì mới dừng lại đứng khoảng cách rất gần, chỉ đủ để nàng thở.

Lạc Y Hoan nuốt nước bọt tìm chuyện khác đánh trống lảng:

- Hoàng tử đang dưỡng bệnh, nô tì thấy thay vì người cứ ở tấm cung thì sao lại không đi dạo cho khuây khỏa, lúc trước nô tì còn chưa vào hoàng cung cuộc sống ở nhân dân mặc dù không cao sang như hoàng tộc nhưng lại giản dị và dễ chịu. Vì vậy... hoàng tử có muốn... - Lạc Y Hoan cảm thấy mình

quá nhiều lời liền im bất không dám nói hết câu sau, chuẩn bị đón nhận hình phạt cho mình.

Nàng khẽ nhắm mắt đứng im chờ đợi thì trước mặt bàn tay to lớn của Thiên Uy xòe ra. Nàng bắt ngờ nhìn lên thấy đôi môi của hắn khẽ cong lên, ánh mắt dịu dàng làm nhịp tim khẽ đập. loạn xạ.

- Hoàng tử muốn đi dạo cùng nô tì?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cùng chàng đi dạo (P2)

Lạc Y Hoan lén lút đứng dưới cây cổ thụ lớn sau bức tường cao của hoàng cung. Thiên Uy tò mò nhìn nàng đang cố gắng đẩy một bụi cây sang một bên, lỗ hổng của bức tường hiện ra. Nàng hào hứng chui qua bên kia, chưa kịp ngồi dậy đã đưa tay sang ra dấu hắn cũng chui như mình.

Thiên Uy dù gì cũng là một hoàng tử, lại còn gán mác lạnh lùng, khó tính. Nhờ ai bắt gặp được cảnh tượng này thì không biết ra sao nữa. Hắn chân chửi đứng mãi làm Lạc Y Hoan bên kia cũng sốt ruột mà lo lắng.

- Hoàng tử... - Lạc Y Hoan tiến sát lại gần bức tường khẽ gọi. - Nô tì biết là như vậy sẽ khó với người, nhưng chúng ta không thể đường đường chính chính ra khỏi hoàng cung được. Hoàng tử đang dưỡng bệnh, A Phủ biết sẽ ngăn cản, không may đến hoàng hậu biết được sẽ ảnh hưởng bao nhiêu. Cho nên mình phải đi trong lén lút, vừa được thoải mái lại còn tự do. - Lạc Y Hoan cười dịu dàng qua bên lỗ hổng nhìn Thiên Uy khuôn mặt vẫn không biến sắc.

Cuối cùng hắn cũng chui qua, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, ánh mắt lộ rõ không vui nhưng vừa thấy Lạc Y Hoan đang háo hức đành không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng.

Lạc Y Hoan chu đáo đi đến phủi quần áo cho hắn, đôi khi nàng quên mất mình thân là nô tì và chủ nhân mà bạo dạn đưa tay lên lau mặt mũi tèm nhem ban nãy của người trước mặt, không quên nở nụ cười út mắt làm Thiên Uy khẽ giật mình nhìn không ngueri, hai bên còn khẽ đỏ ửng không biết xử sự ra sao.

Lạc Y Hoan nhận ra lập tức cúi đầu nhận lỗi, trong lòng lại sợ hãi không thôi. Mãi một lúc sau thấy hoàng tử bỏ đi về phía trước mới lon ton chạy theo sau.

Nàng dắt Thiên Uy vào bên trong một hang động sâu thẳm mà trước giờ đến cả mình cũng không biết, còn có cả hoa sen giữa mặt hồ bên cạnh đường đi, xung quanh nhiều loài hoa dây leo bao vây chứa xuống làm hắn dừng chân lại ngắm nhìn không muốn rời.

Lạc Y Hoan thấy vậy, sợ rằng làm tâm trạng hắn không tốt liền đi đến ân cần hỏi han.

- Hoàng tử.... người không thấy khỏe sao? Vậy chúng ta trở về.

Chưa kịp bước đi, bàn tay to lớn của Thiên Uy đã nắm lấy, ánh mắt dâng lên điều gì đó dường như rất xúc động làm nàng không khỏi ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt của hắn.

Nàng thấy trong đó... chất chứa nhiều tâm sự, chất chứa nhiều đau buồn, chất chứa nhiều nỗi niềm, chất chứa một bóng hình nào đó.

Bỗng nhiên vụt mất, Lạc Y Hoan thoát khỏi cánh tay của hoàng tử, lập tức giữ khoảng cách luôn sợ rằng nếu có cử chỉ thân mật, e rằng sẽ ảnh hưởng cả đôi bên.

Cuối cùng Lạc Y Hoan cũng đưa Thiên Uy ra khỏi hoàng cung lạnh lẽo. Vừa tiếp xúc với cuộc sống phồn hao ở thành thị bên ngoài đã cảm nhận được sự náo nhiệt mà hoàng cung không có.

Thiên Uy đi kèm theo sau Lạc Y Hoan trong khi nàng hết chạy sang nơi này đến nơi khác ngắm từng đồ vật, ăn những cây kẹo hồ lô đỏ thắm ngọt ngọt chua chua trên tay.

- Hoàng tử, người ăn kẹo hồ lô đi. - Lạc Y Hoan đưa một cây cho hắn nhưng nhận lại chỉ là ánh mắt thờ ơ đủ hiểu rằng không muốn ăn vẫn tiếp tục đi về phía trước làm ánh mắt của nàng trừng xuống nhưng chỉ vài giây sau đã đuổi theo đuôi của hoàng tử. - Hoàng tử... tối nay ở quán trọ Thâm Xuyên có nhạc kịch, hoàng tử có muốn xem không?

Thiên Uy liền quay sang trầm luân nhìn nàng. Lạc Y Hoan gượng cười giải thích:

- Không phải nô tì hay trốn đi nên hiểu rõ đâu. Thật ra lúc chưa vào hoàng cung, nô tì cũng A Mộc hay đi dạo ở nơi đây. Nô tì rất biết phép tắc của Minh Ngọc, hoàng tử yên tâm.

Thiên Uy nhếch môi vừa định quay lưng, chiếc châm cài tóc lọt vào mắt hấn. Vừa nhìn đã thấy tinh xảo, mặc dù không đáng giá bằng đồ dùng hoàng cung nhưng đủ để hấn nhìn thì cũng có chút gì đó có giá trị.

Thiên Uy đi đến lạng lẽ ngắm một lúc mới quyết định mua nó nhưng nhìn Lạc Y Hoan mãi mê nhìn người đàn ông kia nặng hình thù của con vật bằng đất sét trên tay, không biết phải tặng như thế nào, đành bỏ vào tay áo đi đến bên cạnh nàng.

Lạc Y Hoan vừa thấy hoàng tử đến, lập tức đứng dậy cười hí hửng nhìn quán ăn gần đó.

- Hoàng tử...người có đói không? Chúng ta ăn chút gì nhé?

Thiên Uy với vẻ mặt chán chừ nhìn về hướng Lạc Y Hoan đang ngược, trong lòng không biết làm sao. Trước giờ hấn luôn kén ăn, lại khó về những món ăn ngoại trừ A Phủ hầu hạ mình mấy từ trước đến giờ thì ít ai biết rõ khẩu vị của mình.

Hấn lại nhìn chằm chằm Lạc Y Hoan coi như trả lời, e ngại nàng chẳng hiểu suy nghĩ của mình. Lạc Y Hoan thấy hoàng tử mãi chưa trả lời, liền quay sang đối diện tìm ý nghĩ.

Thật ra tiếp xúc nhiều với Thiên Uy, nàng dần học được cách thấu hiểu được đối phương bằng ánh mắt lẫn tâm trạng.

- Hoàng tử không thích cũng không sao. Nô tì chưa đói, lát chúng ta trở về hoàng cung rồi ăn cũng được.

Thiên Uy liền đưa tay lên định xoa đầu thì Lạc Y Hoan theo căn bản bước lùi vài bước giữ khoảng cách, cúi đầu không dám ngược nhìn, tay chân bỗng nhiên không còn háo hức mà chuyển sang bần rùn.

Hấn khó chịu buông tay xuống nhìn người trước mắt. Cả hai cứ đứng như thế mãi cho đến khi trời bắt giáng đổ mưa thật nhanh xuống.

Lạc Y Hoan nhanh nhẹn kéo Thiên Uy vào trước quán để trú mưa. Ai ngờ cả hai đứng nhầm phải một lều xanh có tiếng. Mama từ đâu đi ra đón khách vào trong thấy Lạc Y Hoan với y phục còn lấm tấm dính nước đang lạnh run lên. Bà cười nụ cười gian xảo ngắm nhìn nàng một lúc mới thề dứt ra. Con người này mới nhìn đã biết nhan sắc say động lòng người, đến một bà bà như mình cũng mê thì sẽ béo bở mang khách đến ki viện này lắm.

Mama liền đi đến đứng trước hai người trong khi Thiên Uy vẫn mãi mê nhìn trời mong sao cho tạnh mưa. Mama cất tiếng mật ngọt nhìn cả hai:

- Ai cha cha, hai vị khách của tôi làm sao đứng đây vậy. Hai người vào trong cái đã nào. - Mama nắm lấy tay Lạc Y Hoan, mắt thì nhìn về phía hấn. - Hum... mời vào trong.

Thiên Uy khẽ liếc sang mama vẫn đang dụ dỗ Lạc Y Hoan vào trong nghe đàn xem hát, nhanh bèn bắt lấy tay của nàng kéo về phía mình.

Lạc Y Hoan lại lần nữa phải tiếp xúc thân mật với hoàng tử, trong lòng không khỏi sợ hãi lạng lẽ rút tay ra khỏi cái bảo vệ của hấn. Thiên Uy khó chịu nắm chặt thành quyền kim nén nhìn nàng.

Mama liếc nhìn thoáng chốc lại uốn éo dụ dỗ. Mãi mới lôi được hai người này vào trong. Bà nhanh chân chọn lấy một bàn cho Thiên Uy và nàng ngồi một góc ít ai biết lấy mà còn vừa đủ tầm mắt nhìn sân khấu.

- A Cao mau mau dọn thức ăn cho hai vị khách nhà ta nào. - Bà cười vui vẻ gọi tiểu nhị đang bận bịu với thứv ăn trên tay đang phục vụ khách. - Hai vị đợi chốc lát nhé. Sẽ có các cô gái đàn hát, thức ăn sẽ ra ngay. Ai ya, trời đang mưa hai vị đừng vội, mau mau ở lại đây đã. Đợi trời tạnh rồi hãy rời đi. - Bà bà e thẹn lấy khăn che đi đôi môi đang nhếch lên nhìn Lạc Y Hoan. Chưa rời đi đã bị ánh mắt sắc nhọn của Thiên Uy cảnh cáo làm nụ cười của bà khựng lại, ánh mắt hơi ái ngại liền rời đi.

Trái lại với tâm trạng buồn bực của mình, Lạc Y Hoan lại vui vẻ ngược nhìn trông chờ sân khấu chuẩn bị với vài bản đàn ca mà mọi người đang say mê chờ đợi. Mưa mỗi lúc một lớn hơn, trời mỗi lúc tối dần. Trong khi bên ngoài hoàng cung đang trời từng giờ còn yên bình thì ở tẩm cung của hấn, hoàng hậu lo lắng đi qua lại ngắm chờ A Phủ đang đi tìm hoàng tử trở về. Trong lòng không khỏi sốt ruột, vừa đang dưỡng bệnh lại mắc phải mưa lớn, e là sẽ không tốt cho sức khỏe.

- Các người... các người mau mau cử thêm người để đi tìm hoàng tử về đây. Ta không yên tâm. - Hoàng hậu bỗng nhiên ôm ngực khó thở, nô tì hai bên liền đi đến đỡ người. - Sao ta cứ có cảm giác, thằng bé đang gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nguy hiểm ở lều xanh

Thiên Uy mơ màng mở mắt đã thấy khung màn hai bên kéo xuống, chiếc giường chật chội làm hấn tròn mắt nhìn xung quanh. Bên ngoài rèm, một mỹ nữ đang soi gương chỉnh chu lại tóc tai của mình bật cười khúc khích.

- Thiếu gia tỉnh rồi à. Thiếu gia... mama bảo ta đến hầu hạ người. Ai ya, thiếu gia ban này say quá, tiểu nữ chẳng dám làm phiền, đợi người tỉnh dậy mới dễ dàng cùng nhau... -Nữ nhi chủ động đến bên cạnh hắn, để lộ cả bờ vai trắng ngần đang khiêu khích.

Thiên Uy không những không bận tâm mà còn tức giận thêm, ánh mắt như lửa đốt kia làm tiểu nữ bên cạnh bỗng nhiên nuốt nước bọt không dám nói thêm lời nào nữa.

Chưa kịp đứng dậy đã bị hắn bóp cổ đến chết nghẹt khó khăn cầu xin.

- Mong thiếu gia tha tội, tiểu nữ....tiểu nữ cũng chỉ là làm theo lời của mama thôi.... mong thiếu gia tha mạng. - Nữ nhi cầm lấy tay cố gắng vùng vẫy.

Thiên Uy nổi cả gân xanh ném thân hình bé nhỏ kia vào góc giường. Cô ả vừa thoát được liên sợ hãi ôm chần trên giường che đi khuôn mặt biến sắc của mình.

Hắn nhanh chân đạp cửa bước ra với nỗi lo lắng trong lòng, nước sôi trong người như đang muốn vỡ tung ra,gặp được phòng nào là phòng đấy coi như nát cả,có kẻ đang ôm hôn hít, hay đang cời bỏ từng lớp y phục, thậm chí đã trần hết cả người thấy hắn đứng đờng đờng bước vào với sát khí hơn cả Diêm Vương kia cũng hoảng loạn ngừng lại hành động của mình mà tìm chỗ nấp.

Thiên Uy cuối cùng cũng không chịu nổi khi cứ mãi tìm từng phòng mà vẫn không thấy bóng dáng cô ấy đâu, liền một mạch đi đến nơi mama của kí viện đang bận bịu ngon ngọt với khách.

- Ai ya...ngài lại đến ư? Cảm tạ quá, tôi sẽ gọi A Cao chuẩn bị phòng cho ngài. Ái Mạn đang chuẩn bị đấy. Cô ấy chờ mỗi ngài thôi à. - Chỉ nói mấy câu mà người đàn ông già kia đã nhét vào tay mama vài ngân lượng làm miệng không ngừng sung sướng mà tấm tắc khen. Lại thêm một vị khách nữa đến mama nhanh chân đi đến để đón tiếp thì bị Thiên Uy chặn lại, ánh mắt trừng lên nhìn bà làm ai cũng phải khiếp sợ.

Trong khi Thiên Uy phải đối mặt với biết bao nhiêu thứ thì Lạc Y Hoan đang bị giam giữ trong căn nhà kho của kí viện, tay chân bị trói, miệng cũng bị bịt lại chặt không cử động được. Không ngừng tưởng nước mắt trong nỗi sợ hãi.

Ban này chính mama kia đã bỏ thuốc mê vào trà và thức ăn của hai người, song Thiên Uy một mực không ăn thì Lạc Y Hoan lại vui vẻ ăn thức ăn ở đây, thấy Thiên Uy không ăn chỉ chăm chú nhìn mình, nàng bỏ bữa xuống cảm thấy không thoải mái liền rót cho hắn ly trà còn nóng.

Thiên Uy biết mình vừa làm cho khoảng cách của hai người thêm gượng gạo, liền nhìn ly trà mà nàng vừa rót đánh miễn cưỡng uống. Ai ngờ cả hai chưa đến mười phút đã gục ngã trên bàn.

Lạc Y Hoan sợ hãi không dám nghĩ đến chuyện tiếp theo, chỉ cầu mong Thiên Uy vẫn an toàn, sức khỏe không ảnh hưởng. Nếu lần này mà làm Thiên Uy thêm bệnh tình, e là mạng nhỏ này khó giữ. Nàng cố gắng cời trối, rít lệ tiếng kêu.

Chưa kịp có người đến cứu thì đã bị mấy tên lính mở cửa ra cười dâm dăng nhìn mình thêm thương mặc dù đây là của mama mới xử lý được.

- Mày có nghĩ chúng ta nên chén trước khi trả lại cho mama không?

- Sao? Nhưng cô ta còn trong trắng. Mama muốn bán với giá cao.

- Thì cũng chỉ là sò soạng thử hàng bên ngoài thôi cơ mà.

Hai tên nhìn nhau cười gian ác,Lạc Y Hoan nghe xong liền toát mồ hôi lạnh lếch về phía sau khó thở mếu máo gào lên.

Thiên Uy đi đến,mama lui dần về phía sau. Thấy khách ở sau lưng đang nhần nhỏ,bà nhanh tay ra dấu cho A Kiều đến kéo khách lên lầu. Giải quyết vị đại gia kia rồi mới quay về Thiên Uy vẫn sát khí đùng đùng đứng đó. Bà nuốt nước bọt cố gắng lấy lại tinh thần đi đến vỗ vai Thiên Uy.

- Vị thiếu gia khôi ngô này chớ nóng tính.- Mọi cô gái từ xung quanh cho đến trên lầu nhìn hắn say mê với vẻ đẹp khắc họa đó mà cười khúc khích.- Người chắc hẳn đang muốn tìm lại vợ mình, ầy nam nhi năm thế bảy thiệp là chuyện thường. Để tôi bảo cô nào đó hầu hạ người chu đáo rồi chúng ta tính tiếp với người vợ kia nhé... A Duân... - Mama chưa kịp nói hết câu thì thanh kiếm sắt nhọn đã kề cổ bà. Mọi người trong kí viện liền nín thở nhìn chàng trai tuyệt mỹ năm ấy oai phong đang chuẩn bị cướp đi tính mạng bà đã xế già. -Uầy... thiếu gia sao phải như thế. - Bà nhẹ đẩy nhẹ thanh kiếm sang một chút mới dám thở. -Cô vợ xinh đẹp của thiếu gia,mama nghĩ như thế này. Dù gì cũng đã là vợ chồng, tình nghĩa cũng đã có,chi bằng lấy người khác,còn cô ấy.... - Mama cười gian xảo. -Ba trăm lượng bạc người thấy thế nào.

Thiên Uy lạnh lùng nhìn bà. Mama dơ năm ngón tay lên ra ý là năm trăm. Bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng "xẹt",cả năm ngón tay của mama rơi xuống đất.

Mọi người trong kí viện há hốc mồm sợ hãi nhìn Thiên Uy vẫn sắc thái không đổi chia kiếm vào bà.

Ban này còn nhẹ nhàng mặt ngọt, mama đau đớn cả nước mắt ôm lấy cánh tay chưa chút hét lên,nhìn A Cao:

-Người đâu, xử tên khốn này cho ta.

Lập tức vài người cao to ngang ngạnh đứng xung quanh hắn,người cầm gậy,người cầm kiếm xông lên.

Thiên Uy đi lùi lại lấy đà một bước từ trên bay xuống đứng lên bàn ăn, thấy ông đưa ở dưới chân, nhẹ nhàng hất lên nhắm thẳng vào từng người mà cho từng chiếc đũa bay xuyên qua bàn tay với nội công thâm hậu.

Mọi người xung quanh có kẻ hết lời khen ngợi tài nghệ võ công của hấn, có người sợ hãi với cảnh tượng trước mắt.

Chưa dừng đến đó, vài tên không bị ăn đòn hay khốc thiết ở đó liền xông lên cũng bị Thiên Uy cho vài nhát chết không kịp thở trước mặt.

Mama thấy cảnh tượng này không dám la hét vì đau đớn, cầm nín nuốt vào bên trong nhìn người trước mắt đi đến lần nữa chia kiếm vào mặt mình.

- Nhà... nhà... nhà kho phía sau. Cô ấy còn nguyên vẹn, tôi chưa làm gì cả. - Mama dứt lời, Thiên Uy không ngần ngại thẳng tay tước đi mạng sống của mama kia.

Hấn không thèm nhìn lại vũng máu vừa rồi, liền nhanh chân chạy một mạch ra phía sau. Tuy không cất tiếng nói được nhưng tai hấn đã bắt gặp được tiếng rít lên ở phía trước. Còn cả tiếng cười dâm dề của hai gã đàn ông đang tiến đến xé bỏ y phục của nàng. Lạc Y Hoan nước mắt tuông rơi phản kháng nhìn ra bầu trời ngoài cửa, ai đó hãy đến cứu tôi.

Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh của hấn, hình ảnh người khôi ngô tuấn tú nhưng lạnh lùng khó gần sẽ đến cứu mình. Nhưng có lẽ đó là hy vọng mong manh. Bởi vì một hoàng tử và một nô tì. Làm sao có thể vì mình mà bận tâm đến cứu, biết đâu chàng đã trở về hoàng cung mà yên giấc. Lạc Y Hoan lực yếu ớt tuông trào.

Nhưng trước khi nhắm mắt mặc kệ số phận, nàng thấy hình ảnh cao ngạo đó hiện lên trước mắt, nàng thấy hấn đang đến gần mình, nàng cảm giác không ai còn đụng chạm đến người mình nữa, y phục rách rưới, gió lùa vào làm thân hình bé nhỏ run lên vì lạnh.

Thiên Uy đi đến ôm chầm Lạc Y Hoan vào lòng sưởi ấm. Nàng vừa sợ hãi, vừa lo lắng, vừa cảm thấy hạnh phúc, vừa ảm áp mãi như vậy. Thiên Uy cúi trời, tháo buộc miệng ra khỏi nàng. Hai bên môi nàng tím lên vì vết trời quá chặt, thân hình cũng trở nên dơ bẩn trong lòng hấn.

- Hoàng tử... cảm ơn người. - Nàng ngán nước, thì ra hoàng tử Thiên Uy không phải là người lạnh lùng như người ta nói. Thiên Uy run rẩy lau khô nước mắt trên gương mặt nàng. - Hoàng tử không sao chứ? Nô tì làm phiền ngài quá, sau này chắc không đền đáp nổi ơn này. - Thiên Uy nắm chặt lấy tay nàng, rồi nhẹ nhàng nhắc bổng bế đi. Lạc Y Hoan yếu ớt mơ màng đi ra khỏi ki viện, trước khi ra khỏi cửa, bắt gặp cảnh tượng tanh mùi máu, nhiều xác còn nằm hiu quạnh trước mắt. Thiên Uy liền lấy tay áo che đi ánh nhìn của Lạc Y Hoan lặng lẽ ra về.

Lạc Y Hoan khẽ rơi nước mắt hai bên không dám, nói đúng hơn là không thể phản kháng lại điều trước mắt. Nếu như thế này mà trở về hoàng cung, mọi người sẽ nghĩ hoàng tử như thế nào đây?

Tại sao? Tại sao lại đối xử với mình dịu dàng như vậy trong khi tất cả mọi người lại trở thành vũng máu không thương tiếc?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mẫn Viên Viên trở về

Lạc Y Hoan mỗi một dần dần mở mắt, nắng mặt trời đã lên đỉnh đầu. Nàng khẽ lấy tay chống, một tay che nửa mặt khó khăn nhìn xung quanh.

A Mộc đi vào với bát cháo còn nóng hổi, thấy nàng đã tỉnh suốt một ngày liền, mừng rỡ chạy đến.

- Hoan tỷ, cuối cùng tỷ cũng tỉnh rồi. Muội cứ lo tỷ suốt. - A Mộc cầm bát cháo đưa đến gần. - A Mộc mặc dù nấu ăn không ngon, mong tỷ bỏ qua ăn một chút.

Lạc Y Hoan cố gắng bình tĩnh nhớ lại ngày hôm trước xảy ra chuyện gì liền giật mình hoảng hốt nắm lấy tay A Mộc, mặt lộ rõ nỗi sợ trong lòng.

- A Mộc.... hoàng tử... nhị hoàng tử... người có làm sao không?

A Mộc chần chừ không dám nói tình hình bây giờ chỉ nói hôm trước, trời lâm râm đổ mưa, mọi người đang trở về phòng nghỉ ngơi thì hoàng tử từ đâu xuất hiện làm ai nấy cũng hoảng sợ chưa kịp chỉnh chu lại đã đứng xếp hàng chào hỏi. Hấn không quan tâm bao ánh mắt đang tò mò nhìn người trong lòng mình đang bế đi. Dừng đến cửa phòng của A Mộc liền đi vào nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, đắp chăn kín cả người trước mặt, còn đứng một lúc nhìn cô ấy chừng nào ổn định lại mới rời đi.

- Rồi sao nữa. Bây giờ hoàng tử ra sao rồi? A Mộc muội mau nói cho ta biết đi. - Lạc Y Hoan hoảng loạn không đợi được nữa đành xò giày chạy ra phòng. Không may gặp hai vị công chúa Minh Dương và Minh Lan đã đứng trước mặt mình từ lúc nào, ánh mắt không khỏi đang bức tức.

- Người là con nô tì lần trước đã dụ dỗ nhị hoàng tử ra ngoài đi dạo đúng chứ? - Minh Dương chưa chút gắt lên.

Lạc Y Hoan run rẩy nuốt nước bọt không thể mở miệng nhìn, ánh mắt chột đỏ hoe. Như vậy chắc hẳn Thiên Uy hoàng tử đã gặp phải rắc rối.

Minh Lan khẽ liếc nhìn tên cận vệ bên cạnh. Lập tức thân hình bé nhỏ của nàng bị tên kia lôi đi. A Mộc hốt hoảng chạy theo sau bọn họ. Để lại bao ánh

mắt đang nhìn.

Lạc Y Hoan bị lôi đến cây cổ thụ lớn lúc trước, dây thừng đã buộc sẵn ở đó. Hai tay nàng vắt chéo trời xiết lại làm cánh hoa trắng nõn yếu ớt đỏ lên vì vết hằn.

Một nô tì đứng bên cạnh Minh Dương đưa lên dây roi đã lâu không nhìn thấy. Chưa kịp dơ đòn xuống thì Minh Lan đã đưa tay ra:

- Để ta.

Mọi người ai nấy cũng ngạc nhiên nhìn Minh Lan đang chuẩn bị dùng hình phạt với một nô tì không đáng đụng tay đụng chân bởi trước giờ Minh Lan vốn nổi tiếng là hiền dịu, ít quan tâm đến chuyện rôm rả ở hoàng cung. Nhưng vừa nghe một nô tì lại có thể kéo được Thiên Uy hoàng tử đi dạo thì vô cùng kích động.

Minh Dương nhếch môi đưa roi cho Minh Lan đang hằm hằm tức ngầm trong lòng.

Rắc.... rắc...rắc...

Tiếng đòn vang lên chạm vào da thịt được bao bọc bởi lớp y phục mỏng bên ngoài. Lạc Y Hoan chảy dài hai hàng nước mắt cắn chặt môi không dám lớn tiếng.

Minh Lan dừng một lúc, ánh mắt không khỏi trào dâng:

- Được... con tiện tì, để coi ngươi chịu đựng được đến đâu.

Minh Dương chợt khẽ liếc sang Minh Lan đang tức tốc ra tay, trong lòng dè chừng con người này. Phải chăng tỷ ta đang rất tức giận vì Thiên Uy hoàng tử?

A Mộc há hốc mồm không suy nghĩ nhiều liền nghĩ đến người có thể cứu Lạc Y Hoan chỉ có là nhị hoàng tử, tức tốc chạy đến tẩm cung. Nhưng đi được nửa đường và phải Thiên Khải đại hoàng tử đang luyện kiếm trở về tẩm cung mình. Anh thấy đáng về hốt hoảng đó không khỏi tò mò.

- Có chuyện gì mà ngươi mất mũi để đâu và phải ta thế hả?

A Mộc run rẩy ngược lên nhìn Thiên Khải vẫn đang lạnh lùng:

- Nô tì xin lỗi ngài. Mong ngài thứ lỗi. Tại Hoan tỷ đang bị công chúa phạt bằng roi nên nô tì đi tìm nhị hoàng tử cầu cứu.

- Trách phạt? -Thiên Khải nhếch nửa môi khinh bỉ. - Hiện giờ nhị hoàng tử không thể ra tẩm cung,ta sẽ đến đó xem sao. - Vừa nghe cái tên Lạc Y Hoan kia, trong lòng liền cảm thấy thú vị bước đi thật nhanh.

A Mộc hết lần này đến lần khác phải tròn mắt nhìn đại hoàng tử oai phong lẫm liệt kia cũng có hứng thú với mấy chuyện này. Nhưng vẫn im lặng theo người phía trước.

Vừa đến nơi đã thấy thân hình đầy máu me của Lạc Y Hoan như vừa trút linh hồn ra thân xác, ánh mắt yếu ớt đang tìm kiếm bóng hình nào đó nhưng không xuất hiện lần nữa. Hơi thở như vừa ngắt vừa ra khiến câu nói của nàng không rõ ràng.

- Hoàng tử Thiên Uy.... hoàng tử....

Thiên Khải vòng tay ra sau lưng chột nheo mắt nhìn nàng với nỗi say mê khó cưỡng. Càng nhìn nàng ta thật càng giống, càng nhìn nàng ta thật cuốn hút. Có cả Âu Nhiên công chúa cũng đến xem Minh Lan ngày thờ của hoàng cung ra tay xử phạt,còn không ngần ngại kêu trả ra ngồi thưởng thức.

- Mới sáng ra đã có kịch xem, lâu rồi hoàng cung này mới có trò vui đến vậy.

Thiên Khải nghe tiếng mĩa mai của Âu Nhiên gần đó trong lòng dâng lên cảm giác khó tả. Anh đang định bước ra bắt lấy cánh tay của Minh Lan đang đánh mạnh vào Lạc Y Hoan lần nữa, nếu lần này Lạc Y Hoan không chịu được chắc sẽ nằm liệt giường suốt vài tháng,cây roi mà Minh Lan cầm trên tay trước giờ không phải là điều dễ phạt là phạt, hầu hết người bị toàn là kẻ quý tộc. Chẳng hạn như Thiên Uy ngày trước. Nhưng anh chưa kịp cất thì từ xa, một bàn tay lạnh ngắt đã bắt lấy tay Minh Lan lại khiến nàng đang tức giận quay sang tính quát mắng thì bất gặp ánh mắt của người đối diện liền trở về đáng vẻ rụt rè.

Mọi người ở đó cũng cúi đầu xuống. Âu Nhiên cũng phải dừng chén trà giữa không trung, Minh Dương lấy khăn tay che miệng đang cười nhếch mĩa mai, Thiên Khải phút chốc ngạc nhiên cũng lấy lại thần thái ban đầu, đứng đó xem thêm kịch hay.

- Minh Lan đây sao? Ngày trước ta thấy muội là một nữ nhi dịu dàng của Minh Ngọc, sao bây giờ lại ra nông nổi như thế này? -Công chúa vừa cất tiếng mọi nô tì lẫn cận vệ liền cúi người chào một tiếng đồng thanh. - Vì chuyện gì mà làm muội kích động quá vậy?

Minh Lan lấy lại phong độ giật tay ra khỏi bàn tay lạnh buốt của người trước mặt chẳng buồn liếc nhìn Lạc Y Hoan đang sống dở chết dở kia.

- Mẫn Viên Viên tỷ đột ngột trở về. Có chuyện gì làm tỷ hứng thú lại Minh Ngọc này sao?

Chương 31: Tách rời

Mẫn Viên Viên nhếch môi nhìn Minh Lan với ánh mắt đỏ ngầu. Cô sai cận vệ bên cạnh cời trói cho Lạc Y Hoan, còn chưa cời đã bị Minh Lan ngăn lại. Tình thế khó xử này làm ai cũng không biết nên về phía nào. Thiên Khải này giờ đứng xem tình hình, xem ra chỉ có mình lên tiếng là tốt nhất.

- Cời trói đi.

Minh Lan chuyển ánh mắt sang Thiên Khải với vẻ ngạc nhiên.

- A Mộc, diu nô tì này về phòng đi. - A Mộc nghe câu nói đó mừng rỡ cúi đầu tiếp nhận diu Lạc Y Hoan yếu ớt trở về.

- Đại sư huynh hôm nay cũng bận rộn vậy sao? - Minh Lan ném nổi tức vào lòng bàn tay đang cầm roi.

Âu Nhiên đặt chén trà lên bàn ngay thơ đi đến tỏ sắc mặt vui vẻ nhìn Mẫn Viên Viên vẫn điềm tĩnh nhìn Minh Lan.

- Viên Viên tỷ trở về đột ngột quá. Chắc là hoàng thượng sẽ vui lắm, người sẽ mở tiệc cho xem. Viên tỷ... tỷ trở về tẩm cung nghỉ ngơi, tối nay chúng ta trò chuyện.

- Được. - Mẫn Viên Viên quay lưng rời đi, ánh mắt tỏ ra khinh bỉ không buồn liếc lại.

Minh Dương bỏ khăn tay xuống nhìn Âu Nhiên nhún vai cười mỉa mai về phía Minh Lan.

- Muội đang hỏi huynh đấy? - Giọng Minh Lan không còn tức giận như trước nhưng gắt lên.

Thiên Khải vòng tay ra sau lưng thờ ơ trả lời:

- Chẳng phải Lan Lan cũng bận rộn mà. Đến muội còn bận tâm về chuyện này thì ta sao không khỏi tò mò chứ.

Minh Dương này giờ không lên tiếng thấy căng thẳng liền xoa dịu cả hai.

- Đại huynh chỉ là không muốn làm khó tình thế ban này mà thôi. Lan tỷ cũng đừng bận tâm như vậy. Chỉ là một tiện tì làm ảnh hưởng đến nhị sư huynh, sau này hoàng hậu sẽ có cách trị khác.

Âu Nhiên bữu môi quan sát sắc thái của Minh Lan. Từ ánh mắt đỏ ngầu cũng nguôi dần, lại trở về cái ánh nhìn dịu dàng ban đầu. Trong lòng bắt đầu cảm thấy lo ngại cô công chúa này. Nếu Minh Lan cũng đề mắt đến Thiên Uy hoàng tử thì e là khó đối diện, trong đầu Âu Nhiên bỗng nổi lên ý định mới.

Thiên Khải lấy cây roi từ trong tay của Minh Lan ra đưa cho cận vệ bên cạnh cất vào chỗ cũ. Đến cả roi phạt cũng lấy ra để xử lý thì coi về hai cô công chúa này như đang cố tình trút con tức lên nô tì kia. Cũng may Mẫn Viên Viên trở về, nhưng cô ấy sao lại trở về đột ngột như vậy, phải chăng nước láng giềng đang có chuyện gì hay là lại liên quan đến nhị hoàng tử? Nhưng chung quy lại cuối cùng thì Mẫn Viên Viên vẫn có tiếng nói ở hoàng cung này, đặc biệt là đối với hoàng thượng, ai trong nơi này đều biết hai thân phận rõ ràng không nên đụng đến. Thứ nhất, người mà hoàng thượng yêu thương nhất là Mẫn Viên Viên, cho dù quan thần, hoàng hậu, hoàng tử lẫn công chúa hay thậm chí là thái hậu có không vui thì cũng bằng không. Thứ hai, người mà ai ai cũng phải kiêng nể vài phần là Cận Lam hoàng tử Hường Ngọc, hay còn biết là Thiên Uy nhị hoàng tử. Thái hậu không những yêu thương mà còn đặt hết tâm huyết, dành những điều tốt của hôm nay cho hấn đến mọi người ai cũng phải ganh tị.

- Muội không đấu lại Mẫn Viên Viên đâu.

Minh Lan nghe xong thần thái không ổn liền lui về tẩm cung của mình, Thiên Khải cũng rời đi, chỉ còn hai bóng dáng của công chúa đang đứng đối diện nhau.

Minh Dương bề ngoài có vẻ con nít một chút nhưng thân tâm không hề ngây thơ như con nít vừa chập chững biết suy nghĩ làm cho đối phương nhìn vào đã thấy con người này vốn đã khinh rẻ người khác trong mắt trong khi Âu Nhiên lại có vẻ của một cô gái vừa đến độ nở hoa mặc dù tâm hồn vẫn được người khác nhìn vào bằng suy nghĩ trong sáng thì lại một mặt khác nham hiểm theo cách đứng dưới bóng người ta mà tiếp thêm dầu vào lửa. Ở chốn hoàng cung này, không mưu mô không thể tồn tại.

Thiên Uy ngồi ở giường đã hơn một ngày không chớp mắt. Y phục vẫn như thế, vẫn chưa ai hầu hạ cời bỏ. Mặc dù Lạc Y Hoan chỉ mới hầu hạ hấn được vài ngày nhưng cách thay y phục làm hấn hiểu rõ được, ngay từ đầu chỉ mình nâng và không thể ai khác có thể dịu dàng, mang đến cảm giác an toàn với mình như thể được.

A Phù lo lắng với thau nước đặt bên cạnh chủ nhân đợi ngài rửa mặt. Chưa kịp nhìn sang, từ bên ngoài hoàng hậu đã bước vào với ánh mắt lo lắng pha chút tức giận nhìn.

- Thiên Uy... con vẫn thần thờ như thế ư? Chẳng nào con mới thay đổi? Sao ta cứ mãi lo lắng cho con như thế này. Mau mau bình tĩnh lại, dưỡng bệnh rồi còn làm cánh tay đắc lực cho phụ hoàng như ngày ấy... - Bà đi đến ngồi bên cạnh nắm lấy tay hấn nghẹn ngào. - Mẫu hậu biết con từ bé chịu nhiều thiệt thòi, thiếu thốn tình thương. Thiên Uy à... bây giờ chúng ta ở bên nhau rồi, con ở bên mẫu hậu rồi....chúng ta bắt đầu lại, sống như ngày trước. - Thấy Thiên Uy vẫn lạnh lùng không nói năng gì, bà chạnh lòng nhớ lại khoảng thời gian trước, lúc ấy cũng như bây giờ. Cho dù nói như thế nào hấn cũng ngồi đó bất thần không nói năng gì cho đến năm năm sau cũng không mở lời, thậm chí là một tiếng thở dài. - Thiên Uy... đã năm năm rồi, con có thể gạt bỏ mà nói chuyện với ta không?

A Phủ khẽ đau lòng đỏ hoe mắt nhìn hoàng tử vẫn sắc thái không muốn cất lời. Liên đau lòng thay:

- Hoàng hậu... người đừng buồn, sau này hoàng tử sẽ khỏi bệnh thôi.

Hoàng hậu chấm giọt nước mắt trên bờ mi. Nhìn nô tì bên cạnh ra lệnh. Nô tì cúi đầu đi ra rồi vào lại với hai nô tì bên cạnh vừa được bà cân nhắc, kĩ lưỡng chọn ra đến để phục vụ đứa con trai duy nhất của mình.

- Thiên Uy... mẫu hậu cử đến hai người nô tì khác để hầu hạ con. Nơi này lạnh lẽo quá, không như tẩm cung của các huynh đệ tỷ muội khác, sau này sẽ có đông đủ người, sẽ ấm áp hơn.

Thiên Uy sát khí ngược lên nhìn hai nô tì trước mắt, vừa lướt qua đã thấy ngựa mất, đặng đặng nắm thành quyền làm đối phương run rẩy không dám nhìn thẳng vào mình. Hoàng hậu thấy vậy nắm lấy tay trấn an.

- Thiên Uy... hai nô tì này hầu hạ chu đáo, con không nên như vậy. Sau này, con ở tẩm cung dưỡng bệnh, chẳng nào thái y bảo con ổn định rồi hấn ra ngoài. - Cũng như đây chính là việc hoàng hậu ra lệnh cho cận vệ bên ngoài canh giữ không cho hoàng tử rời tẩm cung, chú tâm dưỡng bệnh của mình.

Vừa ra khỏi tẩm cung, đi được quãng đường, Thiên Uy đã tổng hai nô tì mà mẫu hậu mình mang đến ra ngoài không thương tiếc, những tên cận vệ bên cạnh thấy vậy cũng xanh mặt không dám lại gần. Thiên Uy đảo mắt nhìn một lượt làm mọi người như sắp đi gặp Diêm Vương, tự ý rút lui không dám đến gần tẩm cung Thiên Uy dù chỉ là nửa bước.

Mẫn Viên Viên từ xa nhìn thấy cảnh tượng này, lòng trùng xuống một lúc mới đi đến đối diện hấn.

- Nhị hoàng tử, lâu rồi không đến thăm người.

Thiên Uy định quay lưng vào trong nghe giọng quen thuộc, không buồn quay lại dứt khoát đi vào bởi nếu hấn mà quay lại e là Viên Viên không khác gì bọn người ban nãy.

A Phủ liền đi đến tạ lỗi thay hoàng tử, con người này ở bên hoàng tử lâu như vậy cũng biết rất nhiều điều, con hiểu rõ tâm trạng của chủ nhân, Mẫn Viên Viên quả thật rất thích cậu ta.

- Được rồi, vẫn là người nói giúp hoàng tử. - Mẫn Viên Viên nhẹ nhàng đặt tay lên vai làm A Phủ không khỏi xúc động. - Nhờ người nhắc lại với hoàng tử, nô tì đó không sao cả. Sau này sẽ không đến đây hầu hạ người nữa, mong hoàng tử cũng đừng vì thế mà ảnh hưởng đến tâm trạng.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhớ nàng ấy

Thái hậu nghe chuyện xảy ra hôm trước trong lòng vừa không vui vừa lo lắng cho Thiên Uy, lập tức sai người gọi hấn vào cung.

Mặc dù không có tâm trạng nhưng chỉ ít cũng phải đến hỏi thăm thái hậu. Dù gì trong hoàng cung này, bà là người yêu thương hấn nhất, cũng là người đứng ra bảo vệ mỗi lần hoàng thượng muốn thúc đẩy hấn ra khỏi Minh Ngọc này.

- Thiên Uy... sức khỏe con dạo này ổn chứ? - Thái hậu miễn lễ nhìn hấn đang cúi đầu lễ phép đối diện mình. Hấn đáp lại cái mỉm cười nhẹ nhàng làm lòng bà cũng yên tâm phần nào. Đặt chén trà xuống, bà vỗ bên cạnh chỗ mình bảo hấn đi đến ngồi cạnh. Vẫn như lúc nhỏ, ân cần đó làm hấn cảm động trong lòng. Bà nắm tay.

- Thiên Uy, ta cũng đã sắp sang tuổi già rồi. Không biết khi ta nhắm mắt, con sẽ như thế nào nữa.

Lòng chợt trùng xuống nhìn thái hậu với những nếp nhăn trên mặt.

- Thiên Uy, trong các hoàng tử, công chúa. Ta thương con nhất, mong rằng sau này con sẽ trở thành một đấng minh quân tương lai giúp Minh Ngọc trở nên tươi đẹp hơn.

Hấn nghĩ ngợi điều gì đó rồi cũng mỉm cười nhìn bà coi như đồng ý với tâm niệm này. Không biết sau này sẽ ra sao, nhưng tuyệt đối không được phụ

lòng người bà trước mặt.

- Ta rất tin tưởng con. Sau này ta sẽ dành tất cả thứ tốt đẹp cho con, sẽ không phải để con đi buôn ba cầu thực ở nước khác nữa. Thiên Uy, ta tính cả rồi, bây giờ muốn đưa con lên làm điện hạ không phải không dễ dàng, trước hết con hãy dưỡng bệnh, dù gì con cũng đã là Cận Lam hoàng tử Hưởng Ngọc. Khi con khỏe hẳn, ta sẽ chọn cho con một công chúa ở một đất nước hùng mạnh kết duyên, cả hai cùng nhau chung sống, trị vì nơi này, còn hạ sinh cho ta cháu để bế bồng nữa. Con thấy sao?

Hắn nghe xong liền thụt tay lại không dám nhìn vào ánh mắt đặt niềm tin ở bà. Điều này thật sự hắn chưa nghĩ đến. Một mực vẫn nghĩ mình sẽ như thế mãi, bởi vì trong lòng không thể để ai bước vào, bởi vì nơi đó còn tình nặng với hình bóng kia.

Thiên Uy trở về tẩm cung để lại niềm thất vọng của thái hậu ở đó. Bà tin chắc sau này đứa cháu mà bà mong mỏi nhất sẽ đổi ý, hoàn thành tâm nguyện. Nhưng chẳng một ai hiểu được, ngay từ đầu hắn đã không có ý định sẽ trở thành một bề hạ đáng mình quân, oai hùng ngồi ngai vàng trị vì nhân dân. Hắn chỉ muốn một lòng, một cuộc sống bình dị nhất, tự do nhất, hạnh phúc nhất.

Ánh trăng soi sáng khuôn mặt nặng trĩu, ánh mắt chàng muốn nói, sao chỉ mình trăng thấy, chỉ mình trăng thấu. Người con gái đó mỗi đêm cứ hiện về trong giấc mơ hắn, cùng hắn cười, cùng hắn khóc, cùng hắn hận cuộc đời này.

Gửi lại mùa hoa nở

Khi cơn mưa vừa khuất

Sau hiên trời nắng rọi

Cứ ngỡ là thiên đường

Cứ ngỡ là gặp nàng

Nhưng sao không thể...bởi

Sương phùn còn đọng lại.

Nhưng sao ta không thể chạm vào nàng, không thể đến gần nàng hơn. Bởi vì ta đã không thể giữ lời, rằng sẽ cùng nàng trở về, cùng nàng sống cuộc sống mà cả hai cùng khao khát.

Trong tiềm thức, giọt nước mắt ở khóe mi mặn mà chua chát rơi khẽ.

Lạc Y Hoan ngồi bên con suối nhỏ sau hoàng cung, ánh trăng rọi khuôn mặt mỹ lệ của cô gái mình mảy vết thương.

Nước mắt bỗng nhiên ngăn lệ ở bờ mi, nàng khẽ cúi đầu xuống nhìn dòng suối chảy cũng là lúc những giọt nước kia lặng lẽ theo hướng mà rơi. Chính Lạc Y Hoan cũng không hiểu vì sao lại đau buồn đến nỗi rơi nước mắt như vậy. Nhưng không thể phủ nhận, trong tâm trí mình luôn xuất hiện hình ảnh của Thiên Uy hoàng tử, đến cả trong mơ cũng thấy chàng, không phải vì quá thương nhớ mà là dường như chàng đã hiện diện trong ta từ rất lâu rồi.

Thiên Khải nhẹ nhàng đi đến sau lưng nhìn bờ vai đầy buồn tủi của nàng. Anh định đưa đặt lên vai nhưng chưa kịp thì nàng đã quay lại. Thiên Khải thấy giọt nước còn ướt trên má của Lạc Y Hoan, chợt khẽ nhu mày thu lại bàn tay lạnh buốt của mình.

Lạc Y Hoan giật mình thấy anh đứng đấy từ lúc nào, nhanh lau đi nước mắt cúi đầu.

- Đại hoàng tử, đêm hôm người ra đây có việc gì ạ?

Thiên Khải liếc nhìn nàng nhếch môi:

- Thế người đêm hôm ra đây làm gì?

Lạc Y Hoan không biết nói gì liền cúi đầu trầm lặng. Thiên Khải liền đổi chuyện khác:

- Sau việc lần trước, bây giờ người bị trục xuất xuống bậc cấp thấp, giặt giũ và nấu cơm cho nô tì trong cung đúng chứ?

Lạc Y Hoan gật đầu thay cho câu trả lời. Thiên Khải dưới ánh trăng ưu tú đi đến cúi mặt đối diện làm nàng sợ hãi không dám ngược lên. Anh thì thầm:

- Vậy người về tẩm cung hầu hạ ta chứ?

Lạc Y Hoan ngạc nhiên bình tĩnh nhìn anh tìm câu trả lời:

- Ta chỉ thấy có hứng thú với người thôi.

Nàng im bật quay sang nơi khác.

- Xin lỗi hoàng tử, nô tì này đã mạo phạm đến hoàng tử để người phải bận lòng rồi. Nô tì ở đây cũng tốt, cảm ơn lòng tốt của người.

Thiên Khải cao người nhìn xuống Lạc Y Hoan như đang thất vọng, anh trong lòng có chút vui vẻ rồi đi, còn không quên dặn dò nàng giữ gìn sức khỏe.

Lạc Y Hoan lạnh lẽo đứng dưới tán lá, gió lùa hai bên làm tóc nàng thoảng nhẹ theo, thân hình toi tã với bộ đồ rách rưới nhưng vẫn không hề làm biến đi phần sắc xảo có sẵn ở nàng. Lạc Y Hoan khẽ cúi đầu chào Thiên Khải, anh liếc nhìn sự lễ độ liền có cảm giác khác thường. Thật ra tiếp xúc nhiều càng thấy hai con người đối lập nhau, chẳng qua chỉ là giống ở khuôn mặt.

Tách trà vẫn còn bận nhả khói, Thiên Khải đã yên tĩnh nhắm nghiền mắt nghỉ ngơi, bên ngoài cửa sổ, anh thấy nàng công chúa ngang bướng nằm ấy khẽ gọi tên mình.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Một là tranh giành, hai là tồn tại, ba là để yêu

Âu Nhiên mới sáng ra đã viện kiến Mẫn Viên Viên, còn chu đáo chuẩn bị chút bánh truyền thống mà chính tay mình đã cân nhắc đầu bếp chuẩn bị.

Mẫn Viên Viên vẫn điềm đạm ngồi đây thưởng thức trà chẳng buồn mở lời với Âu Nhiên trong khi cô nàng dốc tâm hồn thăm cuộc sống lúc còn ở bên nước Lương.

Sau khi thưởng thức trà, tâm tình có vẻ tốt hơn hẳn, Mẫn Viên Viên mới quay sang Âu Nhiên đang gượng mình mà gắng cười.

- Sáng sớm, muội đến thăm ta có chuyện gì sao?

Âu Nhiên lấy khăn tay che miệng, tay nhẹ nhàng đặt chút bánh đến trước mặt Mẫn Viên Viên.

- Muội thấy tỷ mới trở về, đến chào hỏi là lẽ đương nhiên. Bánh do đầu bếp hoàng cung ta làm rất ngon, tỷ dần dần thưởng thức.

Mẫn Viên Viên nhếch nửa môi đẩy hộp bánh về phía Âu Nhiên làm nàng ngạc nhiên nhìn.

- Cảm ơn ý tốt của muội. Có chuyện gì muội cứ nói thẳng. Ta xưa giờ vẫn thích thẳng thắn mọi chuyện.

Âu Nhiên chợt nhớ ra rằng Mẫn Viên Viên không thích ăn đồ ngọt, ra ý cho nô tì bên cạnh cất hộp bánh rồi nhanh chóng ra ngoài. Bây giờ trong phòng chỉ còn hai người. Mẫn Viên Viên đã nói thẳng như vậy, Âu Nhiên cũng không vòng vo.

- Viên tỷ, mặc dù người mấy khi ở đây nhưng trong tâm cung này, ai như thế nào, ai ra sao tỷ đều hiểu rõ. Chắc tâm tình muội, tỷ cũng hiểu. Mong tỷ giúp đỡ tác duyên cho muội và nhị sư huynh. Tỷ yên tâm, sau khi nên tình nghĩa, muội sẽ không quên ơn này.

Mẫn Viên Viên khẽ nhướn mày đoán được vài phần chuyện này, ai ngờ Âu Nhiên này lại nôn nóng đến vậy. Chắc hẳn hôm qua cũng thấu được Minh Lan đã muốn bước vào tâm cung Thiên Uy từ rất lâu nhưng trước giờ không dám đến gần, nghe tin một nô tì lại làm chàng có thể ra ngoài đi dạo thì quả nhiên kích động. Ai ngờ, Âu Nhiên còn kích động hơn, đã muốn tiến trước hai vị công chúa kia.

- Thế muội muốn đền ơn ta bằng cách gì đây?

Âu Nhiên như thể tiến được một đoạn, hắng hái phải suy nghĩ như thế nào, đành kìm nén nỗi niềm im lặng đợi Mẫn Viên Viên ra ý định.

Viên Viên nhếch môi với chiếc khăn trên tay nhìn thấu nỗi niềm của người trước mặt. Trong lòng nàng đã nghĩ đến việc này lâu lắm rồi, hôm nay quả đúng là thời điểm.

- Muội có dám chắc, sau này sẽ đối xử tốt, sẽ là một nương tử nguyên kiếp mãi bên Thiên Uy chứ?

Âu Nhiên nghe xong, trong ánh mắt hiện lên sự quyết tâm, khẳng định rõ ràng mình sẽ là một người vợ đắc lực cho huynh ấy. Đã từ nhỏ, Âu Nhiên đã mến mộ Thiên Uy tài nghệ song toàn, tính cách điềm đạm, lại ít tranh giành. Tình yêu mà mình dành cho huynh ấy, cho dù không ai hiểu, không ai biết chỉ cần mình biết mình yêu huynh ấy nhiều là đủ.

Mẫn Viên Viên chắc chắn rõ Âu Nhiên đã hạ tâm, cũng tiếp thêm hy vọng cho thân phận công chúa đa mưu này.

- Vậy Minh Lan, Minh Dương muội định đẩy hai đứa đó ở đâu đây mới hợp tình hợp lý?

Âu Nhiên đã chuẩn bị sẵn nhìn Mẫn Viên Viên tỏ vẻ đắc ý, thâm mưu như một chú cú đội lốt một con sói đầy tham vọng. Đúng là chốn hoàng cung, cái gì cũng tàn nhẫn và toan tính khác lạ.

- Ngày mai là ngày kết giao hằng năm của nước láng giềng khác và Minh Ngọc. Có rất nhiều hoàng tử và công chúa đến dự.

Mẫn Viên Viên hiểu ý, cười khẩy đáp trả, Âu Nhiên cũng yên tâm ra về, trong lòng không khỏi đắc ý, đã đi đến nửa chặng đường, không thể dừng lại, đã tranh giành thì phải có kết quả, đã có kết quả thì phải là kết quả tốt đẹp.

Minh Dương và Minh Lan cùng hoàng hậu ngồi ở bên hồ thưởng thức trà, thêu lụa khăn tay, ở Minh Ngọc có tập tục đến ngày kết giao với nước láng giềng, mỗi công chúa sẽ phải thêu trang trí một hoa tay tặng cho công chúa nước bạn lấy sự đó mà nên thân. Cổ hoàng hậu qua đời cũng đã nhiều năm, mặc dù không thân ruột nhưng trước lúc lâm chung, cổ hoàng hậu biết rõ sau này hoàng hậu không ai khác thay thế chỉ có thể là bà gửi gắm hai người con của mình là Thiên Khải và Minh Lan. Còn Minh Dương, từ bé đã có vài phần kiêu ngạo người này, mặc dù là con của ái phi nhưng có vẻ không mấy đố kỵ, thấy Minh Lan đến viện kiến cũng hiểu phép tắc viện kiến đáp lễ theo. Bà cũng thấu tâm tình, trước giờ chưa làm khó ai, đã thế hết mực chú ý đến hai người con của cổ hoàng hậu.

Minh Dương thêu rất nhanh, họa tiết trên khăn tay rất giản dị, nài cho ở cuối góc là một đóa hoa ngũ sắc, còn có một đàn bướm nhỏ bay đến, nhìn qua rất bình thường nhưng đây tượng trưng cho sự hài hòa, nhân sắc thu hút động lòng, kết giao.

Minh Lan trái lại, thích sâu sắc hơn cách giản dị của Minh Dương, thêu nguyên một vườn hoa đào rất rung động, còn có cả câu nói rất hay "Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ" (Ý nói giữ bản thân trong sạch, chỉnh đốn gia đình, ổn định đất nước thì thiên hạ thái bình). Minh Dương thấy câu vừa hoàn thiện, liền cười mỉa mai hôm trước từ một con người nhu mì liền phút chốc kích động, lại còn phát thành một con người nóng tính, cái này là vì ai mà thành thế? Trong lòng Minh Dương dường như hiểu được vài phần về Minh Lan. Hôm nay dành thời gian rảnh rỗi đến đây chắc cũng có chút vấn đề. Vẫn là ngồi xem kịch diễn vẫn tốt nhất.

Hoàng hậu hài lòng nhìn hai chiếc khăn của hai công chúa, nhìn ra bờ hồ đàn cá vẫn vẫy vẫy bên đàn của mình, nhìn nó quẩn quýt trông thật hạnh phúc.

Minh Lan ái ngại lên tiếng cắt đứt bầu không gian này:

- Hoàng hậu, bao nhiêu năm người sống ở hoàng cung, xem con như con ruột, không hề bạc đãi...

Hoàng hậu quay sang chăm chú nhìn nàng e ngại lên tiếng, vẫn muốn nói rõ điều khó xử.

- Ý con là...?

- Ngày mai là lễ kết giao, hoàng thượng sẽ kết giao nước ta với nước khác, bây giờ trong cung này, chỉ có con là vừa chín tuổi, có thể sẽ kết giao với một vị hoàng tử nào đó.- Minh Lan xúc động dâng trào cúi đầu nheo lại. - Mong hoàng hậu đừng để con phải gán ghép với ai. Con chỉ muốn ở hoàng cung này, mong người đừng về phía con.

Minh Dương nhướn mày lấy khăn tay che miệng nín thở xem cách xử sự của hoàng hậu ra sao. Không ngờ Minh Lan càng lúc càng quá đáng, dám mạo muội nói thẳng vấn đề đến vậy.

Hoàng hậu nhăn hai hàng lông mày lại nhìn sang Minh Dương đang bình tĩnh như chuyện này là chuyện nhỏ nhất thường ngày, nét mặt đang cố gắng không toát lên nổi e dè lo sợ.

- Ý con là con muốn ở hoàng cung này? - Minh Lan khẽ cúi đầu. Mặc dù cuộc sống ở bên nước khác không phải là cực khổ hay kém cạnh Minh Ngọc nhưng ở một nơi đất khách quê người, thật sự cũng là nỗi buồn, không những thế cổ hoàng hậu còn gửi gắm con gái cho mình, nó đã nói vậy, không thể không nghĩ cách, nhưng bây giờ bà không biết phải có cách gì cho vị công chúa này. - Nếu con muốn ở lại hoàng cung, con phải được gả cho hoàng tử của Minh Ngọc, trừ đại hoàng tử ra, ai sẽ là người cùng con se duyên đây?

Minh Dương chợt thấy mưu đồ của Minh Lan, không khỏi khinh bỉ im lặng thưởng thức trà, ngược nhìn bên hồ, đọt hoa đào theo chiều gió cũng bật thành tiếng cười.

Hoàng hậu quay sang Minh Dương tiếp lời:

- Còn Minh Dương, trước giờ con luôn muốn kết thân với nước Khiển Nhật, vậy con đã nghĩ ra sẽ thuyết phục phụ hoàng như thế nào chưa? Ta nghe nói hoàng thượng lại muốn Minh Lan cùng hoàng tử Khiển Nhật se duyên.

Minh Dương bấy giờ mới có chút động tĩnh, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu.

- Hoàng hậu nói vậy làm con thật sự lo lắng. Đúng là lúc trước con có muốn được gả vào Khiển Nhật, nhưng bây giờ con lại không có hứng. - Nàng khẽ liếc sang Minh Lan vẫn trầm luân nghĩ kế. - Huống hồ gì là Lan tỷ còn không màn đến. Con thấy chi bằng để Lan tỷ cùng nhị hoàng tử đính hôn, còn con cứ để cùng đại hoàng tử se duyên vậy. Lan tỷ không muốn đi, con nào dám. - Minh Dương chăm chọc người trước mắt, Minh Lan có lợi thế là hoàng hậu chống đỡ, biết không thể đối lại, phải đành bám theo dưới cái bóng, đại hoàng tử đầu sao cũng là ruột thịt với Minh Lan, không thể nào tranh giành cái chức điện hạ đến vậy được, nếu Minh Lan đã có lòng tham, thì mình cũng không thể để thua.

Hoàng hậu cười lạnh, bao nhiêu năm gần nửa đời người không lẽ bà không biết này giờ hai người ngồi bên cạnh mình đang nghĩ gì. Từ bé, Minh Lan bà đã thăm mướn mộ Thiên Uy, còn Minh Dương cho đến bây giờ vẫn không thể biết được lòng tham muốn cao của công chúa này là bao nhiêu, chỉ cần có vinh hoa phú quý, quyền lợi trong tay. Ái phi có lẽ là rằng dạy con suy nghĩ sai rồi.

- Ta sẽ suy xét lại....Minh Dương, cho ta gửi lời thăm đến ái phi nhé.

Minh Dương cúi đầu vâng nhẹ nhàng, hoàng hậu vừa rời đi, cô liền thẳng thắn, tay mặc dù cầm chiếc khăn mình vừa thêu, ánh mắt chăm chú nhìn nó

nhưng vẫn không quên điều mình muốn nói.

- Tỷ tính không dám nói thẳng, muội luôn giúp tỷ. Yên tâm, nếu muội được hoàng hậu giúp đỡ ở bên Thiên Khải hoàng tử, lúc đó sẽ đối xử tốt với tỷ. Dẫu sao, đại hoàng tử sẽ là điện hạ thôi.

Minh Lan nuốt nước bọt nắm chặt khăn tay dưới bàn kim nén nhìn Minh Dương gượng cười. Nếu có thể tổng được con người này, nàng sẽ tổng thẳng ra khỏi chốn hoàng cung. Xưa nay, tỷ muội luôn có nhau, luôn theo cùng và lớn lên, bây giờ đã hiểu được cuộc sống ở đây thì ích kỉ và kiêu ngạo không thể không có. Nhưng nàng vẫn biết rằng Minh Dương là một phần nhỏ, Âu Nhiên mới là chính, cô ấy không chỉ đối đầu mà còn muốn được ở tâm cung Thiên Uy, điều này không được phép xảy ra. Nếu Âu Nhiên yêu huynh ấy một, thì Minh Lan sẽ yêu mười. Nếu Âu Nhiên nguyện bên chàng chăm sóc cả đời thì Minh Lan sẽ nguyện bên chàng mãi không rời xa. Bởi, lúc bé chúng ta đã từng là những đứa trẻ sống bên nhau trong những tháng ngày hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Kí ức tuổi thơ

Ở bên sông Thất Nguyệt, Minh Lan ngồi nức nở, nỏ ti bên cạnh đồ mồi mà nàng vẫn không chịu nín, vài người liền chạy đi gọi Thiên Khải đến an ủi muội muội của mình. Mẫu hậu lâm bệnh nặng, vừa mất được vài hôm, Minh Lan còn bé lại không chịu được nỗi sợ đó, suốt ngày ra sông bật khóc.

Thiên Khải từ xa đi đến, ánh mắt đã sớm lạnh toát lên khi chất một người anh.

- Muội có im ngay đi không?

Minh Lan nhòa trước mắt quay lại nhìn Thiên Khải rồi quay lại mếu máo.

- Huynh tránh xa muội ra.

Thiên Khải thờ dài nắm lấy tay Minh Lan, đỡ nàng dậy, nàng liền vùng khỏi người anh.

- Muội muốn gặp mẫu hậu. Người chắc chắn là chưa chết.

Thiên Khải nhui lông mày nhìn Minh Lan không biết là muội ấy giả vờ hay là tâm trí không ổn định. Phụ hoàng bận bịu nhiều công việc chỉ an ủi qua loa vài câu, Minh Lan thấy vậy liền tủi thân suốt ngày đòi mẫu hậu làm anh phát nứt cả đầu. Nhưng nhớ lời mẫu hậu dặn, cho dù muội muội có quá đáng cũng phải nhịn nhường, không dám quát lớn.

- Mẫu hậu mất rồi. - Anh sợ sệt, thật ra cũng đau lòng lắm, nhưng phụ hoàng đã từng nói là nam nhi, cho dù có tổn thương đến mấy cũng không được rơi nước mắt, anh đành nuốt nỗi đau đó vào trong lòng. - Muội về tâm cung nghỉ ngơi, huynh gọi thái y nấu thuốc bổ cho muội. Chúng ta về thôi.

Minh Lan với ánh mắt kiên quyết, đi đến đánh vào người Thiên Khải, cái đánh không mạnh nhưng làm anh đau lòng thay. Vừa đánh, nàng luôn trách móc vì sao mẫu hậu qua đời lại có thể bình thân sống như vậy, bởi nàng biết rằng sau này sẽ chẳng còn ai thương yêu hai huynh muội, chẳng còn ai ra sức bảo vệ mình nữa, hoàng cung nặc dù đối với mình là mấy năm tiếp xúc nhưng lúc nào cũng thấy mẫu hậu lo lắng không yên vì lắm kẻ đa mưu của mọi thế lực khác muốn lật đổ người thì đã hiểu được hoàng cung đáng sợ thế nào. Thật sự lúc này, Minh Lan rất sợ, sợ rằng sau này hoàng cung sẽ chẳng có ai đứng về phía mình nữa. Trước giờ mẫu hậu luôn là chiếc áo giáp sắt của huynh muội, bỗng một ngày áo giáp đã trở thành phế vật bỏ đi, mọi nguy hiểm sẽ đổ dồn vào kẻ trước giờ được bao bọc.

Thiên Khải đỏ hoe mắt ôm lấy Minh Lan vỗ về, tay đặt lên lưng nàng vuốt ve an ủi. Sau này, nếu ai dám đụng vào một sợi tóc, anh sẽ liều mạng đối đầu với người đó. Minh Lan nghe vậy liền yên tâm thờ phào nhẹ nhõm. Thiên Khải thương yêu công Minh Lan về, giữa đường thiếp đi trên vai anh.

Đặt muội muội xuống giường, Thiên Khải liền kêu thái y đến khám bệnh cho Minh Lan, biết tâm tình bị khủng hoảng, cú sốc quá lớn. Trước giờ dù có đau đớn hay mệt mỏi ra sao, mẫu hậu luôn tỏ vẻ mạnh khỏe, hạnh phúc trước con của mình. Nghe tin mẫu hậu ra đi, Minh Lan thần thờ như người mất hồn.

Ái phi Tĩnh Châu thấy Minh Lan yếu đuối đau lòng như vậy liền bảo Thiên Uy đến bầu bạn. Lúc nhỏ, Thiên Uy là một cậu bé năng động, lại hòa đồng liền đồng ý đến kết thân với Minh Lan, hằng ngày liền giúp nàng chăm sóc hoa, cây cối do chính tay mình trồng, còn dạy Minh Lan cách vẽ tranh, đọc sách khiến tâm tình công chúa tốt hẳn lên, dường như đã chấp nhận việc mẫu hậu ra đi thật sự. Sau đó, suốt ngày bám theo Thiên Uy học hỏi, không những thế tình cảm dành cho huynh ấy cũng một khác đi, không phải là anh em đơn thuần như huynh đệ khác hay là tình nghĩa ruột rà như Thiên Khải mà là tình cảm một thiếu nữ mới chớm tuổi dành cho người mình yêu.

Trong khi Minh Lan mang tính cách hiền dịu bên cạnh Thiên Uy thì Âu Nhiên lại là một cô gái bùng binh suốt ngày làm phiền hấn. Từ nhỏ thấy tài nghệ nhị sư huynh, trong lòng đã thầm ngưỡng mộ, chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn, càng ngắm càng cảm giác đang có một khoảng cách lớn.

Ái ngờ nhờ Thiên Khải mà Âu Nhiên và Thiên Uy có thể nói chuyện và tiếp xúc nhiều hơn. Hóa ra nhị sư huynh lại là một con người hòa đồng, dễ dàng bắt chuyện, lại còn chu đáo với muội muội của mình.

Nhưng từ lúc ái phi Tĩnh Châu sắp lên làm hoàng hậu thay cho cố hoàng hậu đã mất, mọi người quan thần trong cung kẻ phản đối kẻ bênh vực, kẻ tăng bốc kẻ hạ thấp thân phận, dòng họ của cố hoàng hậu còn cố tình đổ lỗi cho ái phi Tĩnh Châu là người hãm hại cố hoàng hậu, giết chết để lên ngôi, lòng tham không đáy. Từ việc đó cũng như chia rẽ tình cảm huynh muội của Thiên Uy và Minh Lan, mặc dù cả hai chưa từng cãi nhau về điều gì nhưng mãi đến bây giờ khó có thể như trước. Trong khi đang rối bời đến vậy, Hoàng thượng lại thần nhiên không bận tâm đến thanh danh của hoàng hậu, cũng may thái hậu anh minh dẹp mấy lời chỉ trích tin đồn mà ai đã dựng lên, khuyên nhủ hoàng thượng nên chú tâm, bắt đắ dĩ cũng phong cho Tĩnh Châu chức hoàng hậu kia. Cứ tưởng sẽ an phận sống, ai ngờ hoàng thượng phong cho Tĩnh Châu thân phận hoàng hậu cũng chỉ là bù nhìn, lúc trước cố hoàng hậu có dòng tộc lớn mạnh, có thể dựa dẫm vào, bây giờ ra đi, hai người con cũng coi như vớ vẩn. Nếu hoàng hậu Tĩnh Châu là một bù nhìn thì Thiên Uy lại không, từ lúc thay đổi danh phận, hẳn càng phải chăm chỉ luyện tập mọi điều, nghe đâu nước Lương rất thích hấn, nước Lương cũng là một nước mạnh, có thể chống lưng viện trợ khi các nước khác muốn lật đổ Minh Ngọc này. Hoàng thượng ra ý định Thiên Uy sau khi hoàn tất tất cả tài nghệ võ công phải đến Lương Sơn làm con tin, ép buộc nếu không đồng ý sẽ phế thái hoàng hậu Tĩnh Châu thành phế vật, sẽ có kết cục lạnh nhạt như cố hoàng hậu, thậm chí nếu chết sẽ không được chôn cất tử tế. Nhưng sau đó, Lương Sơn lại kết thân với Hường Ngọc, không nấy để tâm đến Minh Ngọc, hoàng thượng nghe tin rất tức giận, bèn đẩy Thiên Uy mãi mãi ở Hường Ngọc, không muốn hấn trở về. Lúc đi, Âu Nhiên còn khóc một trận rồ lớn làm âm lên khiến mọi người không tài nào dỗ được, đòi phụ hoàng không thể đẩy huynh ấy đi, hoàng thượng càng tức giận nhốt Âu Nhiên trong phòng suốt một tháng, lạnh lùng ra chỉ thị.

Thiên Uy không chỉ chịu nỗi đau này đến nỗi đau khác, chứng kiến mẫu hậu bị người khác coi thường, có kẻ còn nịnh bợ để lợi dụng, hoàng thượng lại mặc kệ không tình nghĩa, không kim lòng được hẳn cuối cùng cũng rời đi, từ một đứa trẻ hòa đồng, phút chốc vì nỗi căm hận mà trở nên lạnh lùng.

A Phủ từ bên trong đi vào làm hấn chốt tịn giấc, ánh mắt chưa tỉnh táo hẳn.

- Hoàng tử, công chúa Minh Dương đang ở bên ngoài.

Thiên Uy rửa mặt thay y phục đi ra đã thấy Minh Dương đang chọc ghẹo chú chim nhỏ của mình, trên tay còn cầm trái đào cho chim ăn.

Thấy Thiên Uy vừa ra, nàng cười tươi rồi cho chim ăn hết chỗ táo trên tay mới quay lại chào hỏi.

- Cận Lam hoàng tử Hường Ngọc. - Minh Dương khẽ reu với giọng nghiêm túc như thể đang gặp trường hợp rất cấp bách. Trong kí ức của hấn, Minh Dương rất năng động, thông minh lại nhanh nhẹn, chỉ cần nhìn qua một lượt sẽ tiếp thu ngay, lúc bé cũng thường đến đây cùng hấn chơi đá cầu, tưới cây. Minh Dương cầm khăn tay ve vẩy bật cười. Ánh mắt nhìn Thiên Uy vẻ hồn nhiên có khác, đúng là nam nhân với nữ nhi luôn có ái mộ, cách nhìn khác nhau. - Huynh vẫn ổn chứ? Muội đến đây thứ nhất thăm huynh, lâu lắm rồi vẫn chưa đến đây. Thứ hai là theo Viên tỷ tỷ nói sắp đến lễ kết giao, nhắc huynh đi viện kiến. - Minh Dương nghiêng đầu nhìn trong khi hấn vẫn điềm tĩnh thưởng thức mùi trà mà mình vẫn dùng. - Huynh không phải là không muốn đi đấy chứ? Nhất định phải đi, kéo làm phụ hoàng phạt lòng.

Thiên Uy khẽ nhếch môi đặt ly trà xuống nhìn Minh Dương một hồi. A Phủ bên cạnh cúi đầu rồi tiếp lời Minh Dương thay.

- Hoàng tử bảo nếu công chúa đã xong việc, có thể trở về thăm cung chuẩn bị dự lễ.

Minh Dương thờ dãi chống cằm.

- Huynh đứng càng lúc càng kì quặc. Không biết lâu lâu có cho huynh uống nhầm thuốc không. - Minh Dương đứng dậy, vẩy khăn tay bữu môi. - Thời được rồi muội về, huynh rảnh rồi đến thăm cung muội đánh cờ.

Thiên Uy liếc thoáng qua rồi lại nhìn chú chim trong lồng đang hót. Minh Dương định rời đi, nhưng nhớ điều gì đó liền quay lại.

- Nô tì lúc trước có thể rủ huynh ra thăm cung mà dạo chơi bị trục xuất, huynh cũng đừng bận tâm nô tì đó. Dù gì cũng chỉ là một nô tì rách rưới, Lan tỷ xử phạt người đó bằng roi pháp, bây giờ người đây sẻo, không xứng để hầu hạ huynh. Sau này muội sẽ sai một nô tì mới đến chăm sóc huynh chu đáo hơn.

Thiên Uy nghe xong, miệng khẽ giật giật nhưng vẫn kìm chế trong lòng, ánh mắt lộ rõ đau xót. Nhưng chỉ trong vài giây đã có thể lấy lại sắc khí ban đầu. Minh Dương ngó vức nhìn hấn rồi cũng ra về, trong lòng không khỏi thắc mắc tại sao nhị hoàng tử có cảm giác như thế.

- A Lộc... - Minh Dương vừa cất tiếng một nô tì nhỏ bé liền chạy đến nghe lệnh. - Tìm hiểu rõ năm xưa nhị hoàng tử lúc ở Hường Ngọc, trước khi chinh chiến đã xảy ra những việc gì?

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thư của nàng

Yến tiệc cuối cùng cũng bắt đầu, đại diện mỗi nơi hăng hái chào hỏi từng người. Hoàng thượng Minh Ngọc ung dung kiêu ngạo ngồi ở chính điện, mọi người ai nấy cũng cung kính chào hỏi.

Minh Lan vẫn như thường lệ, cô luôn xuất hiện đúng lúc để chào đón các vị công chúa đến từ phương xa, đặc biệt là công chúa của Kỳ Nguyên, người này trong cung lẫn ngoài thành khắp nơi ai cũng biết, không những nhan sắc tuyệt mỹ, cầm kì thi họa văn chương đều vẹn toàn. Minh Lan cực kỳ chú

trọng đến vị công chúa này, từng lời nói đến đều cẩn trọng, khéo léo.

- Công chúa củ Kỳ Nguyên, đã lâu không gặp, sau nhiều năm trông người vẫn như ngày nào, nhan sắc không hề phai theo năm tháng.

Công chúa liền bật cười che miệng.

- Minh Lan công chúa đây quá khen rồi. Người tôi nói nhan sắc không phai mờ theo năm tháng phải nghĩ đến người mới phải.

Minh Lan e ngại cười tươi đáp lại câu nói của cô. Nó thì bên cạnh đi lên, Minh Lan dịu dàng lấy chiếc khăn tay tặng cho công chúa Kỳ Nguyên.

- Đây là phong tục của Minh Ngọc chúng tôi. Mong công chúa không chê. Cầu chúc cho người được hạnh phúc, thành danh sau này.

Công chúa Kỳ Nguyên thích thú nhìn chiếc khăn không hết lời khen ngợi Minh Lan khéo tay lại biết cư xử, nắm lấy tay Minh Lan dịu dàng.

- Minh Lan công chúa thật chu đáo, công chúa ta đây thật không biết gì đền đáp, ta gửi vài món đồ quý của nước đến cho người vậy. - Ngừng một lúc, nàng nói tiếp. - Chúng ta là bạn, mặc dù không gặp nhiều lần nhưng công chúa đừng mãi gọi ta là công chúa Kỳ Nguyên, cứ gọi là Tường Vi muối muối.

Minh Lan tự tin gạt đầu dắt Tường Vi vào chính điện bái kiến hoàng thượng. Vừa thấy công chúa Kỳ Nguyên, ai ai cũng tấm tắc khen ngợi, càng lớn, mỹ nhân này càng sắc xảo. Thái Hậu bên cạnh cũng thấy mến cô gái này, trong đầu liền nghĩ đến Thiên Uy, hai người này kết duyên thì quả là không có gì sánh bằng, nhìn sang hoàng hậu, bà cũng hiểu rõ ý của thái hậu đành gạt nhẹ đầu mỉm cười.

- Công chúa Kỳ Nguyên quả là mỹ nhân trong dân gian này. Xem ra, hôm nay khó ai sánh bằng.

Hoàng thượng khen vài câu sau đó Tường Vi cũng lặng lẽ đến chỗ ngồi của mình, đối diện Thiên Khải đại hoàng tử lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh. Đường như anh có cảm giác ai đó đang nhìn chằm chằm mình, quay sang thấy Tường Vi khẽ gạt đầu mỉm cười, anh lạnh nhạt đáp lại như có lẽ.

Sau Minh Lan, Âu Nhiên cũng phải đón các công chúa và hoàng tử khác. Gặp hoàng tử của nước Lương, cung kính chào hỏi.

- Âu Nhiên bái kiến hoàng tử Hàn Y.

Hoàng tử nước Lương vốn thân thiện thấy Âu Nhiên cung kính cũng lễ phép chào hỏi lại, ý tứ hỏi thăm cô và mọi người, sau đó mới hỏi đến Mẫn Viên Viên, vài tuần trước Mẫn Viên Viên đột ngột trở về khiến anh chưa kịp chuẩn bị quà cho hoàng thượng, hôm nay mang toàn đồ quý đến bù đắp.

- Công chúa Viên Viên đang ở trong chính điện đợi hoàng tử, mời hoàng tử vào. - Âu Nhiên khẽ cúi đầu kính lễ làm chàng cũng vui vẻ đi vào. Vừa đi vào đã thấy Mẫn Viên Viên sắc mặt khó chịu khi vừa nhìn thấy mình. Sau khi bái kiến hoàng thượng mới an phận ngồi bên Mẫn Viên Viên. - Chừng nào muối mới trở về Lương Sơn.

Mẫn Viên Viên khẽ liếc sang Hàn Y.

- Huỳnh hỏi để làm gì?

- Muối đường đột trở về không phải là giận ta chuyện gì đấy chứ?

- Không dám. - Mẫn Viên Viên khách khí giữ khoảng cách với Hàn Y. Chàng nhìn Mẫn Viên Viên bật cười lắc đầu thương thức trả. - Vậy ta sẽ ở đây đợi để rước muối về.

Mẫn Viên Viên trừng mắt nhìn Hàn Y mặc dù chàng không nhìn lại mình, nàng cúi mặt khẽ nắm chặt lấy chiếc khăn trên tay kìm nén. Lương Hàn Y rất tốt, lại là nghĩa khí nhưng cứ giữ mãi mình bên cạnh, rốt cuộc là có ý gì, dù sao thời hạn ở nước Lương cũng đã hết, còn muốn đón mình về để làm bù nhìn ư?

Minh Dương nãy giờ mới xuất hiện, đúng lúc hoàng tử nước Khiển Nhật vừa xuống kiệu. Cả hạ gặp mặt, nếu là vài năm trước Minh Dương sẽ hạ thấp đi đến bái tiết lấy gĩa ta nhưng bây giờ toát lên khí chất của công chúa kiêu ngạo đi ngang hàng với Khiển Minh Vương bước vào hoàng cung. Thấy Âu Nhiên đứng đó vẫn ngọt ngào cùng các vị hoàng tử kia, nhỏ khẽ nhếch môi đi đến.

- Âu Nhiên tỷ tỷ có vẻ vất vả quá nhỉ.

Âu Nhiên quay sang thần thái cao sang nhìn Minh Dương mỉa mai.

- Đúng vậy, không rảnh rồi như muối. Vậy nên lát tiếp Khiển Minh Vương cho chu đáo vào.

Minh Dương nhìn Âu Nhiên hơi có đôi chút khó chịu nhưng lại thôi ngay thái độ đó vì Khiển Minh Vương đang đi đến sau lưng mình.

- Chỉ là mới sáng sớm đến phủ nhị sư huynh, ai ngờ huynh ấy không có hứng thú đến mấy nơi này, để Âu Nhiên tỷ phải bận rộn rồi. - Minh Dương khẽ nhếch môi. - Biết đâu sau này Âu Nhiên tỷ nhờ việc bận rộn này lại được gả cho một hoàng tử nào thì sao. Muội đây thăm chúc cho tỷ sớm được an phận hạnh phúc.

Âu Nhiên "hừ" lạnh một tiếng nhìn Khiển Minh Vương đang cười tươi đối diện, khẽ cúi chào cùng Minh Dương vào trong.

Yến tiệc náo nhiệt,tiếng nhạc nổi lên, khắp nơi hoa đèn rực rỡ, tất cả hòa nguyện như thể hôm nay là ngày cung hỷ của đôi uyên ương đẹp nhất trên thế gian này, vang dội ra xa, tường chừng xa cả ngàn dặm.

Lạc Y Hoan đang rửa chén bên cạnh bờ sông, ngược lên nhìn những cánh chim trên khoảng trời tự do, ánh mắt điềm tĩnh không biết đang nghĩ gì mãi chẳng rời mắt. Lòng nàng như trùng xuống nghĩ về Thiên Uy. Đợi A Mộc đi đến, Lạc Y Hoan mới lấy ra trong tay áo bức thư viết vài ngày trước đưa cho nhỏ, suốt thời gian trước lòng nàng không biết như thế nào phức tạp rồi bởi cuối cùng không kìm được đành mạo phạm viết thư, ánh mắt nàng tin tưởng vào A Mộc đang cẩn thận cất thư vào trong ngực. Vài tuần trôi qua,vết thương trên người nàng cũng mờ đi, tuyệt nhiên vết cắt sâu trên tay từ lâu vẫn còn in đó, không biết là từ khi nào nhưng Lạc Y Hoan cứ có cảm giác như thể có điều gì đó vướng lấy ở nơi này.

A Mộc lo lắng vén tay áo xuống:

- Hoan tỷ,tỷ phải giữ gìn sức khỏe, những vết thương này một thời gian sẽ khỏi thôi. Dây roi pháp của dòng tộc đánh chưa lấy mạng là tốt rồi. Công chúa tàn nhẫn xưa giờ, tỷ có làm gì quá đáng lắm đâu, chỉ muốn trút giận lên người.

Lạc Y Hoan khẽ mỉm cười nhìn A Mộc tỏ vẻ trách giận nhưng thân là một nô tì không dám nói lớn, chỉ lẩm bẩm trong miệng.

- Là ta xúi giục nhị hoàng tử ra ngoài chơi, suýt nữa mất mạng, không quá đáng chứ là gì.

A Mộc bĩu môi nhìn về phía nô tì ở xa:

- Cũng tại mấy người đó leo mép nói quá lên nên mới ra nông nỗi này. Tức thật.

Lạc Y Hoan bật cười nắm tay A Mộc nhẹ nhàng xoa an ủi nhỏ:

- Chuyện qua rồi, muội nói như vậy kéo ai nghe được thì tỷ muội mình chết đấy. Muội mau đi đi.

A Mộc tạm biệt Lạc Y Hoan vội vã ra về, trên đường lo lắng không biết Thiên Uy có đi dự yến tiệc hay không thì gặp A Phủ cùng vài cận vệ khác mang thức ăn từ nhà bếp về phủ, biết nhị hoàng tử ở tẩm cung trong lòng vui mừng không thôi vội vã chạy theo A Phủ.

A Phủ thấy A Mộc hốt hải cứ bám lấy sau mình, khó chịu quay lại:

- Có chuyện gì vậy?

A Mộc liếc nhìn cận vệ bên cạnh đang bê thức ăn, nhanh nhẹn đi đến nói ngọt vài câu rồi thay tên đó cầm khay thức ăn nhìn A Phủ gượng cười.

- Huynh đừng khí tính thế chứ. Muội sáng sớm đã cùng tỷ muội khác chuẩn bị yến tiệc, bây giờ rảnh rồi muốn đến phủ cùng chơi với huynh.

A Mộc nhanh chân đi lên mấy bước đã bị A Phủ tóm lại kéo lùi lại.

- Muội rảnh rồi thì đi kiếm việc khác làm. Nhị hoàng tử không thích nữ nô tì vào tẩm cung mình. Muội không muốn chết thì đừng đi nữa.

A Mộc nhăn hai hàng lông mày, bướng bỉnh nhìn A Phủ cương quyết đòi đi cho được. Còn khẳng định đến tẩm cung sẽ không sao, A Phủ thờ dài lắc đầu nhìn rồi đến thay cận vệ đang bưng khay nước,hai tên cận vệ kia đi về nhà bếp,A Phủ nhanh chân đi lên.

- Cái này là muội muốn chết. Ta không biết đâu.

A Mộc cười khúc khích đi theo, tới trước tẩm cung quả thật có chút lo sợ, dù gì nhị hoàng tử cũng là người khó gần, lại không nói, chỉ cần cứ chỉ không thuận mắt liền dập tắt nó ngay trước mặt mình, nhưng chắc hẳn Lạc Y Hoan nhị hoàng tử sẽ không như thế. Nếu có tức giận thì hôm trước đã không ân cần với tỷ ấy. A Mộc nuốt nước bọt nghe A Phủ thúc,tay nắm chặt khay đi vào.

Thiên Uy đang đọc sách trong phòng, A Phủ đi đến đặt nước trên bàn mà hần vẫn chưa rời mắt, đến lượt A Mộc đi đến, hần liền nhăn hai hàng lông mày ngẩn đầu liếc nhìn làm nhỏ có chút sợ hãi,đứng như tượng quên mất phải cung kính.

A Phủ "suyt" một tiếng nhỏ mới hoàn hồn lại cúi đầu,Thiên Uy nhướn mày nhìn khay thức ăn đang định thưởng thức thì A Mộc lên tiếng.

- Hoàng tử... nô tì mạo phạm, mong hoàng tử thứ lỗi. - Thiên Uy chưa nghe xong liền đưa tay lên ý bảo A Mộc mau lui ra,nhỏ thấy vậy liền lấy trong ngực ra bức thư của Lạc Y Hoan đặt trên bàn hần,cẩn thận cúi đầu A Phủ bên cạnh cũng bất ngờ nhìn bức thư. - Hoan tỷ có đôi lời muốn nói với hoàng tử nhưng không thể gặp, đành nhờ A Mộc truyền thư.

Thiên Uy xúc động buông đũa xuống cầm lá thư lên, tay nắm chặt như thể vừa nắm được thứ quý giá nhất trên đời này. Hần tưởng rằng nàng sẽ không bận tâm đến mình, sẽ không còn lưu luyến, sẽ thoải mái khi không gặp, nhưng hôm nay nàng gửi thư cho hần,chắc hẳn là có chút gì đó. A Phủ với A Mộc nhìn nhau khó hiểu,không dám hỏi lui ra ngoài để mình hần trong phòng.

Thiên Uy nhẹ nhàng mở thư, vài dòng chữ nắn nót trước mặt hiện lên, chắc hẳn nàng đã phải suy nghĩ nhiều lắm,đôi môi Thiên Uy cong lên như đang cười nụ cười nhẹ nhàng.

" Thiên Uy hoàng tử vẫn khỏe chứ ạ? Sau lần trước hoàng tử có bị thương không? Lạc Y Hoan này đã làm người bạn lòng rồi, sau này cũng không được hùa hạ như trước để đền đáp ơn cứu mạng. Nếu có cơ hội, nô tì sẽ ân cần chăm sóc cho người hơn lúc mới đến. Nhị hoàng tử, mong người thứ lỗi,

người chăm sóc bản thân, dưỡng bệnh mau chóng phục hồi. "

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Là nàng

Mặt trời thoai thóp đỏ rực, ánh chiều tà mỏng manh vỡ vụn khắp nơi. Thiên Khải cùng công chúa Tường Vi đi dạo, suốt dọc đường chỉ mỗi Tường Vi bắt chuyện, Thiên Khải trả lời qua loa khiến cô thêm gượng gạo chốc lát cũng không biết nên hỏi chuyện gì. Đi thêm được một đoạn, hai người dừng ở trước con sông chảy xiết gần đó, trên bực cao nhìn xuống những khu nhà của nô tì đang bận rộn. Tường Vi chăm chú nhìn từng người đang bận rộn, lòng trùng xuống rồi quay sang định bảo anh đưa mình về. Nhưng Thiên Khải bây giờ như đang mải mê điều gì đó, cô nhìn theo hướng mắt của anh. Hoa ra là một nô tì đang chậm chạp bê thau đồ đến bên sông để giặt.

Lạc Y Hoan khó khăn mang đôi giày rách đi trên nền đá của khu này đến sông để giặt đồ cho các nô tì, vì yến tiệc nên đồ đạc rất nhiều, một mình nàng giặt hết chỗ đó e là trời tối hẳn, suốt ngày nay Lạc Y Hoan chưa ăn gì, trong người cảm thấy khó chịu, run lên.

Từ xa, một nô tì đi đến với ánh mắt khinh bỉ ném đồ lên đầu nàng. Lạc Y Hoan từ từ lấy xuống đặt vào thau.

Nô tì kia chóng nạnh chua chất.

- Trong kia còn nhiều y phục lắm. - Lạc Y Hoan nghe thấy vậy liền đứng dậy đi được một bước đã bị nô tì đó xô ngã xuống khiến mặt nước đang phẳng lặng bỗng nhiên rung động như đang bị phá rối. Lạc Y Hoan đứng dậy thêm lần nữa, lần này không phải một người mà nhiều nô tì khác đi đến ném y phục, chén bát. Nàng bị y phục ném lên đầu, chén bát va phải, chạm vào vết thương bị roi đánh, khẽ nhăn mày chịu đau, lần nữa choạng vạng ngã xuống sông. Ai cũng nhếch môi cười chế nhạo, "hừ" lên một tiếng rồi rời đi. Lạc Y Hoan đợi mọi người đi hết mới gỡ bỏ y phục trên đầu xuống, chống tay ngồi dậy.

Khuôn mặt ướt đầm cũng nàng khô khốc ồm lại, đôi môi trắng bệch khẽ run lên. Ánh mắt dần dần đỏ hoe rơi lệ nhìn mọi người một lần đi xa, đến khi không thấy ai nữa. Nàng khẽ đưa tay lên, vạt áo trể xuống, hiện ra vết sẹo lớn nhất, in đậm trên tay mình, ban nãy bị chén va vào, không may là chén bể liền rạch một đường thêm dài khiến máu chảy lênh láng, nàng run lên lấy tay bịt lấy chỗ máu đó, bất giác tủi thân rơi lệ không ngừng.

Thiên Khải nắm chặt bàn tay, đau xót nhìn Lạc Y Hoan đang thần thờ trước mặt. Tường Vi thấy nét mặt anh, tò mò nhìn người phía trước, cho dù có ăn mặc như thế nào hay đứng nghiêng lưng về phía cô nhưng qua con mắt tinh nhạy cô nhận ra ngay đó là một mỹ nhân, nhưng không phải vì như thế mà khiến đại hoàng tử say đắm thế được. Tường Vi khẽ nắm chặt khăn tay lặng lẽ cất bước ra về.

Màn đêm tĩnh mịch, yên ắng khác lạ, Lạc Y Hoan cảm giác đây lần ngủ ngon nhất, thoải mái nhất từ khi chuyển đến ở nơi này. Nhưng không đúng, nơi nô tì sinh hoạt làm sao có thể nghe mùi trà Đại Hồng Bào thoảng nhẹ được, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại, nàng từ từ tỉnh giấc.

Vừa mơ màng, hình ảnh đầu tiên mà nàng thấy là khuôn mặt tượng tạc của Thiên Khải đang nhìn mình, Lạc Y Hoan hoảng hốt bật dậy, ai ngờ vừa có ý định đã bị anh đè xuống.

Lạc Y Hoan nắm chặt chân nhìn Thiên Khải bằng ánh mắt lo lắng, người không lạnh như ban nãy nhưng sao vẫn run.

Thiên Khải khẽ cười chống cằm nhìn nàng dăm ba hồi mới chịu thôi. Lạc Y Hoan vẫn khuôn mặt nhợt nhạt không dám đối diện.

Đành mình lên tiếng trước:

- Đừng sợ. Từ nay người sẽ không bị ai bắt nạt nữa. Sau này cứ ở tâm cung ta.

Lạc Y Hoan nghe xong, trong lòng rối bời cố gắng nhớ lại chuyện ban nãy nhưng không thể chỉ nhớ cánh tay mình bị thương. Nàng nhìn xuống, vết thương đã được băng bó, Lạc Y Hoan nuốt nước bọt không dám nhìn, chỉ lí nhí.

- Sao...sao nô tì lại ở đây?

- Sao ư? - Thiên Khải nhếch môi tiến sát lại gần làm Lạc Y Hoan sợ hãi xít vào bên trong, càng lúc càng nắm chặt chân trong tay.

- Đại hoàng tử... nô tì có lỗi. Nô tì sẽ rời nơi này ngay lập tức. - Lạc Y Hoan muốn xuống giường nhưng bị Thiên Khải chặn lại.

- Người sợ ta ư?

- Không ạ.

- Vậy sao không dám ngược lên nhìn ta. - Thiên Khải chau mày chăm chăm nàng.

Lạc Y Hoan vẫn tư thế nằm trên giường, quay mặt sang một bên không dám ngước lên, tim mỗi lúc tiếng nhịp càng dồn dập, càng đập lớn khiến cả hai im lặng có thể nghe được, năng ửng hồng làm Thiên Khải mãi mê, Lạc Y Hoan chợt nhắm nghiền mắt lại cố trấn tĩnh.

Chưa biết kết cục ra sao, A Mộc từ đầu ngõ đã đi đến với chén canh gà trên tay hồi hả đi vào, quên luôn việc cung kính đại hoàng tử. Cứ ngỡ đây là phòng của mình và Lạc Y Hoan.

- Hoan tỷ, tỷ mau mau...- A Mộc đặt chén canh gà lên bàn quay sang thấy hai người đối diện đang sát nhau, há hốc mồm mới sực nhớ đây là tẩm cung của đại hoàng tử. Nhờ may công chúa từ đâu đi đến thì khô liền cung kính rồi một mạch chạy ra ngoài.

Thiên Khải này giờ không thèm liếc nhìn A Mộc có đến đây hay không, chỉ biết người trước mặt.

Lạc Y Hoan thấy yên tĩnh, tưởng rằng không còn ai, ban này cố bình tĩnh, bây giờ mới dám mở nhẹ mắt quay sang ai ngờ Thiên Khải vẫn ở đó, bên cạnh nhìn mình, anh còn cười nhẹ nhàng làm Lạc Y Hoan không biết đối đáp như thế nào.

Thiên Khải như thấy được điều gì đó, liền cười dịu dàng hẳn, ánh mắt trở nên ấm áp như mùa thu, như nước trong lắng lắng trôi, như gió bây giờ đang thoảng, hoa lê nhẹ nhàng rơi cánh tàn.

- Là nàng.

Lạc Y Hoan khẽ nhăn mày nghe Thiên Khải nói bằng hơi ấm của mình, lòng khó diễn tả thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hoa lê sắp tàn

Minh Lan nghe tin sư huynh đề Lạc Y Hoan lại tẩm cung, máu trong người như sôi lên, kìm nén cơn tức giận đi đến tẩm cung Thiên Khải.

Lạc Y Hoan khỏe hơn nhiều, đang pha trà cho anh, thấy Minh Lan từ xa đi đến, nổi ám ảnh lần trước ủa về làm nàng mất bình tĩnh đánh bẻ ly trà trên tay.

Thiên Khải khẽ nhăn hai hàng lông mày, chưa định hình thì Minh Lan đã đứng trước mặt. Mọi cận vệ trong tẩm cung đều lùi ra khỏi nơi này, bây giờ chỉ còn ba người bọn họ.

Minh Lan nhếch môi đi đến đối diện Lạc Y Hoan.

- Nô tì này đã bỏ bùa mê gì mà đến cả huynh cũng lòi nó về đây vậy hả?

Nói rồi Minh Lan dơ bàn tay ngọc ngà lên dán đồn xuống, Lạc Y Hoan nhắm nghiền mắt đón nhận cái tát trước mặt nhưng cuối cùng bàn tay đó bị giữ lại không trung. Nàng mở mắt nhìn Thiên Khải đang bắt lấy tay Minh Lan mặc cho công chúa có vùng vẫy la hét như thế nào.

- Huynh làm sao vậy hả?

Thiên Khải từ từ buông tay Minh Lan ra, đứng chắn ngang trước Lạc Y Hoan, thân hình to lớn của anh mang đến cảm giác ấm áp, an toàn cho mình, Lạc Y Hoan khẽ lùi về một bước, mặt vẫn không dám ngẩng lên.

- Huynh hay lắm. Coi như lần này muội bỏ qua. Nhưng huynh nên nhớ, công chúa Tường Vi của nước Kỳ Nguyên có ý với huynh, tốt nhất là biết thân biết phận chuẩn bị nhận ý chỉ của hoàng thượng đi. - Minh Lan rít lên, nhìn Lạc Y Hoan bằng ánh mắt khó chịu. - Một nô tì như nó, không xứng với huynh đâu.

Bóng dáng Minh Lan khuất dần, Thiên Khải vẫn đứng chắn đó dường như không muốn cho nàng rời đi. Lạc Y Hoan nắm chặt tay vẫn tư thế, không gian chợt im lặng khó tưởng.

- Ngươi đừng bận tâm mấy lời nói đó. - Thiên Khải quay sang dịu dàng cất tiếng. - Muội ấy không làm hại ngươi được đâu.

Lạc Y Hoan lo lắng bấy giờ mới ngước lên nhìn Thiên Khải. Vẫn ánh mắt ấm áp hôm qua, sao tim bỗng nhói lên. Đôi môi khô khan của nàng mấp máy.

- Đa tạ đại hoàng tử, Lạc Y Hoan này đã làm phiền người rồi.

Thiên Khải đi đến mỉm cười vén sợi tóc sang một bên. Tim nàng chợt lệch đi một nhịp.

- Bây giờ ngươi đã là người của ta, chỉ có ta mới được đứng đến ngươi.

Âu Nhiên nghe tin đại hoàng tử và Minh Lan cãi nhau một trận tâm trạng vui vẻ liền đi đến tẩm cung đến Mẫn Viên Viên. Cô vừa bước vào đã thấy Hàn

Y đang thưởng thức trà cùng Viên Viên, kìm nén tâm tình cúi đầu kính lễ với hai người.

Mẫn Viên Viên khẽ nhếch môi nhìn Âu Nhiên trong khi đó Hàn Y luôn thân thiện bắt chuyện với cô.

- Âu Nhiên muội muội hay đến đây thăm Viên Viên nhỉ? Tình cảm chị em thật tốt.

Âu Nhiên khẽ liếc sang nhìn Mẫn Viên Viên, cô vẫn không có sắc thái gì thì mới dám cất tiếng.

- Vâng, muội cũng hay đến đây thưởng thức trà cùng Viên tỷ. Hôm nay đến làm phiền hai người rồi.

Hàn Y cười tươi đặt chén trà xuống nhìn Âu Nhiên với vẻ khiêm nhã. Trong mắt của anh, Âu Nhiên là cô gái thân thiện, lại thông minh, ân cần nên rất có cảm tình với cô.

- Không sao. Huynh và tỷ ấy cũng không có việc gì quan trọng.

Mẫn Viên Viên nãy giờ quan sát cuối cùng cũng lên tiếng.

- Muội hôm nay đến đây có việc gì tìm ta ư?

Âu Nhiên hơi ngập ngừng không biết nên nói sao cho phải, thấy Hàn Y đang chăm chú nhìn mình, còn sắc mặt của Mẫn Viên Viên hết sức bình thản xem Hàn Y như không có mặt, vòng vo mãi Âu Nhiên cũng đành nói việc Thiên Khải và Minh Lan cho cả hai nghe.

- Tỷ là người có tiếng nói chắc hẳn sẽ giải hòa được cho hai người bọn họ. Minh Lan dạo này tâm tình không tốt nên dễ nóng nảy.

Mẫn Viên Viên khẽ cau mày suy nghĩ điều gì đó cuối cùng cũng gật đầu. Cô dù gì cũng phải đến hỏi thăm đại sư huynh một tiếng, cho dù không ưa nhau nhưng chí ít huynh ấy vẫn là đại huynh, không nên thất lễ. Việc hôm nay huynh ấy làm cũng khiến Mẫn Viên Viên ngạc nhiên vài phần.

Mẫn Viên Viên vừa nghĩ ngợi chốc lát đã đứng trước cửa tẩm cung của Thiên Khải. Tiểu Châu thấy Mẫn Viên Viên tức tốc cung kính đi ra mời cô vào.

- Đại hoàng tử trong phòng ư?

- Vâng, Hoàng tử đang đọc sách.

Mẫn Viên Viên ung dung bước vào thấy Thiên Khải vẫn chăm chú, đành im lặng đứng nhìn anh.

- Muội đến có việc gì ư? - Thiên Khải thấy Mẫn Viên Viên đứng lâu như vậy, đành bắt chuyện mặc dù vẫn đang chăm chú đọc sách.

Mẫn Viên Viên "hử" lạnh một tiếng, xoay người ngồi xuống ghế, Tiểu Châu từ bên ngoài đi vào với tách trà nóng của mùi hương Đại Hồng Bào.

- Huynh vẫn thích mùi thoang thoảng của Đại Hồng Bào nhỉ?

Thiên Khải khẽ liếc sang Mẫn Viên Viên. Đã nhiều năm không gặp lại thay đổi ít nhiều, cô vẫn phong thái kiêu ngạo nhưng nữ cường ngồi đấy. Anh bỏ trang đang đọc dở đi đến ngồi bên cạnh cô.

Mẫn Viên Viên nãy giờ không động vào ly trà, vào thẳng vấn đề.

- Huynh đang có ý định gì?

Thiên Khải nhếch môi nhìn Mẫn Viên Viên đầy ảm ý.

- Muội hỏi vậy, ta chưa hiểu.

- Muội sẽ giúp huynh một tay. - Mẫn Viên Viên quay sang với ánh mắt sắc bén. - Miễn sao huynh đừng để chuyện gì ở hoàng cung này liên quan đến nhị sư huynh.

Thiên Khải lạnh lùng không đáp, tay cầm ly trà xiết lại như muốn giết người. Con tức giận kìm nén đến tốt độ, cuối cùng chung quy lại vẫn là Thiên Uy.

- Ta muốn có ngai vàng. Muội giúp được gì?

Mẫn Viên Viên hiểu rõ tâm tình của Thiên Khải lúc bấy giờ, nhưng cô trước giờ vẫn có một thói quen là muốn đối phương nói ra tâm tình của mình.

- Có được ngai vàng rồi huynh sẽ làm gì?

Thiên Khải không phải không biết Mẫn Viên Viên là người ngốc, cũng không vòng vo nói thẳng.

- Một là vì nàng ấy. Hai là có được nàng ấy. Ba là kết duyên cùng nàng ấy. - Thiên Khải điềm tĩnh nhìn vào ánh mắt của Viên Viên. - Bởi thế, muội có được người ta yêu, trước hết phải có được giang sơn.

Mẫn Viên Viên chưa xót nhìn sang Thiên Khải. Cuối cùng cũng là vì một người. Đến cả bản thân mình ngồi ở đây cũng vì người ấy. Không hiểu vì sao lại có tâm trạng như thế, nếu ngày ấy không gặp được người thì chắc hẳn hôm nay ta đã sống yên ổn. Đôi khi trở thành người chân thành quá sẽ làm tổn thương một vài người bên cạnh bạn. Đôi khi thế cũng đủ làm người khác dần vật. Mẫn Viên Viên khẽ nhìn lên cảnh hoa lê ở phía xa của tẩm cung Thiên Uy, hoa đã dần tàn, mùa xuân rực rỡ cuối cùng cũng sắp hết.

A Mộc lén lút nhìn xung quanh mới dám đến gần Lạc Y Hoan, nàng đang chăm chút phơi y phục cho đại hoàng tử. Từ ngày A Mộc đến tẩm cung của Thiên Uy, nỗi sợ mà mọi người trong cung hay nghĩ đến đều dần tan biến, nhờ cũng được Thiên Uy cho phép ở lại tẩm cung hầu hạ, tâm trạng yên ổn hơn là làm việc ngày trước, không còn sợ nô tì khác bắt nạt.

- Hoan tỷ.... - A Mộc khẽ hù làm Lạc Y Hoan giật mình quay sang - Muội mang thứ này đến cho tỷ.

A Mộc ra về bí mật làm Lạc Y Hoan tò mò ngóng chờ thứ trong tay áo. Nhỏ nháy mắt nhìn lại cổ ý trên làm Lạc Y Hoan vừa hiểu kì vừa sốt ruột, cuối cùng cũng bật cười khúc khích nhìn biểu cảm trên khuôn mặt nàng.

A Mộc lấy ra chiếc khăn tay của Thiên Uy gửi lại coi như hồi âm thư của mình. Nàng cầm trên tay chiếc khăn, bên trong gói thứ gì đó, Lạc Y Hoan tí mỉ mở ra, là một nhánh hoa lê, hoa vì ở trong khăn bị ép lại nhưng vẫn có mùi nhẹ đặc riêng của nó, vẫn thấy sức sống mặc dù bây giờ hoa nơi nơi đều sắp tàn.

Nàng khẽ bật cười, tâm trạng vui hẳn lên, mặt ửng hồng ôm khăn tay lén nhánh hoa vào lòng. A Mộc tròn mắt nhìn nàng này giờ, không chịu được lên tiếng.

- Hoan tỷ... tỷ đừng nói với muội là... tỷ thích nhị hoàng tử đấy nhé.

Lạc Y Hoan nghe xong liền ngừng nụ cười trên môi nhìn A Mộc đang dò xét mình, nàng khẽ chớp mắt vài cái, định lại sắc mặt, cất khăn tay vào ngực.

- E hèm... đương nhiên là không rồi. Muội đừng nói bậy.

A Mộc lém lỉnh thúc tay Lạc Y Hoan làm nàng đỏ mặt cả lên, hai tai nóng rang rang e thẹn.

- Thật... tỷ chỉ là một nô tì, biết thân biết phận, muội mà nghĩ thế, nhờ ai biết rồi lọt vào tai của công chúa, xử phạt nặng hơn tỷ lúc trước đấy.

A Mộc hơi hoảng hốt nghe xong liền bỏ ngay hành động trên làm Lạc Y Hoan, thái độ nghiêm túc hơn lúc này, ra dáng vẻ của người già đứng đó nhìn Lạc Y Hoan phơi đồ.

Phơi xong nàng về phòng, lấy giấy bút ra viết mấy dòng gửi lại cho A Mộc. Nhỏ lắc đầu bỏ heo ngực, còn không quên thở dài.

- Riết rồi muội trở thành người đưa thư chứ không phải là nô tì hầu hạ nữa quá.

Lạc Y Hoan cười tươi nắm lấy tay, chưa kịp nói thì A Mộc đã đưa tay lên ra ý bảo Lạc Y Hoan đừng cất tiếng nữa.

- Muội hiểu rồi. Đừng nói nữa. Lại bảo muội thật tốt chứ gì.

Nàng vui vẻ đến độ híp cả mắt nhìn A Mộc trở về tẩm cung Thiên Uy, trước khi đi còn lưu luyến vẫy tay không ngừng tựa như cách mấy vạn dặm mới được gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dưới thành thị phần hoa, anh tỏ tình

Xế chiều, ánh nắng rù rượi bên kia núi, Lạc Y Hoan cùng Tiểu Châu xuống nhà bếp chuẩn bị bữa tối cho hoàng tử. Tiểu Châu là một cô bé nhỏ nhắn, lại ít tuổi nhất, vốn hiền lành, bảo gì nghe nấy nên được mọi người cảm tình. Lạc Y Hoan chuyển đến sống vài hôm đã chóng thân thiết với cô bé.

- Hoan tỷ... hôm nay đại hoàng tử bảo mình nấu món canh trứng, bộ hôm nay là sinh thần của ai ư?

Lạc Y Hoan đang thái rau cũng cau mày ngừng lại nhìn lên Tiểu Châu đang bừa mồi đang phụ giúp mình. Nếu là sinh thần của đại hoàng tử chắc hẳn Tiểu Châu cũng sẽ biết, nhưng cô bé hỏi vậy chắc là của ai.

- Biết đâu... đại hoàng tử thích ăn canh trứng.

Tiểu Châu đi đến đặt rau bên cạnh Lạc Y Hoan chống cằm suy nghĩ.

- Không... trước giờ đại hoàng tử rất ít à mà đúng hơn là chưa từng ăn canh trứng - Tiểu Châu thờ dài. - Đến cả sinh thần của mình, đại hoàng tử còn

không nhớ. Minh Lan công chúa thì mấy khi đến tắm cung nên xung quanh đại hoàng tử rất tẻ nhạt.

Lạc Y Hoan lắng nghe Tiểu Châu kể trong lòng cảm thấy đồng cảm với người. Nghe nói, từ bé đại hoàng tử đã mất mẹ, hoàng thượng lại mấy khi thương yêu ai nên tuyệt nhiên rất buồn chán, không những hằng ngày luyện tập võ nghệ, cố gắng học hành, lại còn chăm chỉ học hỏi thể nhưng lại đòi lại bằng không. Lạc Y Hoan buông dao xuống, vô thức nhìn vào bát canh trứng đang còn nóng hôi hổi mà Tiểu Châu đang múc vào bát.

Nàng cùng Tiểu Châu mang thức ăn lên cho Thiên Khải. Thấy anh tâm trạng vui vẻ, lại đặc biệt gọi món canh trứng, ăn rất ngon miệng, hai nô tì bên cạnh cũng không dám làm phiền, liền lui ra, ai ngờ Tiểu Châu vừa ra, Lạc Y Hoan còn chưa kịp thấy sao trời thì đã bị Thiên Khải gọi lại.

- Người ở lại đây chút đi.

Lạc Y Hoan nghe xong liền toát mồ hôi lạnh quay sang cúi đầu không dám ngược lên nhìn.

- Sao người chẳng bao giờ nhìn thẳng vào ta?

Thiên Khải chống cằm đợi ánh mắt của nàng. Cuối cùng cũng chịu đối diện, anh cười tươi nhìn vào đôi mắt trong veo đó.

- Hoàng tử gọi nô tì có việc gì ạ?

Thiên Khải đi đến trước mặt, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài. Trời hôm nay yên tĩnh, nhẹ nhàng với mùi hương của trà lại còn có cả vị ngọt của hoa lê đang cố gắng sống những ngày còn lại trước khi tàn.

- Hôm nay... là sinh thần của ta. - Giọng của anh nhẹ nhàng như gió bên hiên, thoảng vào tai Lạc Y Hoan đang tròn mắt nhìn mình. - Rất nhiều năm rồi, ta chưa từng đón sinh thần với ai cả.

Lạc Y Hoan khẽ cau mày, sao cảm giác như trong câu nói đó có phần chua xót khó tả. Dường như anh đã từng trải qua nỗi mất mát khó quên và chẳng bao giờ có thể quên đi.

Thiên Khải kéo nàng đi, đứng trước cổng thành cao chót vót như gần trời của hoàng cung, cách bức tường đó, một thế giới phồn hoa đang nhộn nhịp xuống đường phố, biết bao ánh đèn mập mờ qua lại bởi gió của ban đêm đang mãi mê rượt đuổi, tiếng người ồn ào náo nhiệt của hạnh phúc, tiếng cười. Lạc Y Hoan có thể hình dung ra trước mắt bức tranh tuyệt diệu về đêm của ngày hôm nay. Nhưng hiện thực đã nhanh chóng kéo nàng về lại, ánh mắt sắc nhọn của các công chúa nhìn mình, những thái độ của nô tì đối xử, dây soi sẵn chực hiện ra, tiếng da thịt bị vung oan oan bên tai, nàng run rẩy nắm chặt tay mình, chưa kịp từ chối để trốn chạy thì đã bị Thiên Khải bế xốc lên nhảy qua làm Lạc Y Hoan hốt hoảng hét lên, Thiên Khải lập tức bịt miệng nàng lại rồi bay vào hư không, đi về thế giới kia, lạc vào bức tranh mà nàng đã hình dung ra.

Dừng ở ngõ cụt của đường phố, Lạc Y Hoan mới hoàng hồn lại, Thiên Khải đặt nàng xuống nhìn thái độ sợ hãi của nàng liền bật cười.

- Hoàng tử chúng ta mau mau trở về, nhờ may công chúa phát hiện, e là....

- Người sợ cái gì chứ. Ta đã bảo sẽ không ai đụng đến người nữa. Người là của ta, chỉ mình ta được đụng đến. - Nói rồi anh thông thả đi lên trước, Lạc Y Hoan chần chừ đứng đó.- Sao vậy hả? Mau đi thôi.

Nàng quay sang suy nghĩ mãi mới dám cất tiếng. Thiên Khải nghe xong liền nhìn xuống y phục của mình. Hai người cuối cùng cũng phải nhờ một cô nương đi bên đường mua hộ hai bộ y phục thường dân để thay. Bây giờ Lạc Y Hoan cảm thấy thoải mái hơn, tâm trạng thay đổi hẳn, liền cười dịu dàng nhìn anh.

Thiên Khải nhếch môi liếc nhìn nàng đang e thẹn nhìn xung quanh. Bỗng một cậu bé mang kẹo hồ lô, mặt mũi dơ bẩn, trên má còn đọng vài giọt nước mắt đi đến.

- Xin hai vị mua dùm con, gia đình con đông người, cả ngày vẫn chưa được ăn gì cả.

Lạc Y Hoan ngại ngần nắm chặt tay lại nhìn Thiên Khải, trong túi nàng bây giờ không có một xu lại còn trống không nhìn kẹo hồ lô trên tay cậu bé.

Thiên Khải hiểu ý nàng, liền lấy trong tay áo ra ngân lượng bạc làm mất cậu bé sáng lên rồi rút cảm ơn, đưa kẹo hồ lô, không quên tấm tắc khen ngợi.

- Hai vị quả là đẹp đôi. Chúc hai vị mãi mãi hạnh phúc, con cảm ơn cảm ơn hai vị.

Lạc Y Hoan cầm trong tay kẹo nghe xong câu đó liền đỏ hai má nhìn cậu bé tinh nghịch đang rồi rít cười tít mắt. Thiên Khải cuối xuống tay cầm kẹo ngang bằng cậu bé.

- Có thật là đẹp đôi chứ?

- Đúng vậy. Hai vị là vợ chồng đúng chứ?

Thiên Khải cười vui vẻ liếc sang Lạc Y Hoan đang nhìn sang hướng khác chậm rãi ăn kẹo, sắc mặt khó khăn tỏ vẻ tự nhiên.

- Đúng vậy. Ngoan lắm... mau mau về nhà đi.

Đội cận vệ đi rồi nàng mới quay lại về giận hờn nhìn anh, Thiên Khải vòng tay ra sau lưng giả vờ đi lên trước, còn không quên cười vui vẻ.

- Hoàng tử... người đứng là... sao người lại bảo tiểu nữ và người là vợ chồng. Nhờ ai biết được thì mang họa, thân là một nô tì, tiểu nữ không dám.

Lạc Y Hoan theo sau cứ lăm bắm uất ức, Thiên Khải bất ngờ quay lại làm nàng giật mình im thóc đứng hình, suýt chút nữa rơi cả kẹo trên tay.

- Hoàng tử...

- Người trách cái gì? Bộ uất ức lắm ư?

Lạc Y Hoan cúi đầu không dám nhìn, Thiên Khải liền nắm chặt kéo nàng đến gần mình hơn. Ánh mắt lộ rõ sự cương quyết.

- Nếu ta nói ta sẽ cưới người thì sao?

Lạc Y Hoan đánh rơi kẹo, không dám tin vào những gì mình nghe, chậm rãi gỡ tay mình ra, trong lòng mơ hồ khó tả.

- Sao hả? Nếu như vậy thì sao?

- Không thể như thế... Hoàng tử xin người bình tĩnh, nô tì mạo phạm người rồi. - Lạc Y Hoan lí nhí khó khăn thoát khỏi vòng tay của Thiên Khải.

Đang trong tình thế khó xử, từ xa đám người đang đuổi theo tên ăn trộm ở đường phố, hần đang lao nhanh đến Lạc Y Hoan, Thiên Khải thấy thế liền kéo nàng vào trong lòng ghi chặt nép sang một bên. Hơi ấm của anh sưởi ấm cả thân hình Lạc Y Hoan, nhịp tim anh đập liên hồi, mặt nàng đang áp vào nghe rõ từng nhịp. Có sao cả hai chẳng ai muốn rời bỏ khoảnh khắc này. Mãi mãi sau đó Thiên Khải thì thâm bên tai.

- Ta muốn nàng gả cho ta. Bên cạnh ta mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cảnh sắc yên bình sao lòng người chẳng thể

Lạc Y Hoan tỉnh giấc cũng là lúc trời sáng. A Mộc đang ngồi bên cạnh thấy nàng tỉnh, mặt mày hớn hơ.

- Hoan tỷ, tỷ tỉnh rồi.

Lạc Y Hoan ngơ ngác nhìn xung quanh, mơ màng định thần nhớ lại hôm qua mình và đại hoàng tử đi dạo phố, sau đó...

Sau đó đại hoàng tử nói gì đó. Lạc Y Hoan bắt giấc run nhẹ nhớ đến, thầm an ủi trong lòng chỉ là một giấc mơ. Hôm qua không phải là sinh thần của đại hoàng tử, mình cũng chẳng đi dạo với người. Lạc Y Hoan đặt tay lên tim trấn an, hơi thở đều hẳn lại. Nhưng sao chẳng thể xóa nỗi câu nói của anh.

- Tỷ bị làm sao vậy? - Thấy nàng có chút đồ dẫn, A Mộc lo lắng đi đến quan sát. Khuôn mặt mỗi lúc một nhợt nhạt hẳn.

Lạc Y Hoan thoáng giật mình gượng cười nhìn A Mộc.

- A Mộc...hôm qua làm sao tỷ trở về phòng được vậy?

A Mộc tròn mắt nhìn Lạc Y Hoan, gãi nhẹ đầu không hiểu ý nàng đang nói.

- Tỷ không biết gì sao muội biết. Sáng sớm muội đến chơi với tỷ đã thấy tỷ ngủ say ở đây rồi. - A Mộc từ khi đến tẩm cung Thiên Uy hầu hạ, không những tâm trạng thoải mái hơn mà thời gian cũng rảnh rỗi hẳn, ngoài việc phải giặt thay y phục cùng A Phủ mang thức ăn lên, quét sân vườn thì hầu như đều ở trong điện. Thiên Uy dạo này cũng dễ tính nên A Mộc lên ra ngoài chơi với Lạc Y Hoan cũng không bị mắng, còn bỏ A Phủ lại ở điện một mình.

Lạc Y Hoan cười lạnh, trong tâm vẫn còn vương cảm giác đêm qua. Nhưng nàng vẫn một mực cho rằng hôm qua mình mãi mê làm việc nên về phòng ngủ say đâm ra mơ màng.

A Mộc chơi với Lạc Y Hoan chút nữa rồi cũng về cung. Lạc Y Hoan cùng Tiểu Châu xuống nhà bếp chuẩn bị trà cho đại hoàng tử. Chưa đến cửa đã thấy vài nô tì của hoàng cung nháo nhộn trong đó, còn vọng ra cả tiếng nói.

- Công chúa Minh Lan dặn dò chuẩn bị thuốc cho nhị hoàng tử. Trời sắp chuyển mùa, thân thể, tâm trạng không tốt, ảnh hưởng đến người. - Thượng cung nghiêm nghị nhìn mọi người.

Lạc Y Hoan lên đứng ở cửa sổ nhìn vào, mọi người chăm chỉ sắc thuốc, chuẩn bị trà cho Thiên Uy.

Nàng bất chợt tò mò hỏi Tiểu Châu bệnh tình của hân. Vừa nhắc đến tên Thiên Uy, mặt mày Tiểu Châu liền khó coi, trước giờ trong cung mấy ai dám điều tra Thiên Uy hoàng tử, đã thế Tiểu Châu chỉ gặp mặt hoàng tử vài lần sơ qua, còn không dám hỏi điện mạo ra sao chứ nghĩ đến việc bệnh tình thì không thể, chỉ biết mọi người trong cung đều nói Thiên Uy hoàng tử mắc bệnh nặng đến nỗi lão lão không chữa trị.

...

Mẫn Viên Viên ung dung chơi cờ cung hoàng thượng bên hồ của hoàng cung. Trước giờ hoàng thượng rất ít khi cùng con của mình thông thả như vậy, từ khi Mẫn Viên Viên xuất hiện hoàng thượng mới có chút chuyển biến, chỉ ưa chuộng và dành hết điều tốt nhất cho nàng. Mọi người trong cung ai cũng biết tiếng nói của nàng ta rất có tầm ảnh hưởng đến hoàng thượng nên đặc biệt rất nể nang.

- Đạo này con và Hân Y thế nào rồi? - Hoàng thượng vẫn trầm luân nhìn vào bàn cờ. Sở dĩ ông muốn gửi Mẫn Viên Viên đến nước Lương đều là vì người này. Từ nhỏ Hân Y đã rất nổi tiếng với khắp nơi. Nếu Minh Ngọc có Thiên Uy và Thiên Khải thì nước Lương lại có Hân Y. Không những khôi ngô tuấn tú lại còn tính tình ôn nhu, chu đáo. Gặp một lần đã chắm cho Mẫn Viên Viên, ông muốn điều tốt đẹp cho nàng. - Các con đã nghĩ đến chuyện hôn nhân chưa?

Mẫn Viên Viên cũng tư thế giống ông, trầm luân suy nghĩ nhìn như thế cả. hai chỉ đang tập trung vào bàn cờ mà quên mất chuyện mình đang nói. Nếu nhan sắc của nàng giống ông, thì tính cách của Viên Viên lại giống mẹ mình. Trầm luân, biết suy nghĩ trước khi làm việc, lại rất nhu mì e dè. Đáng tiếc bà đã mất từ khi nàng còn bé.

Mẫn Viên Viên biết hoàng thượng đang cố gắn ghép chuyện tình cảm của mình với Hân Y nhưng nàng vẫn chưa nghĩ đến vị hoàng tử đó cho dù những năm tháng qua vẫn ở bên cạnh. Mẫn Viên Viên cũng biết tình cảm của Hân Y đối với mình nhưng có lẽ nàng vẫn chưa thể để tâm.

- Con chưa nghĩ đến việc đấy.- Nàng dừng quân cờ trên tay. Nhìn ra phía mặt hồ phẳng lặng, nước trong hơn bao giờ hết, phía dưới có thể nhìn rõ đàn cá, những rêu tron bao vây mảng thành bên hồ như bám chắc xuyên thọt khó cưỡng lại vẻ đẹp đó, đã thế những cánh hoa ủa tàn vẫn nhẹ nhàng tiếp xuống khiến lòng người sao mãi băng khuâng.

- Con có chuyện gì sao?

Mẫn Viên Viên khẽ thở dài, xiết chặt khăn tay lại nhìn sang hoàng thượng đang nhìn mình đợi câu trả lời.

...

Hoàng hậu đang thính an thái hậu ở tẩm cung, một nô tì đi vào nhỏ tiếng bên tai người vài câu liền thay đổi sắc thái vui vẻ sang bất ngờ. Thái hậu bên cạnh thấy vậy khẽ cau mày khó chịu.

- Có chuyện gì vậy?

Hoàng hậu nhẹ vẫy tay cho nô tì lui ra, lễ phép cúi đầu kính thưa với thái hậu bên cạnh.

- Thái hậu...hoàng thượng vừa có chỉ, gả Minh Dương sang nước Nhật Khiển, gả Minh Lan cho hoàng tử nước Kỳ Nguyên. Không những thế tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ cho Thiên Uy và Âu Nhiên. Chuyện này không thể xảy ra thưa người. Minh Lan từ bé đã không nhận được tình yêu thương của mẫu hậu, lúc lâm trung còn nhờ con chăm sóc, nay nó không muốn rời khỏi hoàng cung, mong thái hậu suy xét. Còn về Thiên Uy...

Chưa để hoàng hậu nói hết câu thái hậu đã tức giận đập bàn khiến ly trà lắc lư khẽ rơi vài giọt sang hai bên. Chuyện hôn nhân của Thiên Uy mới hôm qua bà còn vừa ưng mắt cho Tường Vi công chúa Kỳ Nguyên, bây giờ lại cưới Âu Nhiên thì không thể nào vừa ý, có được gả thì cũng chỉ là thê thiếp.

Thái hậu đứng đứng đi đến tẩm cung của hoàng thượng, sắc thái tỏ vẻ giận dữ khiến ai cũng lo sợ cung kính. Thái giám đi vào nói trước sự việc cho hoàng thượng biết mà lựa lời nói tránh làm ảnh hưởng đến sức khỏe của thái hậu.

Vừa đi đến, tất cả người hầu ở trong phòng liền đi ra ngoài, chỉ còn hai người, thái hậu mới lớn tiếng.

- Con có phải lú lẫn rồi không? Rốt cuộc là ai đã xúi giục con như vậy hả? Thiên Uy không thể kết hôn cùng Âu Nhiên, có cưới cũng không thể là ái phi được, chỉ được phép là thê thiếp phía sau.

Hoàng thượng bình tĩnh nhìn thái hậu la mắng tức giận cuối cùng cũng nhẹ nhàng đặt ly trà xuống bàn, đi đến dìu thái hậu ngồi xuống bên cạnh.

- Thái hậu, người đừng nóng nảy... nhi thần xin lỗi người. Nhưng..

Thái hậu lại lên con thịnh nộ nhìn hoàng thượng gắt lên.

- Đừng nói với ta... là do Mẫn Viên Viên đề nghị đấy chứ. Đứa đó có gì to tát như thế mà con lại quan trọng trong khi Thiên Uy là Cận Lam Hoàng tử Hưởng Ngọc, con xem xem còn ra thế thống gì. Bao năm nay, con không cai quản đất nước một phần, còn không yêu thương con của mình, đừng đừng xuất hiện một đứa con gái con lại nghe hết lời nó. Còn là một hoàng thượng anh minh hay không? Con làm bà già này tức chết đi được.

Hoàng thượng chưa xót nhìn thái hậu đang bùng bùng đỏ mặt. Trong lòng ông biết khi ra chiếu chỉ này nhiều người không đồng ý, nhất là thái hậu nhưng trước giờ ông không có việc đã ra chiếu chỉ thì sẽ rút lại, đã thế việc này ông không chần chừ một chút nào. Trước giờ mọi người luôn biết rằng Mẫn Viên Viên nói, hoàng thượng sẽ đáp ứng. Cũng không hiểu vì sao lại thành ra như thế nhưng có lẽ đây là ý định.

Thái hậu không cam tâm nhìn hoàng thượng vẫn không có ý định thay đổi chuyện này. Bình tâm lại một lúc sau mới nói tiếp.

- Thế làm cách gì để con thay đổi chiếu chỉ đây?

Hoàng thượng cười nhạt nhìn sang thái hậu. Trong lòng bà thương yêu Thiên Uy thì cũng giống như việc mình đồng tình với Mẫn Viên Viên, trong hoàng cung này tất cả mọi người, ai cũng có những chuyện khó giải, chỉ thuận theo mà làm.

- Đành phải nhờ Thiên Khải một chuyến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sang hạ hết xuân

Minh Lan nghe tin xong liền tức giận đến không thể đi nổi, mặt mày như đang ngồi trên đồng lửa, khó chịu đến khó tả.

Hoàng hậu từ bên ngoài đi đến thấy Minh Lan ứa ngấn nước cố gắng kìm lễ với mình. Bà ân cần đi đến dịu dàng vỗ về.

- Minh Lan... con yên tâm chuyện này sẽ không xảy ra đâu.

Minh Lan khẽ run rẩy ôm lấy bà, uất ức như vừa bị oan không thành lời cứ đứng mãi.

- Minh Lan... chuyện này chỉ là mới nghe tin, thái hậu đang nói chuyện với hoàng thượng. Chắc hẳn sẽ thay đổi.

Minh Lan cười lạnh nhìn hoàng hậu ân cần mà trong lòng thấy xót. Ai chẳng biết từ trước đến nay hoàng thượng đã ra ý chỉ gì thì khó mà thu hồi, trừ khi có người chịu trách nhiệm đối với nó.

- Hoàng hậu... con thật sự... thật sự....- Minh Lan nghẹn ngào nhìn bà.

Hoàng hậu cau mày thương yêu vén tóc sang một bên cho nàng tựa như người mẹ đang an ủi đứa con của mình. Thật ra bà không thể sinh con, bà cũng thích con gái, nên luôn xem Minh Lan như thể con mình.

- Thật sự con rất muốn được gả cho sư huynh Thiên Uy... hoàng hậu con biết huynh ấy là mạng sống của người, nhưng con tin chắc con sẽ là một người vợ bên cạnh huynh ấy, chăm sóc, gắn bó đầu có thể nào. Mong người đừng để con rời nơi đây.

Hoàng hậu mỉm cười nhìn, thực ra bà đâu phải không biết tình cảm mà Minh Lan dành cho Thiên Uy. Nhưng dù nó có như thế nào, nguyện ra sao thì Thiên Uy có đồng ý hay không mới là điều quan trọng.

- Xem ý Thiên Uy thế nào đã. Hừm?

...

Lạc Y Hoan cùng A Mộc đang phơi đồ cho chủ nhân, tiện thể hỏi thăm sức khỏe của Thiên Uy hoàng tử, nàng cũng nhận ra được phần nào. Chắc hẳn trước đó hoàng tử đã trải qua nỗi đau mất mát lớn nên bây giờ mới ra nông nỗi thế.

Nàng thần thò một hồi, trong lòng rất muốn gặp Thiên Uy để biết tình hình sức khỏe người, nhưng thân là nô tì lại không có gì đáng để đến gần một hoàng tử như người. Lòng nàng chợt trùng xuống như vừa trời dấy đã bị ai đó lấp cát cố gắng dập xuống.

A Mộc qua những lớp vải đi đến nhìn Lạc Y Hoan, miệng cười khúc khích thổi nhẹ vào tai.

- Không nhầm thì tỷ muốn đến thăm nhị hoàng tử đúng chứ.

Lạc Y Hoan chợt đỏ mặt nhìn sang A Mộc đang hí hửng chọc mình. Đánh nhẹ vào vai nhỏ nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc đi lên trước tỏ vẻ giận dỗi để A Mộc lẻo đẻo chạy phía sau.

- Muội xin lỗi... muội không ghẹo tỷ nữa.

Lạc Y Hoan dừng lại khẽ lườm yêu nhỏ rồi đi chậm lại đợi theo cùng. A Mộc vui vẻ đi bên cạnh tiếp lời.

- Thật ra... nếu Hoan tỷ muốn gặp Thiên Uy hoàng tử, tỷ có thể đến, tỷ sợ công chúa đúng chứ.

Lạc Y Hoan im lặng dừng hẳn nhìn sang A Mộc, cuối cùng cũng nói lên tâm trạng nãy giờ của mình.

- Thật ra... tỷ muốn gặp nhị hoàng tử để tìm cách chữa trị cho người.

A Mộc chợt nhớ ra Lạc Y Hoan có biết qua y dược, ánh mắt sáng lên liền hỏi thúc nàng tìm cách gặp hoàng tử mà không để ai biết.

Nhưng Lạc Y Hoan lại chần chừ không dám nghĩ đến. Thật ra gặp hoàng tử chắc gì đã dễ, nhờ may không giúp được gì lại còn mang tâm trạng không tốt cho hẳn thì mang họa.

Lạc Y Hoan chuẩn bị thức ăn cho đại hoàng tử. Nhưng lại nhờ Tiểu Châu mang lên, cứ nghĩ đến cảm giác hôm qua nàng lại lo lắng không dám đối diện anh, ngộ nhờ đó là thật thì không biết ra sao đành tránh mặt vài hôm. Cũng may có Tiểu Châu nếu không nàng không biết phải xử sự ra sao.

...

Đêm đến, bầu trời với tấm màn đen phủ kín với nhiều điểm sáng tựa mãi không rời trên đỉnh. Bắt đầu sang mùa, xuân gần tàn, hạ sẽ đến. Sao trên trời xuất hiện mỗi lúc một chẳng chịt lan tỏa khắp nơi.

Lạc Y Hoan xong việc một lúc mới nghĩ tay ngược lên ngắm nhìn bầu trời rộn nhịp khác lạ.

Nàng khẽ nhắm mắt hít mùi hương còn sót lại của hoa lê trên cành. Nhắm nghiền mắt cảm giác khô khốc vậy đến, trong lòng hôm nay dường như tan biến. Nàng khẽ mở mắt, mờ mờ ảo ảo trước mặt xuất hiện hình bóng người xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc khó tả. Mắt trong của nàng mở to ngược nhìn người trước mặt. Hắn đang lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời, lặng lẽ nhắm mắt cảm nhận xung quanh.

Thiên Uy như vút hết nỗi buồn nơi đây, hai hàng lông mày dần ra, trông sắc thái của hắn hiền lành hẳn, lại còn có chút ấm áp.

Hắn từ từ mở mắt quay về phía người đang nhìn mình, thấy bóng dáng nhỏ bé của Lạc Y Hoan, ánh mắt xao xuyến khó tả, dường như rất nhớ.

Hay là nàng quá nghĩ thế? Hay là nàng nhớ hắn?

Lạc Y Hoan chợt giật mình cúi đầu không dám nhúc nhích, chỉ một giây sau đó đã thấy Thiên Uy xuất hiện trước mặt mình từ lúc nào.

Nàng lắp bắp:

- Nhị hoàng tử...

Thiên Uy khẽ cong môi tựa như cười nhẹ nhưng đó chỉ là ảo giác của ánh nhìn cuốn hút mà nàng thấy.

Lạc Y Hoan khẽ gượng gạo:

- Nô tì thất lễ, đã làm phiền người rồi. Nàng chưa kịp quay lưng đi đã bị Thiên Uy bắt lấy cánh tay, kéo nhẹ về phía mình rồi nâng niu bông hoa cuối cùng còn sót lại lên tay nàng. Mua của hoa lê chính thức kết thúc, mở đầu cho những loài hoa khác chớm khoe sắc.

Lạc Y Hoan khẽ run động ngắm nhìn bông hoa trắng như tuyết ở bàn tay. Thiên Uy khẽ chỉ lên bầu trời đầy sao. Lạc Y Hoan chợt hiểu ý hắn, thì ra chỉ cần hiểu thì con người ra dù không nói cũng đã đi vào tâm trí mình.

- Hoàng tử....

Thiên Uy chẳng quay lại mà chậm rãi ngắm nhìn bầu trời đêm nay, dưới ánh nhìn, ở sân cung, hai bên có hoa lê ủa tàn có hai bóng người lẻ loi nhưng không đơn độc.

- Người có muốn nói chuyện cùng Hoan Hoan?

Lạc Y Hoan vừa dứt lời, không hỏi hận khi đã nói ra câu nói này chỉ là e sợ nói không đúng lúc, chạm đến nỗi lòng của hắn.

Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Lạc Y Hoan biết mình đã phạm lỗi đành cúi người nhưng ở khoảnh khắc hụt hẫng thì hắn đã quay sang, khẽ mỉm cười nhìn thay cho lời đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đợi ta trở về

Những tia nắng hắt vào sân trước của cửa thềm tẩm cung, lá thay mùa rơi ngày một nhiều, gió lao xao thổi nhẹ đến nỗi nghe cả tiếng lá xào xạc dưới mặt đất. Trong khi Tiểu Châu quét sân thì Lạc Y Hoan đang chăm chú chuẩn bị y phục cho Thiên Khải. Nghe nói hôm nay Thiên Khải vào cung nhận chỉ của hoàng thượng, chắc hẳn là trọng đại nên y phục cũng phải chỉnh tề.

Thầm trong lòng, chắc hẳn hoàng thượng lại ban hôn ước cho đại hoàng tử. Lạc Y Hoan chần chừ mặc dù hơi luyến tiếc nhưng đại hoàng tử cưới được một công chúa tốt, có một hạnh phúc viên mãn, suốt cả một đời đã cô đơn, nếu có người bầu bạn thì quãng đời còn lại an nhiên mà hưởng thụ.

Nàng nhanh chóng mang y phục đến cho anh. Thiên Khải quả nhiên tâm tình rất tốt, thức dậy từ rất sớm ngâm chân rửa mặt đợi y phục. Vừa thấy Lạc Y Hoan, hai hàng lông mày của anh giãn ra, dịu dàng nhìn nàng.

Lạc Y Hoan lặng lẽ đứng bên cạnh giúp anh thay y phục, chỉnh tề hai bên. Thiên Khải với mái tóc dài nhìn sang.

- Người chải tóc cho ta.

Lạc Y Hoan tròn mắt ngạc nhiên nhìn. Mặc dù chỉ mới cung nhưng trước đó đã được thượng cung giảng dạy phép tắc nên cũng nghe qua việc chải tóc cho người thân phận cao quý ở hoàng cung. Chỉ có những người kết thành phu thê sau đêm tân hôn thì chải tóc cho nhau. Lạc Y Hoan trong lòng mong lung không dám nghĩ lung tung chỉ mong rằng mình nghe nhầm.

Thiên Khải ngồi ở trước đợi nàng mãi không thấy, lạnh lùng quay sang.

- Sao vậy?

Lạc Y Hoan vội về mặt khó coi đi đến cầm lược dịu dàng chải mái tóc dài của anh. Bây giờ khí chất lạnh lùng xưa tan, tâm trạng Thiên Khải vô cùng thoải mái nhắm nghiền mắt lắng đọng người được cả mùi hương nhẹ nhàng trên người nàng.

Lạc Y Hoan tỉ mỉ buộc tóc cho Thiên Khải. Trong lòng không hiểu đang nghĩ gì buộc miệng nói ra.

- Hôm nay đại hoàng tử đến để nhận chiếu chỉ của hoàng thượng. Nô tì nghĩ hoàng tử sẽ gặp được công chúa tốt. Trăm năm hạnh phúc.

Thiên Khải từ từ mở mắt nhếch môi quay sang nhìn Lạc Y Hoan vẫn ánh mắt ngây thơ nhìn mình. Ánh mắt chạm nhau nên dòng khó tả. Lạc Y Hoan biết mình vừa lỡ lời đành khép nép im lặng.

- Người nói như thế có nghĩa là gì?

Nàng nuốt khan lắc nhẹ đầu không tiếp lời.

Thiên Khải quay sang ngược gáy nàng đến nỗi hơi thở cả hai nguyên vào nhau đỏ hai bên mặt.

- Người muốn ta đi đính hôn với kẻ khác ư?

Lạc Y Hoan nhảy mất liên hồi không dám trả lời, gượng gạo trốn tránh câu hỏi của anh. Thiên Khải bực mình nhìn Lạc Y Hoan liền gắt lên.

- Người quên rằng lúc trước mình đi dạo phố ta đã nói gì ư? Ta nói cho người biết, ta không đính hôn với ai cả. Sau này chỉ cưới một người. Người đó là ai người biết rồi đấy.

Lạc Y Hoan giật mình nghe xong liền tròn mắt nhìn Thiên Khải rời đi. Trong lòng không khỏi bàng hoàng. Thì ra giấc mơ đó là thật, cái đêm hôm đi dạo những gì hoàng tử nói là có thật. Nàng như quặng lại một cách sợ hãi.

A Mộc thấy sắc mặt không tốt liền hỏi thăm nhưng đáp lại chỉ bằng không. Lạc Y Hoan thần thờ vò đồ trong thau nước.

- Hoan tỷ.... - A Mộc cuối cùng cũng không chịu được hết lên làm Lạc Y Hoan trút hồn này giờ cũng quay lại nhìn nhỏ. - Tỷ bị làm sao vậy hả? Tỷ lại khó chịu trong người ư?

Nàng chậm rãi lắc đầu, nước mắt ngần ứa trào ra nhìn A Mộc khó có thể diễn tả tâm trạng bây giờ.

*

Chiều chỉ vừa ban cho Thiên Khải, mọi người chốc lát đã biết tin, có kẻ người sốc nhất là Minh Lan. Mặc dù trước mặt nàng luôn khó chịu với anh nhưng thật ra trong lòng luôn một mực thương yêu.

Hoàng hậu đau lòng nghe tin cận hậu thông báo rằng Minh Lan muốn hủy hôn ước với Kỳ Nguyên. Một là đánh giành nước, hai là hòa hoãn. Công chúa Minh Lan thân là một công chúa cảnh vàng lá ngọc, chân yếu tay mềm không thể đánh trận nên Thiên Khải thay mặt công chúa ra trận, sau khi giành chiến thắng sẽ ban thưởng.

Minh Lan ngần ngại chạy đến cung thấy Thiên Khải vẫn sắc mặt ung dung nhận chiếu chỉ đi ra. Ánh mắt không vẻ lo sợ mà đi đến trước mặt nàng. Minh Lan bây giờ mới trở lại cô công chúa dịu dàng ngày xưa nắm chặt khăn tay không nói nên lời nhìn người trước mắt.

- Khóc chuyện gì?

Minh Lan nghẹn ngào nhìn Thiên Khải cố bình tĩnh nói chuyện.

- Huynh....nhận chiếu chỉ... như vậy sẽ sang nước Kỳ Nguyên rất lâu, có thể sẽ mất mạng.huynh.... - Minh Lan nói lung tung không ta mạch lạc nhìn chăm chăm sự huynh mình.

Thiên Khải nhìn phía trước khẽ cau mày như đây chỉ là một chuyện bình thường, như vừa uống xong chén trà,như vừa nghe một bài hát.

- Ta làm điều này không phải vì muối. Ta là vì ta nên đừng có làm ra vẻ đó. Thật là yếu mềm,như thế làm sao có thể đối đầu với mấy người kia. - Anh nhếch môi mĩa mai đi lên phía trước bỏ lại những giọt nước mắt mặn chát của Minh Lan.

Nàng quay sang vừa thương vừa giận hết lớn vọng theo bóng của anh.

- Huynh là đồ chết tiệt,đồ xấu xa. Huynh phải bảo trọng, nhất định phải trở về nguyên vẹn cho muối.

*

Tiểu Châu vội vã chạy đến thờ đốc không nói nên lời nhìn A Mộc và Lạc Y Hoan đang phơi vải lên xà mái một lúc mới có thể cất tiếng.

- Đại hoàng tử sẽ giành nước Kỳ Nguyên, e là một đi không trở về.

Lạc Y Hoan đổi sắc mặt nhìn Tiểu Châu nói gì thêm nữa. Nhưng trong lòng khó chịu không thôi. Không phải ai không biết Kỳ Nguyên hùng mạnh như thế nào, chẳng phải sẽ rất khó để trở về sao hoàng thượng có thể nhẫn tâm buộc đi. Nàng đi nhanh chân về tẩm cung, đứng trước cửa còn không dám bước vào. Đại hoàng tử trước giờ luôn cứu vớt tính mạng này, chỉ là một tính mạng nhỏ bé cọ bây giờ tính mạng lớn của một đại hoàng tử lại sắp sửa gặp nguy hiểm, nàng không khỏi lo sợ.

Bước vào một bước đã thấy Thiên Khải ung dung thưởng thức trà ở trước sân. Anh biết nàng đứng đấy nhưng vẫn không quay sang, từ từ uống hết ly trà.

Lạc Y Hoan đi vội đến đứng sau lưng anh nắm chặt tay áo không nói nên lời. Thiên Khải vẫn khuôn mặt đó nhưng lộ vẻ mĩa mai.

- Ngươi lo lắng gì. Ta chắc chắn sẽ trở về.

Nàng im lặng nãy giờ cũng lên tiếng.

- Tại sao người phải đi?

Thiên Khải quay người một lúc lâu mới nhẹ nhàng như lúc trước.

- Ta không cần biết điều gì sẽ xảy ra. Chỉ cần ngươi đợi ta trở về.

*

Ngày ra đi, Thiên Khải mặc y phục trắng toát lên về một thư sinh đi thi trạng nguyên hơn là sắp ra trận. Đau lòng nhất vẫn là Minh Lan và Hoàng hậu hai người mãi đứng nhìn thân hình cao lớn của Thiên Khải. Tuyet nhiên, hoàng thượng và Mẫn Viên Viên lại không có mặt,hai người lại thông thả chơi cờ bên hồ như mọi hôm.

Y phục màu trắng đó cuối cùng cũng lên ngựa cất bước.Phía bên trái của anh có đính kèm chiếc bùa hộ mệnh rất tinh tế bắt mắt.

- Đại hoàng tử, nô tì không biết chiếc bùa may mắn này đã theo mình lúc nào, nhưng có lẽ là thứ đã bên cạnh nô tì rất lâu, đây coi như là thứ quý giá nhất. Nô tì mong đại hoàng tử nhận lấy, giống như tiểu nữ bên cạnh, giống như phù hộ người chiến thắng trở về.

Lạc Y Hoan đứng phía sau bức tường nhìn Thiên Khải dần khuất, bàn tay lạnh lẽo chấp nguyện mong rằng sau nhiều năm chắc hẳn sẽ lại thấy đại hoàng tử thông thả ngâm ngẫm trà như lúc trước.

Đây cũng coi là một kiểu tình cảm, một kiểu ân tình khó trả hết, chỉ biết cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Trong lặng lẽ

Một năm sau.

Lạc Y Hoan ở trên thuyền chu đáo pha trà. Không khí hôm nay dịu nhẹ. Hai bên bờ sông là dãy hoa liễu đang nở rộ rậm rạp đến độ vài nhánh cây nghiêng theo hướng hoa trĩu xuống. Trên mặt nước yên tĩnh, vài cánh hoa rơi rụng động thành vòng tròn gọi sóng nhẹ nhàng, làn gió của mùa hạ thơm ngọt khó tả.

Nàng nhìn chăm chú ra ngoài một lát mới chịu quay sang nhìn người trước mặt đang thông thả dùng trà.

- Nhị hoàng tử... tiểu nữ đánh đàn người nghe....- Thiên Uy ngược lên dịu dàng nhìn nàng. Lạc Y Hoan nhẹ nhàng với y phục thanh toát ngồi đối diện khẽ cuối xuống, những ngón tay thon lướt trên dây đàn căng ra, rung nhẹ tạo nên âm thanh từ thấp lên đến cao, từ nhẹ nhàng thành ra da diết.

"Gửi lại mùa hoa nở

Khi cơn mưa vừa khuất

Sau hiên trời nắng rọi

Cứ ngỡ là thiên đường

Cứ ngỡ là gặp chàng

Nhưng sao...

Che mắt bởi sương phù." "

Xong một khúc nhạc nhẹ bỗng nhiên dần trở nên thê lương hơn như vừa trải qua một chuyện tình.

"Hoa chớm hoa nở hoa tàn

Cát bay cát mù cát xóa mờ

Gió thổi gió thoảng gió nhẹ nhàng

Người đến người đi người chờ

Tình đến tình đi tình tùy duyên"

"Này người tình cầm tay em nhé

Dù đời này bao nhiêu bão giông

Đề được nằm kề bên anh

Nơi bình yên chẳng còn hoang vắng

Chẳng còn nhớ thương mơ hồ

Mình sẽ không còn cách xa. "

Tìm Lạc Y Hoan như vừa quặng thất như vừa đau nhói. Nàng bỗng nhiên dừng hẳn, vừa ngược lên nhìn đã bắt gặp ánh mắt của hắn. Không biết có phải là vì nàng cảm thấy hay thật sự là hắn nhưng sao trong ánh mắt đó vô cùng đau đớn, một mũi dao xuyên qua tim chính mình. Có lẽ là do bài hát quá thê lương chăng? Lạc Y Hoan bình tĩnh lại ôn nhu cúi đầu.

- Làm tâm trạng người không vui rồi. Tiểu nữ không cố ý. Không biết là vì sao nữa nhưng cứ mỗi khi chạm đến cây đàn, bài hát nào cũng thật thê lương, sau này sẽ không đàn nữa tránh ảnh hưởng đến xung quanh.

Thiên Uy trầm luân uống hết ly trà trên tay, ánh mắt cũng không thể hiểu rõ nhưng thật sự chính bản thân mình đàn vì điều gì. Con thuyền giữa sông lơ lửng qua hàng giờ, thanh âm yên tĩnh trở lại, mọi thứ cũng gần xé chiều.

Lạc Y Hoan tưới nước cho mầm cây trong chậu. Hôm trước nàng đã tặng cho hắn cây đậu đã ươm mầm mạnh mẽ vươn lên mà lớn dần, nàng cũng phải phần đầu để mầm cây của mình lớn nhanh. Tiểu Châu vẫn hằng ngày quét dọn dẹp nơi tẩm cung của đại hoàng tử, lại suốt ngóng thư của người nhưng một năm rồi vẫn không thấy tin tức gì, trong lòng sốt ruột khó tả.

Lạc Y Hoan vẫn với tách trà cùng hương thơm của Đại Hồng Bào để pha hơi ấm vào trong tấm cung, đại hoàng tử rời đi chắc hẳn sẽ lạnh lẽo nên ngày nào nàng cũng không quên sưởi ấm bằng cách này. An ủi Tiểu Châu vài câu. Thấy tâm tình của nhỏ tốt hơn là lo lắng nàng mới chuẩn bị thức ăn cho cả hai.

Đến lúc trời tối hẳn, sao trên trời dày đặc của tháng hạ này, soi sáng khắp cả một vùng trời đen, còn ra vài hình thù khác lạ, Lạc Y Hoan thích thú ngắm nhìn.

Thiên Uy từ xa đi đến đứng bên cạnh ngắm nhìn phía sau nàng, thân hình nhỏ bé kia bỗng nhiên xa lạ nhưng sao thân quen. Hắn tựa hồ cứ đứng mãi như thế cho đến khi nàng quay đầu lại mới điềm tĩnh đi đến ngồi bên cạnh.

Từ lúc ở bên cạnh nhị hoàng tử đến giờ Lạc Y Hoan nói ít hơn so với lúc trước trừ khi đọc sách cho hắn nghe hay nói về câu chuyện bên trong còn lại đa

phần đều nhìn nhau mà hiểu ý.

Thiên Uy suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không thể gỡ bỏ được nỗi ưu tư trong lòng mình. Trong khi Lạc Y Hoan tâm tình đang vui vẻ thì Thiên Uy như trào dâng trong lòng khó chịu nhìn nàng.

Nàng chợt dừng nụ cười trên môi lo lắng nhìn Thiên Uy.

- Hoàng tử muốn nói gì với tiểu nữ sao?

Thiên Uy gượng cười lấy từ trong tay áo ra chiếc châm cài tóc mà lúc trước đặt vào tay nàng rất ân cần.

Lạc Y Hoan khẽ cười tí mắt nhìn món quà trên tay. Không ngờ Thiên Uy lại khéo chọn đến vậy chiếc châm cài nhìn rất tinh tế, mặc dù không quý giá như món trang sức trong cung như đây là đồ vô giá nhất mà nàng muốn giữ gìn.

- Đa tạ hoàng tử. Tiểu nữ sẽ cẩn thận giữ gìn nó.- Lạc Y Hoan nắm chặt đặt vào lòng ngực mình như vật quý.

Tay Thiên Uy nắm chặt lại như cố kìm nén điều gì đó, đợi đến khi Lạc Y Hoan rời đi mới chịu buông lỏng.

"Nhược Hy... đến cuối cùng ta vẫn không thể chúc nàng được một câu tử tế. Sinh thân vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Thuốc Lãng Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.